

Tây Hoàng – Đậu Mỹ Nhân

Contents

Tây Hoàng – Đậu Mỹ Nhân	1
1. Chương 1: Tiết Tử	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3: Chương 3	7
4. Chương 4	13
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	30
10. Chương 10	33
11. Chương 11	36
12. Chương 12	38
13. Chương 13	42
14. Chương 14	45
15. Chương 15	47
16. Chương 16	49
17. Chương 17	52
18. Chương 18	55
19. Chương 19	60
20. Chương 20: Kết Thúc	63

Tây Hoàng – Đậu Mỹ Nhân

Giới thiệu

Đường đường là Tây hoàng bá chủ - Hiên Viên Khiếu, hần chỉ cần đảo nhẹ con ngươi đen liền có thể

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tay-hoang-dau-my-nhan>

1. Chương 1: Tiết Tử

Đêm không sao, ánh trăng đỏ như máu, thần kiếm trong tay, khai mở tế đàn

Triển khai thuật pháp, xoay chuyển trời đất, tử thường phụ trái, chuyển thừa tai kiếp

Thanh Long tại đông, Bạch Hổ tại tây, Chu Tước vệ nam, Huyền Vũ trấn bắc

Tứ linh từ ngàn xưa, đuổi tà diệt quỷ, thuộc hoàng triều của ta, ngàn năm hưng thịnh....

Đêm không sao, ánh trăng đỏ như máu, thần kiếm trong tay, khai mở tế đàn

Triển khai thuật pháp, xoay chuyển trời đất, tử thường phụ trái, chuyển thừa tai kiếp

Thanh Long tại đông, Bạch Hổ tại tây, Chu Tước vệ nam, Huyền Vũ trấn bắc

Tứ linh từ ngàn xưa, đuổi tà diệt quỷ, thuộc hoàng triều của ta, ngàn năm hưng thịnh.

Thương Vũ hoàng triều mười lăm năm trước—

Đương kim thiên hạ thuộc về Hiên Viên Vô Cực, hần nguyên là đại hoàng tử của “Thương Long hoàng triều”, vì cướp lấy đế vị, không tiếc sát phụ thí huynh (giết cha, hại anh em), sau một trận dài tranh đấu đẫm máu, sau cùng thuận lợi lấy được đế vị, từ đó đem quốc hiệu đổi thành “Thương Vũ”

Sau khi Hiên Viên Vô Cực kế vị, liền vận dụng vô số nhân lực cùng tiền tài để xây dựng lại cung điện và hành cung. Trừ lần đó ra, Hiên Viên Vô Cực luôn tự mình thống lĩnh quân đội hoàng gia, chinh chiến tứ phương, thiết lập quyền thống trị, đi đến đâu đều gian dân bắt người cướp của, hết sức tàn bạo làm cho dân chúng các nơi đều lâm vào hoảng loạn cùng sợ hãi. Trong vòng mười năm, Hiên Viên Vô Cực đã trở thành một đế vương tàn nhẫn bạo ngược đem Thương Vũ hoàng triều gồm tất cả các lĩnh vực tăng lên gấp ba lần.

Sau khi tạm thời thỏa mãn với những gì đạt được, hần lĩnh quân trở về kinh đô, trong hoàng cung hoa lệ sống một cuộc sống xa xỉ dâm loạn vô cùng.

Vương giả vô đạo, nhân dân ngày càng oán, các nơi bắt đầu có sự phản kháng, có nơi tiến hành khởi nghĩa tại chỗ, cũng có tổ chức tiến hành vào cung ám sát. Nhưng tất cả đều thất bại, hành thích vua là phạm trọng tội, mặc kệ là bị oan, hoặc chỉ có quan hệ bằng hữu với kẻ mang tội ám sát thì không ai thoát khỏi cái chết dưới khổ hình của Hiên Viên Vô Cực.

“Khải tấu bệ hạ, kẻ hôm qua ban đêm vào cung ám sát, sau khi bị nghiêm hình bức cung đã khai ra hần họ Sở tên Yển, người của Lật Châu, cừu tộc của hần có tổng cộng bốn trăm ba mươi chín người, tất cả đều đã bị bắt giam tại Thiên lao, chờ xét xử.” Chương quản Hình bộ đại nhân bước về phía trước, cung kính hồi báo.

“Giết hết ! đem toàn bộ đầu người treo lên tường thành, ta muốn bọn dân đen kia nhìn mà làm gương xem bọn chúng có bao nhiêu can đảm, có bao nhiêu cái đầu có thể chặt.” Ngồi trên ngai vàng, một nam nhân vừa nhấc tay phê bút vào sổ, tay kia đang vuốt ve một nữ tử xinh đẹp đang ngồi trên đùi mình.

“Bệ hạ, nhiều người như vậy đều đem đầu treo lên tường thành, không phải muốn hù chết người hay sao ?” Mỹ nhân thân thể mềm mại khẽ chuyển động, liền nhìn thấy trên khuôn mặt tuần mỹ không cảm xúc của nam nhân là một cặp mắt với mâu quang phệ huyết, không khỏi kinh sợ mà thở ra tiếng.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai cũng sẽ không tin nam nhân xinh đẹp hơn nữ tử này chính là Hiên Viên Vô Cực; Thân hình nam tính, rắn chắc bị che dưới lớp y phục xa hoa, một đôi mắt đen sâu thẳm không thể che đi tà ý. Xinh đẹp lại tà ác, trong vạn phần tôn quý lại tỏa ra khí chất hắc ám mãnh liệt.

“Ta không thích phản kháng, không ai có thể phản kháng ta.” Hiên Viên Vô Cực nghiêng người, mở miệng khẽ liếm vành tai mỹ nhân, vừa lòng khi nhìn thấy nàng run run nhẹ nhàng. “Đừng sợ a, chỉ cần nàng nghe lời sẽ không có chuyện gì, thật ra chết đối với bọn hần bất quá chỉ là trách phạt nhẹ, vì ít nhất ta đã cho bọn hần chết được dễ dàng, không phải sao ?”

“Bệ hạ...” Nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, không dám nhìn vào cặp mắt mê người nhưng không hề có cảm tình của Hiên Viên Vô Cực.

“ Khỏi tẩu bệ hạ, đem qua thuộc hạ quan sát tinh tượng, có một chuyện muốn thượng tẩu.” Trên triều lại có một người đi ra, tay cầm tẩu chương thì thầm. “ sao Thiên Lang xuất hiện ở phương Đông, lúc mờ lúc sáng, lóe ra liên tục, đây là một dị tượng trước đây chưa từng gặp qua, chỉ sợ không bao lâu sẽ có thiên tai giáng xuống.”

“ Tránh không được thì để nó phát sinh đi.” Hiền Viên Vô Cực khước miệng đạm xá, lơ đãng.

“ Bệ hạ ?” Đại thần giương mắt kinh ngạc không biết phải làm sao.

“ Như thế nào ? Ta muốn nhìn xem ông trời làm sao tiêu diệt Thương Vũ Hoàng triều của ta.” Hiền Viên Vô Cực không kiên nhẫn nhíu mày, khi mở mắt ra thì đã không còn nhẫn nại.

“ Lui ra, lại mượn miệng đầy hư ngôn của mấy lão già tế thần, tất cả cút hết, ta hiện không muốn nhìn thấy các người.”

“ Dạ” Chúng đại thần hai mặt nhìn nhau, nhưng vì bảo giữ cái mạng, bọn họ cái gì cũng không nói trảm mặt lui ra.

“ Tiểu mỹ nhân, bây giờ vì ta mà múa một điệu a.” Hiền Viên Vô Cực đem mỹ nhân trong lòng đẩy ra một chút, thấp giọng phân phó.

“ Bệ hạ, nhưng còn có người ở đây...như vậy không thích hợp...” Nàng mở miệng ó chut khó xử, khước mắt thoáng nhìn trong đại điện vẫn còn một người đang đứng.

“ Hạ Duyên Vệ, người vì sao không lui ra? Người nên biết cho dù người có quý đến đâu ta vẫn có thể giết người.” Hiền Viên Vô Cực lấy tay chống cằm, tựa như đang cười nhìn nam tử phía trước.

Hạ Duyên Vệ là quốc sư của Thương Vũ quốc, thời thời điểm Hiền Viên Vô Cực vẫn còn là hoàng tử, Hạ Duyên Vệ vẫn còn là một gã quan tể ti trong triều, nhưng hần lại tự xưng mình là người biết tinh thông thuật âm dương ngũ hành, thông hiểu huyền bí thiên địa, hần cũng nhìn ra được dã tâm của Hiền Viên Vô Cực cũng giống như chính mình cho nên cam tâm tình nguyện nghịch lại ý trời, phụ tá Hiền Viên Vô Cực sát phu thí huynh, cướp lấy thiên hạ. Sau hần được phong làm quốc sư, chiếm được vị trí dưới một người trên vạn người.

“ Bệ hạ, chuyện này so với dự định của ta đã đến sớm hơn, lúc trước ta giúp ngài xưng đế đã là nghịch lại ý trời, hơn nữa ngày nay ngàn vạn dân chúng đều mang oán niệm làm cho sao Thiên Lang xuất hiện.” Hạ Duyên Vệ dùng một âm thanh khoan thai từ từ nói. “ Thiên tai giáng xuống phải có phòng.”

“ Nha ? Như vậy người tính làm sao bây giờ ?” Hiền Viên Vô Cực thần nhiên chọn ột đạo mi (rướn ột bên chân mày)

“ Thuộc hạ xác thực đã có một đối sách, nhưng việc này cơ mật, không thể có người thứ ba biết được.” Hạ Duyên Vệ nhìn thoáng qua mỹ nhân bên cạnh Hiền Viên Vô Cực, cẩn thận mở miệng.

“ Không sao, chỉ là một ả đàn bà.”

“ Lúc trước ta không tiếc làm trái ý trời để bệ hạ xưng đế mới xảy ra trận thiên tai này, nay oán khí của cổ nhân không ngừng kết tụ, nếu trực tiếp đánh vào bệ hạ không chết cngx bị thương nặng, một phương pháp hóa giải duy nhất chính là triệu hồi cổ tứ linh đến hộ vệ, dời đi cổ oán niệm mãnh liệt từ trước đến nay chưa hề có.”

Hạ Duyên Vệ trong mắt hiện lên sự quả quyết, tiếp tục nói “ Để thỉnh được cổ tứ linh phải dựa vào những thực thể, trong những hoàng tử và hoàng nữ của bệ hạ phải chọn ra bốn người, bởi vì bọn họ là cốt nhục của bệ hạ rất thích hợp để dời đi oán niệm trên người bệ hạ, thuộc hạ sẽ khai đàn làm phép, triệu hồi thượng cổ tứ linh nhập vào, như vậy có thể tiêu miễn tai họa, giúp cho Thương Vũ hoàng triều tránh đi tai kiếp !”

“ Chắc chắc, Hạ Duyên Vệ, người muốn ta đem mạng của bốn vị hoàng tử để bảo trì mạng của chính ta và Thương Vũ hoàng triều sao ?” Hiền Viên Vô Cực cười lạnh vài tiếng.

“ Bệ hạ, con gánh kiếp nạn cho cha có gì không đúng ? Thật ra bốn vị hoàng tử cũng không lập tức phải chết, thuộc hạ thỉnh thượng cổ tứ linh nhập vào trên người các hoàng tử, ít nhất có thể duy trì mười lăm

đến hai mươi năm, chờ thời gian vừa đến, thượng cổ tứ linh sẽ rời đi, cho đến lúc này nếu oán niệm chiến thắng bốn vị hoàng tử thì bọn họ mới có thể gặp tử kiếp.”

Hạ Duyên Vệ ngẩng đầu lên nhìn thẳng Hiên Viên Vô Cực nói “ Thiên hạ này cũng là ta nghịch thiên đoạt được, cho dù muốn ta lại tiếp tục phản thần nghịch thiên ý ta cũng sẽ nghĩ ra phương pháp giúp người bảo vệ giang sơn. Phương pháp này ít nhất có thể đổi được hai mươi năm hòa bình, nếu bệ hạ bận tâm đến an nguy của các hoàng tử, trong thời gian đó ta sẽ tìm ra phương pháp khác.”

Hiên Viên Vô Cực không nói, nhìn Hạ Duyên Vệ với ánh mắt rực lửa dã tâm và cuồng vọng, đây là hai con người vì thành tựu của chính mình, cho dù nghịch lại ý trời, phản lại thần thánh cũng không tiếc. Miệng hắn bất giác chậm rãi giờ lên, lộ ra một tiếng cười biến hóa kì lạ.

“ Chuẩn khanh sở tấu.”(đồng ý với những gì vừa nói)

“ Bệ hạ, việc này không thể để người thứ ba biết được, ngay cả nhóm hoàng tử được chọn cũng không thể để họ được biết.” Hạ Duyên Vệ lại nhìn về phía mỹ nữ đang lùi về phía sau, vì đã nghe được kế hoạch tà ác của bọn họ mà cả người phát run.

“ Lại đây với ta.” Hiên Viên Vô Cực vươn tay, ngữ điệu tràn ngập sủng ái.

Mỹ nhân tuy rằng sắc mặt trắng bệch, nhưng chính mình vẫn miễn cưỡng đứng lên. Bước chân khẽ run đi về phía Hiên Viên Vô Cực, thời điểm sắp đến gần hắn, cổ tay tuyết trắng nháy mắt bị hắn giữ chặt, chỉ một động tác nhẹ nhàng đã bị kéo vào trong lòng hắn.

“ Bệ...bệ hạ...nô tì đối với ngài luôn trung tâm...cái gì cũng sẽ không nói, thỉnh...thỉnh ngài tha cho nô tì.” Nàng cười nhưng gương mặt tái nhợt, hai mắt lộ ra sợ hãi.

“ Ta rất muốn tin tưởng người, nhưng tiếc là chỉ có người chết mới giữ được bí mật.” Hắn nói nhẹ, nhưng nhanh chóng dùng bàn tay to lớn với tư thái ôn nhu nắm lấy cái cổ như ngọc của mỹ nhân, theo ngữ khí của hắn ngày càng ôn nhu thấp trầm, bàn tay nàng càng nắm chặt...

“ A ! không...không cần—“ Mỹ nhân kêu lên sợ hãi, hơi thở dần dần chuyển sang yếu ớt, với lực tay ngày càng mạnh mẽ của hắn, nàng chỉ có thể như một con cá không nước vô lực giãy dụa.

“ Hừ, rất nhanh sẽ qua, ta đã nói không thích có người ngược ý ta...” Hiên Viên Vô Cực cúi đầu hôn lên nàng, hoàn toàn cắt đứt không khí của nàng, Cho đến lúc người trong lòng hắn không còn giãy dụa không còn hơi thở, Hiên Viên Vô Cực mới chậm rãi ngẩng đầu, khẽ vuốt cánh môi không còn màu sắc của nàng nói : “Hiếu chưa ? Cho nên dù ta muốn người chết người cũng phải nghe lời nói của ta.”

Hiên Viên Vô Cực xem như không có việc gì, đem thi thể mỹ nhân thả xuống, chậm rãi đứng dậy, quay đầu nhìn Hạ Duyên Vệ nói : “ Hạ Duyên Vệ đã không có người thứ ba , chuyện này theo người sẽ làm như thế nào để ta có thể nhìn thấy năng lực của người đi.”

“ Thuộc hạ tuân mệnh.” Hạ Duyên Vệ lước một tiếng quỳ xuống, đối với Hiên Viên Vô Cực cung kính dập đầu vài cái.

Vào ban đêm của ngày hiến tế, ánh trăng quý dị, màu đỏ tươi như máu.

Hạ Duyên Vệ từ lúc Hiên Viên Vô Cực lựa được số nhi tử ba nam đồng cùng một anh nữ, đã để bọn họ mặc bộ đồ màu trắng tràn ngập phù chú, từ sớm đã đứng ở bốn phía trên đài cao.

Sau khi hắn liên tiếp niệm xong các chú văn, hắn ra lệnh các quan nhân đem nhóm các hoàng tử xuống đài, không quan tâm biểu tình thất kinh của bọn họ, lệnh cung nhân giữ chặt đầu và vai các hoàng tử, lấy đi quần áo trên người, cuối cùng đem ra một con cái ẩn nhỏ như đồng điêu khắc biểu tượng của thượng cổ tứ linh thần đặt vào trong lò lửa....

“ Giữ chặt bọn họ!” Hạ Duyên Vệ lạnh giọng ra lệnh, đem dấu ấn đồng điêu đang cháy nóng ấn trên lưng của những đứa trẻ được chọn lựa.

“ Ái!” Tiếng khóc thê lương vang lên trong màn đêm, dung hợp với mùi da thịt bị đốt làm cho các cung nhân (nô tì, thái giám trong cung) không khỏi sợ hãi, liên tục chải tóc, không đành lòng nhưng cũng phải đứng nhìn.

Tiếng kêu thê lương sau một lát liền biến mất, dù sao thân thể còn nhỏ không thể chịu được đau đớn làm cho nhóm hoàng tử đều hôn mê bất tỉnh.

“Bệ hạ, nghi thức đã hoàn thành, từ nay về sau, thượng cổ tứ linh đã phân biệt thừa nhận tai kiếp, đã đem chia ra bốn phương, bảo vệ Thương Vũ hoàng triều của ta.” Hạ Duyên Vệ chấp tay, nói một câu mang hai ý nghĩa : “Thỉnh bệ hạ ban cho bốn vị hoàng tử lãnh địa và phong hào, tin tưởng đây chính là bốn vị hoàng tử kiệt xuất, chắc chắn sẽ mang lại cho hoàng triều chúng ta hòa bình cùng yên vui.”

Nhìn toàn bộ quá trình diễn ra trên tế đài chưa từng rời mắt Hiên Viên Vô Cực chậm rãi đứng lên, mặt không chút thay đổi nhìn bốn hài đồng nằm hôn mê trên mặt đất, một đêm đã thay đổi toàn bộ định mệnh cuộc đời họ...

Nam đồng (bé trai) tám tuổi trên lưng mang ấn kí Thanh Long ban thưởng danh Hiên Viên Diễm, phong đất Đông Di, trấn thủ vương kì chi đông (lãnh thổ ở phía đông).

Nam đồng bảy tuổi lưng mang ấn kí Bạch Hổ, ban thưởng danh Hiên Viên Khiếu, phong đất Tây Hoang, trấn thủ vương kỳ chi tây.

Nữ anh trên lưng mang kí ấn Chu Tước, ban thưởng danh Hiên Viên Phi, phong đất Nam Rất, trấn thủ vương kì chi nam.

Nam đồng năm tuổi lưng mang ấn kí Huyền Vũ ban thưởng danh Hiên Viên Lai (Nguyên văn là Hiên Viên đến), phong đất Bắc Thiện, trấn thủ vương kì chi bắc.

Từ nay về sau, bắt đầu từ thời khắc này, nhóm hoàng tử cốt nhục của Hiên Viên Vô Cực đã có được địa vị tối cao của một hoàng tử, nhưng cũng bắt đầu gánh vác một loại tội nghiệt không phải do bọn họ gây ra.

Ánh trăng đỏ tươi như máu thản nhiên chiếu vào bốn hài đồng đang nằm trên mặt đất, sau giờ khắc này, những câu chuyện kinh tâm động phách như truyền thuyết về bọn họ đã bắt đầu....

2. Chương 2

Tây Hoàng mười tám năm sau.

Phần lớn đất đai ở Tây Hoàng là sa mạc không thể trồng trọt, chỉ riêng sơn mạch bên cạnh ngọn Hiên Viên vì có nguồn nước do tuyết tan hàng năm mà hình thành những khu đất tươi tốt. Năm đó mọi người theo đường núi đến được khu vực này, lại thấy quanh năm khí hậu bốn mùa đều như mùa xuân, quả thật là may mắn, liền ở lại nơi này xây dựng cuộc sống.

Tại khu vực này nơi có thể thích hợp để trồng trọt kỳ thật là rất ít, một vùng đất cằn cỗi chỉ có vài dân tộc du mục sinh sống sau hơn mười năm tranh đấu, các bộ tộc được thống nhất hợp lực tạo thành đô thị, tích lũy cường đại quốc lực....

Tây Hoàng mười tám năm sau.

Phần lớn đất đai ở Tây Hoàng là sa mạc không thể trồng trọt, chỉ riêng sơn mạch bên cạnh ngọn Hiên Viên vì có nguồn nước do tuyết tan hàng năm mà hình thành những khu đất tươi tốt. Năm đó mọi người theo đường núi đến được khu vực này, lại thấy quanh năm khí hậu bốn mùa đều như mùa xuân, quả thật là may mắn, liền ở lại nơi này xây dựng cuộc sống.

Tại khu vực này nơi có thể thích hợp để trồng trọt kỳ thật là rất ít, một vùng đất cằn cỗi chỉ có vài dân tộc du mục sinh sống sau hơn mười năm tranh đấu, các bộ tộc được thống nhất hợp lực tạo thành đô thị, tích lũy cường đại quốc lực.

Tây Hoàng lớn mạnh không phải dựa vào những cuộc chinh chiến đẫm máu mà hoàn toàn dựa vào một loại hàng hóa đặc thù – tơ lụa.

Hiên Viên thành là một thành trấn hết sức phồn hoa, đây cũng chính là nơi mà người thống lĩnh Tây Hoàng cư ngụ.

Hải Đường đứng ở nơi nhộn nhịp nhất trên phố của thành Hiên Viên, hai con mắt trong suốt tỏa sáng, nhìn thật giống như một tiểu động vật đang thèm khát một món đồ, chỉ khác là không có chạy nhanh về phía trước để giành giật. Nàng trừng mắt nhìn về phía những cây tơ lụa đang được xếp thành từng núi nhỏ, tham lam liếm liếm đôi môi đỏ mọng.

“ Nè tỷ , lịch sự một chút, nước miếng của tỷ đang chảy nhanh xuống đây.” Hải Đường đứng ở một bên bậu môi mà cười, thần thái của hần tình lười, xem ra không chút để ý, thần hình hơi gầy dựa vào một cây cọc gỗ.

Nhìn thấy một nam nhân cười lạc đà đang tham lam nhìn dung mạo của Hải Đường, hai mắt đăm đăm không chớp. Hần cười cười không chút hảo ý, vụng trộm đá một cây gỗ dưới chân ra ngoài.

Một tiếng “ vút ” vang lên, một tiếng kêu rên chặt vật, nam nhân từ trên lưng lạc đà lỗ mãng bị ngã té như chó ăn thối (phân í ạ).

Hải Đường không phát hiện trò khôi hài diễn ra bên cạnh, lâu lâu lại kéo kéo cái bao đồ bằng vải thô ở trên vai, ánh mắt vẫn là không rời những giá treo vải lụa xinh đẹp. Giơ tay lên, nàng xoa xoa môi, sợ bản thân không biết kiềm chế mà chảy nước miếng.

“ Muốn ta như thế nào lịch sự ? Những tơ lụa này có thể sánh ngang châu báu, hoàng kim, đủ chi phí cho chúng ta dự phòng hai, ba năm nha.” Nàng nhỏ giọng, trong lòng ngập tràn cảm xúc ghen tị.

Cũng khó thách thành Hiên Viên được xây dựng hoa lệ như vậy cũng chỉ là nhờ dựa vào tơ lụa, Hiên Viên Khiếu là người thống lĩnh nơi này khẳng định là có một cuộc sống xa hoa vô cùng.

Tơ lụa Tây Hoàng là vật mà ai cũng muốn có, nơi này sản xuất tơ lụa vừa tinh xảo lại vừa hoa lệ, so với hoàng kim còn trân quý hơn. Thế nhưng bí kíp tạo nên tơ lụa lại là một bí mật không truyền ra ngoài. Các bộ tộc bên ngoài Tây Hoàng đừng nói là một phân lụa, ngay cả nửa điểm biên vải cũng đều không làm được mà chỉ có thể làm ra loại vải bố thô ráp, phải tiêu tốn một khoản tiền nhất định mới có thể mua được tơ lụa do Tây Hoàng sản xuất.

Bất luận nói như thế nào, người ở Tây Hoàng thật sự là nhờ vào tơ lụa mà kiếm đầy hà bao (túi tiền)

Tất cả mọi người ở đây đều biết một truyền thuyết đó là người thống trị Tây Hoàng – Hiên Viên Khiếu là con của nữ thần tơ lụa. Trên người hần có một khả năng chế tạo tơ lụa bí mật, kỹ thuật chế tạo thần kỳ này là do hần mang đến Tây Hoàng.

Hải Đường từ xa mà đến nơi này chính là vì cái phương pháp chế tạo kia.

“ Không phải là một đồng vải sao? Nhiều lắm chính là chỉ thêm một ít hoa, một ít cỏ a, thật sự đáng giá như vậy sao ?” Hải Đường không hưng phấn với điều cuốn hút vị tỷ tỷ sinh đôi của mình, nhàm chán thở dài một hơi.

Bởi vì cái phương pháp kia mà hần bị buộc theo tới Tây Hoàng bảo vệ vị tỷ tỷ hay xúc động của mình. Các cô nương xinh đẹp trong tộc vì hần đi xa mà khóc đỏ cả mắt. Đến nơi này đã một thời gian, hần đã thật sự rất chán rồi.

“ Ngu ngốc, không đáng giá tiền tại sao người ở đây lại bảo vệ cái phương pháp chế tạo kia như bảo vệ tro cốt tổ tiên của mình, kiên quyết không cho người của các khu vực khác biết ?” Tay nàng nắm thành quyền, đánh một cái vào đầu của Hải Đường.

“ Có gì từ từ nói, đừng đánh người a ! Luôn gõ đầu của đệ, đệ thực muốn bị đánh trở thành ngu ngốc.” Khuôn mặt tuần mỹ của Hải Đường nhăn thành một đoàn, một bên làm như vẽ oán giận, một bên lại dùng ngón tay vuốt mái tóc đen. “ Tỷ tỷ nếu đem đệ đánh cho ngu ngốc, làm cho đệ quên đi cách nói những lời tâm tình ngọt ngào, các cô nương xinh đẹp sẽ thật thương tâm mà chết.” So với sự đau đớn trên đầu, hần hơn giận hơn là Hải Đường kia một chút cũng không nương tay cứ làm rối loạn đầu tóc của hần.

Hải Đường hừ một tiếng, đảo cặp mắt trắng dã, đối với trình độ tự kỷ của hần cảm thấy thật bất đắc dĩ.

Cặp tỷ đệ sinh đôi xinh đẹp làm cho ánh mắt mọi người khi nhìn thấy đều sáng lên, Hải Đường ngũ quan tinh tế, hai mắt trong suốt, đôi môi hồng nhuận, đôi má có chút thần nhiên hồng hồng, da trắng như tuyết cùng dáng người nhỏ nhắn xinh đẹp, so ra thật khác với vẻ đẹp của người Tây Hoàng.

Hải Đồng đứng một bên lại tuấn mỹ phi phàm, dáng người cao to, thoát nhìn có vẻ thành thực hơn so với Hải Đường, một vài điểm này thôi cũng có thể câu dẫn các cô nương. Hai người đứng chung một chỗ, chắc chắn sẽ làm cho nhiều người nghĩ thành một đôi tình nhân nhỏ.

3. Chương 3: Chương 3

Bọn họ đến Hiên Viên thành được nửa tháng, phát hiện muốn lấy được phương pháp chế tạo tơ lụa thật khó như lên trời. Hải Đường nghĩ ra một phương pháp đơn giản, thừa dịp phủ đệ của Hiên Viên Khiếu muốn mua người vào phủ, nàng dùng tiền mua chuộc một đôi vợ chồng trẻ, lôi kéo Hải Đồng cùng mạo danh thay thế chuẩn bị trà trộn vào.

Hôm nay chính là ngày Hiên Viên phủ chọn lựa người, vị quan chấp hành chọn lựa thái độ rất ác liệt, nếu thấy người nào đi quá chậm hẳn liền có thể tặng ột cước.

Tâm tình Hải Đường có chút khẩn trương, nhưng cũng tràn ngập quyết tâm, yên lặng đi theo Hải Đồng bên trong đội ngũ....

Bọn họ đến Hiên Viên thành được nửa tháng, phát hiện muốn lấy được phương pháp chế tạo tơ lụa thật khó như lên trời. Hải Đường nghĩ ra một phương pháp đơn giản, thừa dịp phủ đệ của Hiên Viên Khiếu muốn mua người vào phủ, nàng dùng tiền mua chuộc một đôi vợ chồng trẻ, lôi kéo Hải Đồng cùng mạo danh thay thế chuẩn bị trà trộn vào.

Hôm nay chính là ngày Hiên Viên phủ chọn lựa người, vị quan chấp hành chọn lựa thái độ rất ác liệt, nếu thấy người nào đi quá chậm hẳn liền có thể tặng ột cước.

Tâm tình Hải Đường có chút khẩn trương, nhưng cũng tràn ngập quyết tâm, yên lặng đi theo Hải Đồng bên trong đội ngũ.

Chỉ cần chiếm được phương pháp chế tạo tơ lụa, người trong tộc có thể có cuộc sống dư dả, nàng cũng có thể danh chính ngôn thuận nổi tiếng, không phải lo sợ những ngày tháng lưu lạc nữa, nghĩ đến đây nàng không khỏi cước bộ nhanh hơn.

Hải Đường ngẩng đầu, liền nhìn thấy phía xa một bức tường vừa cao vừa dày. Đó là một kiến trúc rất lớn của Hiên Viên thành, cũng là nơi ở của người thống lĩnh Hiên Viên.

Đột nhiên sau lưng truyền đến một tiếng vang rất lớn, tiếp theo là tiếng kêu thảm thiết, tất cả mọi người dừng cước bộ quay đầu lại nhìn.

Đi ở phía sau cùng của đội ngũ là một đứa nhỏ, xem ra chỉ khoảng mười tuổi, bởi vì quan chấp hành đá hắn té trúng cọc gỗ treo tơ lụa. Dây thừng bị rút ra, làm cho tơ lụa rút xuống ầm ầm toàn bộ lăn xuống dưới, đồng thời đè lên quan chấp hành.

Đứa nhỏ đứng ở một bên, chỉ biết phát run, không biết nên làm gì bây giờ.

“ Cứu người a ! Ai mau tới... cứu mạng...” quan chấp hành kêu thê thảm, chỉ còn hai tay lộ ra bên ngoài, cả người toàn bộ bị tơ lụa bao phủ. Những thanh tơ lụa rất mạnh, ép cho hắn đến xương cốt cũng muốn chặt đứt.

Mọi người vội vàng tiến lên, ba chân bốn cẳng di chuyển tơ lụa, thật vất vả mới cứu ra được vị quan chấp hành mềm nhũn bị chôn sống, Hắc sắc mặt xanh xao, toàn thân phát đau nhức.

“ Tên chết tiệt, người đi đường không có mắt sao? Ta nếu không cho người một chút giáo huấn, sau này người vào phủ khẳng định sẽ gây ra nhiều chuyện quấy rối.” Chấp hành quan biểu tình dữ tợn, thở phì phì nhìn đứa nhỏ mà găm rú, sờ tới eo lưng rút ra một cây roi da, hướng đến đứa nhỏ thân hình gầy gộc mà đánh.

Sau một tiếng “ ba”, cùng với tiếng quật roi là tiếng kêu khóc của đứa nhỏ

Hải Đường ánh mắt phát ra hào quang, hai nắm chặt, đầu ngón tay đều đâm vào lòng bàn tay.

“ Bình tĩnh một chút, không cần xúc động.” Hải Đường thấp giọng nói, biết rõ tính cách của tỷ tỷ mình, liền nhanh chóng nhắc nhở. “ Nhớ rõ, lấy đại cục làm trọng...” Còn chưa nói xong, đứa bé bị quát nhện không được lại phát ra tiếng kêu khóc kinh thiên động địa, toàn thân Hải Đường cứng ngắc, đảo mắt đã xông ra ngoài.

Hải Đường thở dài một hơi, căn bản là không trông cậy nàng sẽ khoan tay đứng nhìn.

Khi cha mẹ bọn họ sinh ra Hải Đường, ngoài việc cho nàng một dung mạo xinh đẹp bề ngoài, cũng phụ tặng cho nàng một lượng lớn chính nghĩa. Mà độ chính nghĩa này lại dư thừa, nên thường rước lấy không ít chuyện phiền toái, mỗi lần đều là Hải Đường hỗ trợ thu thập cục diện rối rắm mới có thể giải quyết.

Đi theo phía sau Hải Đường thu thập tàn quốc đã lâu, hần bắt đầu hoài nghi, đây chính là thiên chức của hần ? chẳng lẽ đây chính là ý nghĩa mà ông trời sinh ra hần sao ?

Chấp hành quan vẫn cứ giơ cao cây roi, mắt nhìn thấy sẽ tiếp tục đánh xuống, nhóm người trên chợ tuy rằng không đành lòng, nhưng cũng không có một ai dám đứng ra ngăn cản.

Bóng đen chợt lóe, roi lại quăng xuống, đứa bé không ngừng run rẩy.

Đột nhiên, một thân ảnh kiêu nhỏ màu trắng đứng về phía trước đứa bé, đồng thời ném ra một cây gậy gỗ, làm cho roi da cuốn vào cây gậy, lệch đi cái quát tàn nhẫn.

“ Nên dừng tay đi, người không biết quát như vậy hần sẽ rất đau sao ?” Hải Đường trong cặp mắt xinh đẹp trong suốt toàn là sự phẫn nộ, ôm chặt đứa nhỏ trong lòng. Đứa nhỏ tránh trong lòng nàng không ngừng run run, nàng thấy càng thêm đau lòng.

Nàng cho tới bây giờ vẫn không thích loại người cậy quyền mà khi dễ người nhỏ yếu, hiện lại nhìn thấy chấp hành quan quát roi vào đứa con nít, roi kia dường như cũng đang đánh vào trong lòng nàng, nàng làm sao nhìn được ?

Trong đám người vang lên một trận hô nhỏ, không dự đoán được sẽ có người dám can đảm ra mặt ngăn cản chấp hành quan hung ác. Làm cho người khác kinh ngạc hơn người có dũng khí như vậy lại là một nữ tử trẻ tuổi có thân hình nhỏ nhắn.

Chấp hành quan đá cây gậy gỗ, nghiêng rằng nghiêng lợi trách móc “ Nữ nhân ngu ngốc này, chẳng lẽ không biết ta là ai sao ? Ta muốn làm cái gì, cũng không đến lượt người xen vào.” Hần hung tợn trừng mắt nhìn Hải Đường, trước mặt mọi người bị hạ uy cảm thấy thật mất mặt.

Càng mất mặt là, nữ tử trẻ tuổi này cũng là người hôm nay mới mua vào phủ. Còn chưa bước vào cửa lớn đã có người tạo phản , nếu như bị Khiếu vương hoặc là tổng quản biết được, khẳng định sẽ trách hần làm việc bất lực. Sắc mặt của hần càng thêm khó coi, quyết tâm phải giết già làm hầu (kiêu như thị uy, làm gương cho kẻ khác.)

“ Mặc kệ người là ai, muốn ức hiếp đưa nhỏ như vậy là không được.” Hải Đường nói lại, không chút sợ hãi.

Trong lòng nàng cũng biết chọc giận quan chấp hành là không tốt còn khiến người khác chú ý, nhưng bản tính chính nghĩa của nàng lại không cho phép nàng đứng nhìn đứa nhỏ bị ức hiếp, nên bất chấp lao thân ra cứu đứa nhỏ này.

Hải Đường lắc đầu, cũng đồng tình với tỷ tỷ, hần đang dự định sẽ ra tay khi cây roi kia quát xuống, tránh cho tỷ tỷ phải bị thương.

Nhưng đúng lúc này lại gặp chuyện như vậy, khiến cho việc tiếp cận Hiên Viên Khiếu lại càng trở nên khó khăn.

“ Tiệp nhân không biết sống chết, nếu không dạy dỗ người, đến khi vào phủ không chừng người còn muốn kiện lên Khiếu Vương.” Quan chấp hành vừa mắng vừa thẳng tay quát xuống, ban đầu là quát thị uy sau nhắm ngay người của Hải Đường mà đánh xuống.

Hải Đường nhắm mắt, cắn chặt răng chuẩn bị đón nhận roi da, nhưng tay vẫn bảo vệ ôm lấy đứa nhỏ kia. Nàng biết khi roi kia vung lên thì không thể tránh được. Nàng cũng có thể xem là có chút khinh công, nhưng vì ôm đứa nhỏ nên không thể chạy được.

Hải Đồng nhú mắt lại, vừa định ra tay thì có một cục đá ném tới. Hấn vội vàng dừng động tác, vì đã có người nhanh hơn hấn một bước.

Hai đường sáng hiện lên, cây roi da chưa kịp đụng đến Hải Đường đã bị đứt thành hai mảnh. Cây roi da lúc này nhìn như một con rắn chết, mất đi sự oai dũng ban đầu.

Quan chấp hành cực kỳ phần nộ, không nghĩ tới có nhiều người chống lại hấn như vậy, ném đi khúc roi còn lại trên tay, quay đầu hét lên điên cuồng.

“ Lại tên nào không biết sống chết muốn quản chuyện của ta ? Ta đây là Hiên Viên phủ....” Chưa nói xong, nhìn thấy người nọ hấn cứng họng, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Bốn phái bỗng nhiên trở nên im lặng đáng sợ, ngay cả hô hấp cũng khó khăn.

Cảm thấy không đau đớn, Hải Đường cảm thấy có sự khác thường bèn mở một con mắt xác định không có nguy hiểm mới tiếp tục mở thêm con mắt còn lại, nghi hoặc nhìn mọi người xung quanh.

Sao lại thế này? Mọi người sao cứ như là bị điểm huyết, tất cả đều trợn mắt há mồm nhìn về đằng kia, còn có chấp hành quan tại sao lại như con chuột nhìn thấy con mèo, run run như đang lạy trên mặt đất.

Nàng nhìn theo hướng mọi người, thấy người đã ra tay cứu nàng. Tầm mắt vừa tiếp xúc với đối phương, trong nháy mắt nàng cũng tựa hồ như nín thở...

Nàng thật sự sai lầm rồi, so sánh con chuột ác độc chưa hẳn phải là gặp mèo đâu? Nam nhân cao lớn đứng đằng kia tuyệt đối xứng với mãnh hổ.

Nam nhân đó có sức uy hiếp thật lớn, ngồi trên lưng ngựa, con mắt đen thâm sâu nhìn lại đây, thần sắc trầm tĩnh làm cho người khác không đoán được suy nghĩ của hấn. Ngũ quan rõ ràng, làn da ngăm đen, cho dù ánh nắng mặt trời giữa trưa cũng không làm mềm đi ánh mắt lạnh lẽo, làm cho bất kì ai khi nhìn thấy cũng không khỏi cảm thấy phát run.

Hấn lúc này bởi vì giận mà làn môi có vẻ tái đi, lại càng tăng thêm tính dọa người.

Hải Đường trong lòng bắt đầu đồng cảm với quan chấp hành. Cũng khó trách thái độ của hấn lúc này, gặp phải một mãnh hổ lăm lăm uy phong mãnh liệt như vậy chưa sợ tới mức ngất đi đã là rất khá.

“ Khiếu... Khiếu vương...” Quan chấp hành, âm thanh run run, quỳ rạp trên mặt đất, Thời tiết tuy nóng nhưng hấn lại không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Nghe chính miệng quan chấp hành phát ra lời xưng hô dọa người như vậy, khiến cho Hải Đường cũng cứng họng, đôi mắt trong suốt như thủy tinh thiếu chút nữa cũng muốn rớt ra ngoài. Nàng hoàn toàn không thể tin được, nam nhân trước mắt nàng chính là Hiên Viên Khiếu.

Nàng vẫn cho rằng người có thể thống lĩnh toàn bộ Tây Hoàng phải là một người lớn tuổi, hơn nữa Tây Hoàng phồn thịnh như vậy người thống trị cũng chỉ là nên ngôi không mà hưởng tất nhiên cơ thể cũng phải phì phì đồ đồ mới đúng. Thật không ngờ, sự thật cùng với sự tưởng tượng của nàng hoàn toàn khác biệt.

Thân là người thống trị Tây Hoàng – Hiên Viên Khiếu, mặc không hoa lệ, trên người chỉ là quần áo đơn giản màu đen tì tam. Làm cho khí lực của hấn càng thêm to lớn.

“ Xảy ra chuyện gì ?” Hiên Viên Khiếu nhăn mày, trầm giọng hỏi.

Chấp hành quan run run, lau mồ hôi lạnh. Hấn vừa muốn giải thích thì Hải Đường đã nhanh bước ra.

“ Người chính là chỗ dựa cho người này sao ? Đến cũng thật đúng lúc. Đứa nhỏ này tuy rằng phạm sai nhưng cũng không đến mức phải bị quất nha.” Nàng đem đứa nhỏ đang run run lên phái trước người, ngửa đầu nhìn Hiên Viên Khiếu đang ngồi trên lưng ngựa. Nàng phải lấy hết dũng khí mới dám nhìn thẳng vào con mắt đen thâm sâu không đáy kia.

Khi nhìn trực tiếp khuôn mặt tràn đầy vẻ nam tính, Hải Đường mới phát hiện, Hiên Viên Khiếu chẳng những không già, ngũ quan lại rõ ràng thậm chí có thể nói là anh tuấn. Đôi mắt, cặp môi đều cực kỳ xinh đẹp, nếu thần sắc của hấn không quá đáng sợ thì với gương mặt kia sẽ làm cho không biết bao nhiêu cô nương đem lòng mê luyến.

Hiên Viên Khiếu nhíu mày, cảm thấy kinh ngạc khi xuất hiện một tiểu cô nương có lá gan thật lớn, dám nhìn hần nói chuyện. Nàng vất vả giữa đầu, cặp mắt trong suốt di động cố gắng nhìn rõ vẻ mặt của hần, không giống như những cô nương bình thường khác khi tiếp xúc với hần liền kinh hoảng té xỉu.

“ Người là ai ? ” Nhìn dáng người cùng cách ăn mặc của nàng, hần xác định nàng không phải là người trong phủ của hần.

“ Khiếu Vương, đây là tiện nha đầu hôm nay mới tuyển, còn chưa vào phủ đã nàng đã muốn giương oai, thuộc hạ đang muốn giáo huấn nàng làm cho nàng biết mà nghe lời một chút.” Cướp được cơ hội nói chuyện, quan chấp hành cuống quýt nói.

Hải Đường quay đầu lại trừng mắt liếc nhìn quan chấp hành, tức giận làm cho nàng muốn dùng chân đá cho hần một cái.

“ Ta giương oai ? rõ ràng ngươi ý thể hiếp người, nếu ngươi không dùng roi đánh đứa nhỏ này, ta cần nhảy vào sao ? ta chỉ là gặp chuyện bất bình.” Nàng nổi giận đùng đùng. Nhìn thấy đứa nhỏ cánh tay đang chảy máu, nàng vội vàng cúi đầu thối thối muốn giúp đứa trẻ giảm đi đau đớn, vô thức đang làm như cách thức mà mẫu thân vẫn thường dùng để chăm sóc nàng.

“ Chủ là đánh vài roi.” Quan chấp hành biện hộ.

“ Ngươi chẳng lẽ không biết, roi kia đánh lên trên người sẽ rất đau sao ? ”

Đứa nhỏ hai mắt đầm lệ, không dám nhìn vào ánh mắt của Hiên Viên Khiếu, chỉ là dựa và trong lòng của Hải Đường mà run run.

Hiên Viên Khiếu nhìn chăm chú hành động của nàng. Nàng cẩn thận, ôn nhu toàn tâm chăm sóc chỉ muốn giảm bớt sự đau đớn của đứa nhỏ. Tư thái còn thật sự chuyên chú, không biết vì sao, động tác đó đã lặng lẽ tác động vào sâu trong lòng hần .

Hiên Viên Khiếu nhíu mày, gạt bỏ cảm xúc quái dị vừa mới xuất hiện, ánh mắt liếc nhìn quan chấp hành, khôi phục lại sự lạnh băng vô tình, làm cho bốn phía như gặp trời đông giá rét.

“ Nàng nói có thật không ? Người đánh đứa nhỏ này ? ” Hần vừa nói, mọi người đều sợ hãi, rụt cổ nhìn sắc mặt của hần.

Quan chấp hành, sắc mặt trắng bệch, biết đã gặp họa “ Ta ...ta...” Hần sợ tới mức nói cũng không được.

“ Ta nói rồi, trong thành Hiên Viên không được phát sinh chuyện đánh đập người làm, người đã biết rõ lại còn cố phạm .” Hiên Viên Khiếu nghiêng đầu nhìn qua hai khúc roi da trên mặt đất, cặp mắt toát ra vẻ chán ghét.

Hần tuy thống trị Tây Hoàng, nhưng chưa bao giờ sử dụng khổ hình đối với người dân, nhất là những hình phạt cực kỳ tàn ác.

Không ai có thể biết rõ hơn hần, cảm giác roi da quất lên người đau đớn như thế nào. Nỗi đau đó như dùng lửa trực tiếp đốt trên làn da, đau đớn như toát lồng ngực...

“ Người này ý vào thể lực của người cố tình làm vậy, trước cũng ức hiếp không ít người. Hần là cấp dưới của người, người nên quản lý cho tốt ! Có thể đuổi hần đi tránh tiếp tục khi dễ người nhỏ yếu ? ” Hải Đường nói như thật. Nhìn thấy Hiên Viên Khiếu tỏ ra là người biết đạo lý, không phải là kẻ thống trị ngu ngốc tàn bạo, nên nàng phóng đại lá gan, trước mặt hần nói ầu nói tả.

Mọi người đều trừng lớn mắt kinh ngạc, cô gái này từ đầu đến đây, nàng chẳng những ngăn cản quan chấp hành, thậm chí có gan giáo huấn Khiếu vương nên quản lý tốt thuộc hạ ?

Hiên Viên Khiếu thống trị Tây Hoàng mười năm chưa bao giờ có chuyện như vậy.

“ Người đang chỉ trích ta, cho rằng đây là trách nhiệm của ta ? ” Hiên Viên Khiếu nheo con mắt đen tủa ra tia nguy hiểm, chưa bao giờ có nữ nhân nào dám nói chuyện với hần như vậy. Nàng giữa đầu, tư thái kiêu ngạo cực kỳ giống một con mèo nhỏ không biết trời cao đất rộng.

Nhưng không nghĩ đến là hấn bị giằng ngược như vậy trong lòng lại không hề có cảm xúc tức giận. Tiểu nữ nhân này thật khác với những nữ nhân hấn đã từng gặp trước đó, tuy rằng dáng người thật nhỏ nhắn nhưng dũng khí lại rất lớn.

“ Ta không ám chỉ mà nói cho người biết chính là người giám sát không nghiêm.” Hải Đường thẳng thắn nói, sau quay đầu nhìn lại bốn phía.

Có phải nàng vừa nghe thấy tiếng người hút phải một ngụm khí lạnh ?

Hiên Viên Khiếu cặp mắt sáng như sao thông thả nhìn đến khuôn mặt Hải Đường, không nói một lời, thật lâu cũng không dời đi.

Mọi người đều cảm thấy bất an, trầm mặc, không dám chuyển động ánh mắt.

Hải Đường không bị cặp mắt nguy hiểm kia dọa, ngược lại nàng còn trừng mắt lớn nhìn lại.

Rõ ràng là lỗi của hấn, nàng chỉ nói sự thật mà thôi, Trong lòng nàng đã quyết định chủ ý, không thể nhận thua mà thoái nhượng.

Nhưng cặp mắt kia thật sự rất dọa người, làm cho người ta kinh sợ. Hải Đường có vài phần hiểu được vì sao cư dân Tây Hoàng do hấn quản lý đều ngoan ngoãn bỏ thói quen du mục trở nên an cư lạc nghiệp.

Đối với khuôn mặt quý lạnh như băng, cùng với khí thế uy nghiêm của hấn, người nào lại to gan muốn tạo phản ?

Nhưng hấn còn muốn nhìn nàng như vậy bao lâu nữa ? Dũng khí của nàng cũng đang mất đi theo thời gian, hai chân đã muốn phát run.

Không biết qua bao lâu, Hiên Viên Khiếu dường như đã nhìn đủ, thông thả đứng xuống ngựa.

“ Dem hấn nhốt lại trong nhà giam, ngày sau xử trí.” Hấn thần nhiên phân phó sau đó quay người đi.

Mọi người vì mệnh lệnh của hấn mà kinh ngạc, tiếng hút nhanh không khí lại vang lên. Hạ lệnh xử phạt quan chấp hành, tất là Khiếu vương đang nhận thua tiểu nữ nhân này sao ?

“ Khiếu...Khiếu vương, thỉnh tha cho ta...” Chấp hành quan kêu thảm, hai chân như nhũn ra, mặc cho hai tên binh lính đem hấn đến nhà giam.

Hải Đường ngay cả thời gian để thở một hơi cũng không có, thấy quan chấp hành bị đưa đi, nàng vội vàng tiến lên, ôm ngay chân của Hiên Viên Khiếu, muốn ngăn cản hấn rời đi. Nàng thầm nghĩ, muốn chính nghĩa không phải là muốn hại chết một người.

“ Đợi chút, Ta như vậy là muốn người giúp cho đứa nhỏ kia thoát khỏi đòn roi, không phải muốn người quát người kia hoặc là dùng khổ hình gì để tra tấn hấn.” Nàng vội vàng nói, hai tay ôm chặt đùi hấn. Nàng hoàn toàn không thấy tư thế lúc này thật sự chướng mắt.

Từ góc độ hấn nhìn xuống trùng hợp có thể nhìn thấy da thịt trắng như tuyết bên trong cổ áo của nàng.

“ Người chẳng lẽ được voi lại đòi tiên ?” Hiên Viên Khiếu nhìn kỹ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, tầm mắt còn lưu một chút ở cổ áo nàng.

Tiểu nữ nhân này thật như một tiểu ma tước ngũ quan toàn mỹ, thậm chí còn xinh đẹp hơn nữ nhân Tây Hoàng một phần nhờ dáng người tinh xảo, mảnh khảnh động lòng người. Bên trong lớp áo thô là một thân hình tuyệt vời có thể làm cho nam nhân mất hồn. (con sói đang ngắm con cừu)

Hải Đường dùng sức lắc đầu, tóc đen xát qua da thịt, nàng ảo giác sao ? Thân hình hấn vừa rồi tựa như đột nhiên cương lên một chút.

“ Không, quát roi không phải chuyện tốt. Hấn mặc dù có sai, ta cũng không đồng ý người lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn này xử phạt hấn.” Nàng nghiêm túc nói.

“ Xử phạt của hấn sẽ là lao động khổ dịch mười năm, không phải quát roi.” Hấn nhìn xuống hai tay nàng. “ Hiện tại, buông tay ra.” Hấn chậm chạp nói, khẩu khí uy quyền làm cho người khác không dám cãi lại.

Hải Đường lúc này phát hiện bản thân vẫn đang ôm đùi hắn (ăn đậu hủ của sói hơi lâu nha tỷ), nàng hơi xấu hổ, hai má trở nên hồng hồng, vội vàng buông tay xuống.

“ Mau chóng phái người khác đến an bài bọn họ vào phủ.” Hiên Viên Khiếu miệng nói nhưng ánh mắt trong chốc lát vẫn lưu lại trên khuôn mặt nàng. Nữ nhân này dám trước mặt hắn lớn tiếng, không hiểu là dũng cảm hay ngu ngốc ?

Tóm lại, nàng đã để lại ấn tượng thật sâu trong lòng hắn.

Đến khi Hiên Viên Khiếu rời đi, mọi người mới bắt đầu nghị luận chuyện vừa xảy ra. Về phần Hải Đường, cơ thể như bị rút xương, yếu đuối nằm thõ trên mặt đất.

“ Vừa rồi không phải còn rất dũng cảm sao ? tại sao người kia mới đi, tỷ đã gục ngã?”

“ Người cứ thử đối mặt với hắn xem, ta không tin người chống đỡ được bao lâu.” Hải Đường trừng mắt nhìn đệ đệ, “ Người vừa rồi trốn ở đâu, thấy ta gặp nguy hiểm cũng không cứu, có xem ta là tỷ tỷ của người không ?”

Trên gương mặt tuấn mỹ của Hải Đồng chỉ là biểu tình vô tội, tay ôm đùi nhỏ kia, “ Đệ cũng rất lo lắng a, nhưng nhìn tỷ còn có thể ứng phó nên mới chưa ra tay.” Chính mình khi nhìn thấy Hiên Viên Khiếu hai chân cũng như cứng lại, không thể di chuyển.

Ngoại trừ tỷ tỷ xinh đẹp trần ngập nghĩa khí của hắn, mọi người đều sợ khí thế của Hiên Viên Khiếu, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Hải Đường hừ lạnh một tiếng, phải lấy đất cát đang bám trên người.

“ lần sau có xảy ra chuyện, cần đứng gần một chút, nhiều người một chút, như vậy khí thế mới không thua người khác nha.” Nàng tự nói, cũng có chút hoài nghi có bao nhiêu người có thể đối mặt với Hiên Viên Khiếu mà không hoảng sợ bỏ chạy

Hải Đồng nhìn chỗ Hiên Viên Khiếu ở cách đó không xa, nhú mày.

“ Chuyện vào phủ Hiên Viên Khiếu trộm phương thức chế lựa, có nên thực hiện không ?” Hắn nói nhỏ, không để đứa trẻ nghe thấy.

“ Vì sao ? Chúng ta vất vả mới trà trộn vào được, chưa tìm được phương pháp chế lựa như thế nào lại dừng tay ?” Hải Đường khó hiểu nhìn đệ đệ.

Lại nghĩ đến khi mùa đông cuộc sống thật sự khó khăn. Nàng lại toàn tâm muốn giúp người tộc mình kiếm phúc lợi, nhanh chóng trộm phương thức tạo lựa, sau đó bỏ chạy là cách duy nhất.

“ Chính là đệ có chút bất an.” Hải Đồng vừa nói, vừa vỗ vỗ đầu đứa nhỏ đang run sợ. Hiên Viên Khiếu có thể thuận lợi thống trị Tây Hoàng, không phải dựa vào uy danh tàn nhẫn của bạo quân Hiên Viên Vô Cực , mà là khí thế nguy hiểm làm ọi người theo bản năng mà thần phục. Muốn trộm được tạo thuật trong tay Hiên Viên Khiếu tuyệt đối là một nhiệm vụ khó khăn. Hải Đồng bắt đầu cảm thấy kế hoạch của bọn họ thật sự quá ngây thơ.

“ Không có gì bất an, ta không phải vừa mới đối mặt với Hiên Viên Khiếu sao? Hắn không phải là người không phân rõ phải trái. Đừng lo lắng, mọi chuyện không chừng sẽ thuận lợi.” Hải Đường lạc quan, đi theo hàng người vào phủ, giải quyết được chuyện của chấp hành quan làm tâm tình của nàng thật tốt.

Hải Đồng lắc đầu thở dài biết là không thể ngăn cản được Hải Đường. Cho dù hắn muốn ngừng kế hoạch, nàng cũng sẽ tự mình tiếp cận Hiên Viên Khiếu, như vậy lại càng nguy hiểm. Vì bảo vệ nàng, hắn chỉ có thể bất đắc dĩ âm lao.

Hiên Viên Khiếu đúng là một người thống trị hoàn hảo, lại là một nam nhân bình tĩnh, khó lường, đối với người khác thật sự nguy hiểm. Đây là việc mà người thông minh nào cũng có thể nhìn ra.

Người càng thông minh sẽ biết quý trọng tính mạng, nhanh chóng xoay người bỏ chạy chứ không mạo hiểm đi thêm bất cứ bước nào.

Thật đáng tiếc là tỷ tỷ của hắn lại không phải là một người thông minh.

4. Chương 4

Phủ của Hiên Viên Khiếu kiến trúc như một tòa cung điện, rộng lớn mà hùng vĩ. Chẳng những cung điện hoa lệ mà còn trồng rất nhiều kỳ hoa dị thảo.

Hải Đường đưa mắt nhìn bốn phía, miệng không ngừng tán thưởng. Xác minh được sự giàu có của Tây Hoàng, quyết tâm ăn cắp tạo thuật tơ lụa của nàng lại càng kiên định.

Vật tốt như vậy sao chỉ có một số ít người độc hưởng ? Nàng cũng chỉ hi vọng Hiên Viên Khiếu có thể đưa ra một chút bí quyết thôi a !...

Phủ của Hiên Viên Khiếu kiến trúc như một tòa cung điện, rộng lớn mà hùng vĩ. Chẳng những cung điện hoa lệ mà còn trồng rất nhiều kỳ hoa dị thảo.

Hải Đường đưa mắt nhìn bốn phía, miệng không ngừng tán thưởng. Xác minh được sự giàu có của Tây Hoàng, quyết tâm ăn cắp tạo thuật tơ lụa của nàng lại càng kiên định.

Vật tốt như vậy sao chỉ có một số ít người độc hưởng ? Nàng cũng chỉ hi vọng Hiên Viên Khiếu có thể đưa ra một chút bí quyết thôi a !

“ Nha đầu kia, còn chưa hồi phục tinh thần, lời nói của ta ngươi không nghe thấy sao ?” Đang cầm danh sách đối chiếu là tổng quản của Hiên Viên phủ – Cổ Chuyên.

Nhìn thấy Hải Đường khoe miệng tươi cười, lại ngẩn người, hần liền la rầy.

Người dẫn đoàn người vào phủ, vội vàng tiến lên, tựa vào tai hần nhỏ giọng nói vào câu.

Trong nháy mắt, sắc mặt tự nhiên chuyển biến, chỉ dám cẩn thận nhìn trộm Hải Đường vài lần, cũng không dám lớn tiếng la mắng.

Hải Đồng khẽ cười ở khóe miệng, biết chắc vì chuyện xảy ra giữa tỷ tỷ cùng Hiên Viên Khiếu được người khác thêm mắm thêm muối đàm luận. Chưa từng có người nào dám nói chuyện nư vậy với Hiên Viên Khiếu, mà Hiên Viên Khiếu lại không tức giận còn theo ý nàng trừng phạt quan chấp hành. Theo lẽ đương nhiên ai cũng nghĩ Hiên Viên Khiếu đối với nàng có vài phần xem trọng.

Nếu là nữ nhân Khiếu vương xem trọng thì cần phải an bài cẩn thận.

Cách đó không xa, một đám nha hoàn đang nói chuyện với nhau, thỉnh thoảng lại ái muội cười trộm. Đường như toàn bộ nha hoàn trong phủ nghe được có một nam nhân tuần tú phi phạm lại trẻ tuổi sẽ vào phủ, liền kéo nhau chạy đến nhìn.

Phương thức hoan nghênh như vậy làm cho Hải Đồng rất vừa lòng, hần lộ ra nụ cười mê người, nhấc tay vuốt mái tóc, nháy mắt với các nàng, xem như là đáp lại sự nhiệt tình của các nàng.

Đám nha hoàn kích động thét chói tai, có vài người còn hưng phấn té xỉu. Nếu không có tổng quản chướng mắt ở đây,, các nàng có lẽ sẽ đem Hải Đồng ra ăn sống nuốt tươi (mê trai ghê quá, nhưng mà chưa bằng ta ... Ha ha)

“ Chuyện mọi người cần làm trong phủ sẽ có người phân công cụ thể.” Quản gia phân phó, đem mọi người xử lý thỏa đáng mới đến trước mặt hai tỷ đệ Hải Đường. “ Ngươi, đến bộ phận tạp vụ, nhớ phải chịu khó một chút.” Hần chỉ vào Hải Đồng.

Hải Đồng nhún vai, không có ý kiến gì. Hần có thể thích ứng với mọi hoàn cảnh khá nhanh, huống gì nhìn đám nha hoàn ai nấy cũng có chút nhan sắc, cặp mắt tràn ngập phòng tình, biết chính mình cũng thích nơi này.

“ Ta thì sao? Cũng đến bộ phận tạp vụ sao?” Hải Đường nhú mày, nàng đối với công việc tạp vụ nặng nề hoàn toàn không có sở trường.

“ Không, không phải, ngươi có an bài khác.” Cổ Chuyên nhìn Hải Đường, “Ngươi phụ trách nơi ở của Khiếu vương, Khiếu vương phân phó gì ngươi cứ làm theo là được.” Đây là nữ nhân Khiếu vương coi trọng sao? Ngoại trừ vẻ ngoài xinh đẹp, nàng nhìn gầy như một đứa nhỏ.

Thanh âm sợ hãi của các nha hoàn vang lên, không phải ghen tị mà là đồng tình. Thật đáng thương nha, vì chuyện gì mà lại bị phân phối phục vụ Khiếu vương, chức vụ này mọi người đều e ngại, bình thường một tháng có khoảng mười hai nha hoàn bị thay đổi.

Nha hoàn bình thường khi cầm hàng hóa đi vào, một lát sau liền thét chói tai trốn thoát, hai mắt đầm lệ khóc lóc, hai chân còn bị dọa cho nhũn ra, sau này cho dù có nói gì cũng không đi vào lại nơi ở của Khiếu vương.

Hải Đường nhăn mày, không nghĩ sẽ bị an bài đến bên người Hiên Viên Khiếu, nàng quay đầu nhìn Hải Đồng, thấp giọng “ Ta có nên đi một mình không ?” Nghĩ đến phải một mình đối mặt với Hiên Viên Khiếu, nàng có chút không yên..

Nàng vẫn nhớ rõ bộ dáng của hắn, con người đen lạnh lẽo thâm trầm, nàng không sợ hãi nhưng trong lòng có chút cảm giác kỳ quái.

Đó là cảm giác gì ? chỉ biết khi hắn nhìn nàng, nàng cảm thấy nóng lên, tim đập nhanh, ngay cả hô hấp cũng không thuận lợi.

“ Hành động một mình sẽ tốt hơn, nếu có đệ bên cạnh giúp đỡ không chừng sẽ làm cho Hiên Viên Khiếu nghi ngờ.” Hải Đồng mỉm cười trấn an, “ Tỷ điều tra bên trong phòng của hắn, đệ ở bên ngoài thăm dò người xung quanh, hai bên cùng hành động, sẽ rất nhanh tìm được tạo thuật.”

Nàng hoài nghi nhìn đệ đệ, “ Vì sao người đột nhiên trở nên tích cực như vậy? lúc trước còn không nguyện ý muốn phối hợp với ta mà.”

Lại nhìn thấy đám nha hoàn bên kia, nàng dường như đã hiểu được.

Hải Đồng tỏ vẻ vô tội, mỉm cười “ Không cần nghĩ nhiều, đệ tất nhiên là phải giúp tỷ nhanh lấy được vật cần lấy.” Hắn lại nhanh nói, không để nàng có thời gian nghi ngờ “ Tỷ sau khi vào phòng Hiên Viên Khiếu, có phát hiện gì nhớ thông báo cho đệ.”

“ Không nói nhiều, nhanh đi làm việc đi.” Cổ tổng quản kêu to, “ Mua các người vào phủ là để làm việc, không phải đứng đây nói chuyện phiếm.”

“ Đừng nóng, không phải là đang đi đến sao ?” Hải Đồng bước đi hướng về phía đám nha hoàn. Các nàng lóe sáng hai mắt, mong chờ nhìn hắn, liên tiếp hít thở khẩn trương.

Hải Đường nhìn đệ đệ bị bao quanh bởi một đám nha hoàn, nhất thời cảm thấy cô tịch.

Tên này thật sự muốn giúp nàng sao ? Nhìn cái nụ cười lừa gạt cô nương của hắn, nàng thật sự không nhìn ra được một chút thành ý. A ! cách duy nhất chỉ có thể dựa vào nàng.

Cổ quản gia đến bên cạnh, đưa cho nàng một hộp điêu khắc hoa văn tinh xảo nằm trong một cái giỏ “ Đây là thức ăn trưa của Khiếu vương, vương buổi trưa còn xử lý chính sự cho nên không ra khỏi phòng, nên người phải đi hầu hạ. Nhớ phải cung kính một chút, đừng làm vương tức giận.”

Hải Đường nhận mệnh, ôm lấy cái giỏ, đi theo phía sau tổng quản, dọc đường đi đến phòng Khiếu vương phân đông mọi người đều nhìn nàng chỉ trỏ.

Nàng nhìn xung quanh, cảm thấy có chút không đúng, nhưng cũng không thấy được vấn đề. Chỉ là cảm thấy ánh mắt của mọi người đối với nàng đều là sự đồng tình hoặc thương hại.

Đi đến trước một căn nhà thật lớn, tổng quản quay đầu lại nhìn nàng “ Đây là nơi ở của Khiếu vương, người vào đi.” Nói xong, không dám tiếp tục đi lên, “ người chạy trốn có nhanh không ?” Hắn đột nhiên hỏi.

Hải Đường hoang mang gật đầu, hầu hạ Khiếu vương cùng với chạy trốn nhanh hay chậm có liên quan gì nhau ?

Cổ quản gia liên tục gật đầu, trong lòng như buông được một tảng đá lớn.

“ Vậy là tốt, vậy là tốt rồi.” hắn liên tục nói, sau nhanh chóng rời khỏi.

Hải Đường nhìn Cổ tổng quản rời đi như vậy có vài phần hoang mang, Hiên Viên Khiếu thật sự đáng sợ như vậy sao ? Nhân dân Tây Hoàng đối với hắn kính sợ, lại không muốn thân cận với hắn. làm một người thống trị như hắn quả thật là rất tịch mịch, rất cô độc.

Nàng nhẹ nhàng gõ cửa, nghĩ đến phải tiếp xúc với cặp mắt lạnh lẽo kia cảm thấy có chút khẩn trương.

Bên trong thật lâu cũng không có tiếng đáp lại, nàng vẫn tiếp tục nhẫn nại, có lẽ hắn đang ở phía sau mà không nghe thấy tiếng gõ cửa. Vì vậy nàng không tiếp tục đợi mà tự đẩy cửa đi vào.

Hải Đường vừa mới bước vào, ngay cả nhìn kỹ căn phòng còn chưa kịp chân đã vấp phải một vật .

“ A!” Nàng ôm chặt cái gối, nhưng cơ thể mất cân bằng lập tức ngã về phía trước. Cứ nghĩ sẽ ngã vào nền đá lạnh như băng đến nỗi vỡ đầu chảy máu thì lại đụng phải một vật gì đó mềm mại ấm áp.

Cái vật kia phát ra một tiếng gầm gừ, một đôi mắt hổ phách đang quay đầu lại.

Hai mắt nàng mở to, quên luôn hô hấp, khẩn trương nuốt nước miếng.

Hơi thở nóng của đối phương từng đợt phun lên mặt, đến khi nàng nhìn được hoàn toàn khuôn mặt của vật kia thì hiểu được vì sao tổng quản lại hỏi nàng có thể chạy trốn nhanh hay không.

5. Chương 5

Nàng hoàn toàn không thể tưởng tượng được mới vào phòng Hiên Viên Khiếu đã gặp phải một lão hổ trừng mắt nhìn nàng, lại còn cùng nàng va chạm chớp mũi.

Trong phòng hắn lại nuôi một con bạch hổ lớn. Bạch hổ đang nằm trước cửa mơ màng (ngủ đây mà), vật cản dưới chân nàng chính là cái đuôi của nó. Bây giờ nàng lại lại té lên lưng nó, nó xem ra thật mất hứng quay đầu lại trừng nàng.

Về mặt bạch hổ làm cho nàng lạnh xương, ánh mắt đó không phải là đang nói rằng nó đang rất đói nha ?....

Nàng hoàn toàn không thể tưởng tượng được mới vào phòng Hiên Viên Khiếu đã gặp phải một lão hổ trừng mắt nhìn nàng, lại còn cùng nàng va chạm chớp mũi.

Trong phòng hắn lại nuôi một con bạch hổ lớn. Bạch hổ đang nằm trước cửa mơ màng (ngủ đây mà), vật cản dưới chân nàng chính là cái đuôi của nó. Bây giờ nàng lại lại té lên lưng nó, nó xem ra thật mất hứng quay đầu lại trừng nàng.

Về mặt bạch hổ làm cho nàng lạnh xương, ánh mắt đó không phải là đang nói rằng nó đang rất đói nha ?

Hải Đường bắt đầu cảm thấy hối hận, tuy nói không vào hang cọp sao bắt được cọp con, nhưng người vào hang kết cục cũng có thể trở thành món ăn trong miệng hổ.

Một người, một hổ mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau một hồi lâu.

Bị một mãnh hổ trừng mắt trong gang tấc, cảm giác sống một ngày bằng như một trăm năm.

“ A... xin lỗi...thật xin lỗi...” Hải Đường cuối cùng cũng mở miệng, ấp a ấp úng, cũng không cần bạch hổ có nghe hiểu hay không. “ Ta không nên đâm người...nhưng mà, người cũng...người cũng không nên nằm trước cửa....” Ngay cả bản thân trước giẫm phải đối phương nàng cũng muốn nói rõ là không phải do nàng sai hoàn toàn.

Cặp mắt hổ như mị lên, cảm giác nàng như vậy lại còn dám nói chuyện. Trong quá khứ, nữ nhân nhìn thấy nó không phải hét chói tai, chạy toán loạn để trốn chính là chớp mắt ngất liền tại chỗ.

Hải Đường không dám nhúc nhích. Tuy rằng nàng cũng rất yêu thích động vật, nhưng mà loại mãnh thú như vậy nàng cũng chỉ dám bắt động tại chỗ.

Bạch hổ ngồi dậy, trên người nàng ngửi ngửi, thậm chí đang ngửi tới cẳng cổ non mềm của nàng. Da lông đảo qua da thịt làm cho nàng cảm thấy có chút ngứa ngáy. Nàng khẩn trương ngu ngốc nhìn nó, trong lòng ôm chặt gối thức ăn.

Nó đang làm gì vậy ? sao lại ở trên người nàng hết ngửi đông lại ngửi tây, chẳng lẽ là đang tính bắt đầu cắn xuống từ chỗ nào sao ?

Sau một lúc, không biết là vừa lòng hay chán ghét, Bạch hổ quay đầu lại, không nhìn nàng. Nó vươn vai, cái đuôi đánh ra phía trước, gầm gừ lắc đầu.

“ nó muốn người rời xuống, đừng dè nặng nó.” Trong góc phòng truyền đến thanh âm trầm thấp, nghe rất quen tai.

“ A, thật xin lỗi.” Hải Đường lúc này mới phát hiện mình vẫn đang còn nằm trên lưng bạch hổ. Nàng vội vàng đứng dậy.

Bạch hổ không thèm quan tâm đến nàng, nó đứng dậy đến nằm trong góc phòng, cặp mắt sắc nhìn chăm chăm vào nàng.

Cách đó không xa, cũng có một đôi con người đen trầm mặc ngóng nhìn nàng. Nàng không thể hiểu được tại sao mắt của chủ nhân nhìn nàng lại có vẻ uy hiếp.

“ A, nô tỳ đưa ngự thiện đến đây.” Nàng đầu tiên là hành lễ, sau mới ngược đầu nhìn lên. Lại một lần nữa gặp hắc, cảm giác hai người ở chung một chỗ không khí áp bức tràn ngập khắp phòng.

Ngực của nàng lại cảm thấy nóng ran. Nàng bị sao vậy ? chẳng lẽ là bị bệnh ?

Hiên Viên Khiếu ngồi ở ghế đá trong góc phòng, vẫn mặc bộ hắc ti, tư thái cao lớn, ngạo nghễ như đế thần.

Hắn đang xử lý chính sự lại bị quấy rầy nên mi khẽ nhíu. Căn phòng này luôn im lặng, không ai dám quấy rầy. hôm nay lại có người to gan, chưa được phép của hắn đã tự tiện đi vào.

Nhưng khi nàng vừa bước vào hắn đã nhận ra nàng – Trong thành Hiên Viên, ngoại trừ tại nơi xảy ra sự việc kia hắn chưa từng gặp qua nữ nhân nào có dáng người mảnh khảnh cùng với ngũ quan xinh đẹp như nàng.

“ Ngay cả một con hổ , người cũng muốn giáo huấn sao ?” Hắn vẫn trầm lặng lạnh như băng tham âm.

Nữ nhân này, chẳng những có can đảm nhìn thẳng vào mắt hắn, gặp được bạch hổ do hắn nuôi dưỡng cũng không hoảng sợ mà bỏ chạy, lại còn có thể tìm lí do cho hành động của mình! Nàng ngay cả với tường đá cũng có thể lâu bầu vui vẻ.

“ Nô tỳ đâu có giáo huấn nó ? Nó nằm chỗ đó thật sự sẽ ngăn cản mọi người đi vào. Chẳng lẽ ngoài nô tỳ ra chưa ai dám phải nó sao ?” Hải Đường nói, cánh môi hồng nhuận có chút cảm thấy oan uổng.

“ Nơi đây không có người đi ra.” Hắn nói mà vẫn cúi đầu nhìn vào tấm da dê nhẵn nhụi ghi lại chính sự. Lười nhắc nhở nàng, không phải ai cũng có dũng khí đi đâm đầu của một mãnh thú.

“ Vương cũng không xuất môn sao ? cũng chưa bắt cần giẫm nó lần nào sao ?”

“ Nó sẽ không chắn đường ta.” Hắn nói nhưng đầu vẫn không ngược lên.

“ Bên ngoài cũng sẽ có người tiến vào.” Nàng cảm thấy hắn rất che chở cho bạch hổ. Nam nhân cùng bạch hổ trước mặt đều giống nhau về tính cách cao ngạo, thái độ lạnh nhạt, làm người khác cảm thấy khó chịu.

“ Sẽ không.”

“ Tại sao ?” Nàng khó hiểu, nhớ lúc những người trước kia từng vào căn phòng này đều có vẻ lo sợ nơm nớp.

“ Bọn họ sợ hãi, sợ nó càng sợ ta.” Ánh mắt rớt cục di chuyển, nhìn vào khuôn mặt nhỏ có chút hoang mang của nàng. “ Đừng nói nhiều nữa, làm tốt việc của người đi.”

Nói chuyện với nàng nhiều như vậy đã là rất khó đối với hắn. Hắn thường xuyên trầm mặc, đôi khi mấy ngày mới nói một câu, bởi vì không có đối tượng mà cũng là vì không có gì để nói.

Hải Đường hít sâu một hơi, cẩn thận bước qua.

Cũng không phải chưa từng đến gần hắn, vì sao nàng lại khẩn trương ? trước đây nàng cũng đã ôm qua đùi của hắn rồi nha.

Đi đến trước mặt bàn, nàng đem thức ăn trong giỏ bày lên. Nhìn thức ăn toàn những món sơn hào hải vị, nước miếng nàng đã nhanh muốn chảy xuống. Người này mỗi ngày đều ăn uống như vậy, khó trách vì sao cơ thể lại cường tráng như vậy.

“ Là ai cho người vào ?” ánh mắt Hiên Viên Khiếu khóa trên người nàng, không chạm vào những món ăn trên bàn.

Nhìn gần như vậy, hắn mới thấy được cổ tay nàng có bao nhiêu tinh tế, tựa như không có sức. Y phục đơn giản trên người không che được những đường cong mềm mại, hắn ước chừng có thể dùng hai tay ôm gọn, thân hình như vậy lại ẩn chứa thật nhiều dũng khí.

Hải Đường không nhìn thấy được sự quái dị trong ánh mắt kia.

“ Quân gia muốn nô tỳ từ nay về sau hầu hạ bên người vương.” Nàng thông dong trả lời, dọn xong cơm nàng lùi xuống, nghiêng đầu nhìn hắn, “ Không ăn sao ? vương không thấy đói bụng ?” Hắn vì sao lại nhìn nàng, lại đối với bàn thức ăn không có hứng thú.

“ Tên của người.”

“ Vương không phải muốn nô tỳ đừng nói nhiều sao ? còn nữa, hỏi tên người khác người sao lại không thêm từ ? Nàng oán giận.

Trong phút chốc ánh mắt hắn trở nên nghiêm khắc “ Nói.”

“ Hải Đường.” nàng không cam tâm tình nguyện trả lời, rốt cục tìm được điểm mấu chốt khiến hắn không được người khác thích.

Thái độ bá đạo như vậy, lại thêm cặp mắt băng hàn, khó trách nhân dân Tây Hoàng tuy rằng không bài xích nhưng tất cả đều muốn tránh thật xa hắn. Thật sự đáng tiếc, ánh mắt nghiêm khắc, lãnh khốc làm lãng phí khuôn mặt dễ nhìn.

“ Người không phải người của Tây Hoàng, tại sao lại đến Hiên Viên thành ?” Hắn nghi vấn lai lịch của nàng.

Hải Đường cúi đầu, tròn mắt vòng vo, nói ra lời nói dối đã chuẩn bị trước đó. “ Nô tỳ là người Đông Di, bởi vì chịu không nổi chiến tranh, mới cùng gia đình di chuyển đến đây. Cha mẹ đều bệnh mà chết, nô tỳ lại không có người quen, nên mới bán thân vào đây làm nô dịch.”

Rõ ràng trước đây đã tập luyện nhiều lần, không hiểu sao lúc này lại cảm thấy có chút chột dạ.

Nàng ngẩng đầu lên, thấy hắn vẫn đang nhìn nàng không nháy mắt. lòng nàng đột nhiên nhảy dựng, huyết mạch toán loạn, làm cho làn da nổi lên một màu hồng , dầu chu sa giữa mi càng thêm đỏ tươi, nhìn như điểm một cánh hoa nhỏ giữa trán.

“ Lại đây.” Hắn đột nhiên lên tiếng.

Hải Đường hoảng sợ, lời nói dối của nàng bị vạch trần sao ? chẳng lẽ hắn có thể nhìn thấu lòng người ?

Nàng chần chừ rồi bước lên phía trước, khi cách Hiên Viên Khiếu vài bước. Hắn đột nhiên vươn tay kéo nàng vào trong lòng.

“ A” Hải Đường kêu lên sợ hãi, bị bắt ngờ ngã vào trong lòng hắn, chóp mũi vì va chạm mà cảm thấy đau. Nàng theo bản năng, vươn tay tìm điểm tựa đứng lên, trùng hợp lại đặt ngay trên ngực hắn.

Lòng bàn tay mềm mại xuyên qua lớp hắc ti xiêm y giống như trực tiếp đụng chạm hắn, tiếp xúc với da thịt trơn nhẵn nam tính, làm cho sắc mặt của nàng càng thêm đỏ ửng.

Tay hắn nâng cằm của nàng, khiến nàng không có lựa chọn chỉ có thể nhìn thẳng vào hắn. Tiếp xúc như vậy so với lần trước lại càng thân mật hơn. Ánh mắt của hắn không như lần trước lạnh trầm, vô tình lại làm cho nàng thêm bất an.

Hiên Viên Khiếu đầu ngón tay mơn trớn chu sa của nàng. Ánh đỏ bừng đó ngay từ đầu đã dự hoặc hắn, làm hắn muốn chạm đến.

“ Là điểm lên sao ?” Hấn ôn nhu nhìn xuống, nhan sắc tiên điểm kia không có biến mất. Cánh môi non mềm của nàng thật sự cuốn hút, hấn dường như luyến tiếc không muốn dời mắt.

Hải Đường lắc lắc đầu, khó khăn mở miệng “Không, từ nhỏ đã có.” Nàng chưa bao giờ biết chỉ một động tác nhỏ đã có thể làm cho nàng thở không được.

Hiên Viên Khiếu nhìn nàng một lúc lâu, không biết nên xử trí như thế nào.

Không thể không thừa nhận, nữ nhân này thật sự hấp dẫn hấn, rõ ràng nàng khác với người khác. Nhất là nàng không sợ hấn, đôi mắt trong suốt đang nhìn hấn không có một chút sợ hãi.

Kinh ngạc nhất vẫn là phản ứng của bạch hổ : khi nó nghĩ nàng không có phản ứng rít gào hay tức giận, ngậm đồng ý với sự xâm nhập của nàng. Bạch hổ này vài năm trước là được hấn cứu về, tính tình thật khó hiểu, chỉ thừa nhận Hiên Viên Khiếu, phần lớn người đưa hàng đến căn phòng này đều bị nó rống mà sợ hãi bỏ chạy ra ngoài.

Hay ngay cả bạch hổ cũng thấy được sự khác biệt của nàng ?

“ Một mình đối mặt với ta, ngươi không sợ sao?” Hiên Viên Khiếu đến gần khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của nàng.

Hấn trên người truyền đến một lượng hơi thở nam tính mãnh liệt, làm cho nàng cảm thấy xa lạ. Nàng run nhẹ nhẹ, nhận thấy da thịt dưới lòng bàn tay tựa hồ trở nên rất nóng. Nàng vội vàng buông tay, không dám sờ hấn nữa.

Hải Đường hít sâu vài cái mới có thể trả lời hấn. Hấn ôm nàng như vậy, nàng làm sao có thể tự nhiên mà nói chuyện với hấn.

“ Vì sao lại sợ ? Vương đầu có muốn nuốt nô tỳ, hay là sẽ ra lệnh cho bạch hổ cắn chết nô tỳ ? Tuy rằng ánh mắt có chút dọa người, nhưng lúc trước nô tỳ cũng hiểu Vương là một người hiểu đạo lí.” Nàng thành thật nói.

Khi đối mặt với hấn, trong lòng nàng có nhiều cảm xúc thật phức tạp. Hấn làm nàng bất an, nàng không yên, làm ặt nàng phấp hờng, toàn thân nóng lên, nhưng lại không làm nàng thấy sợ hãi.

Không hiểu vì sao nàng dám khẳng định hấn sẽ không làm tổn thương nàng.

Mấy câu nói của nàng làm cho cơ bắp của hấn có chút co rúm . Cặp mắt trong chốc lát phá lệ trở nên sáng ngời, nhưng ánh sáng đó nhanh chóng bị vẻ bình tĩnh vốn có che lấp.

Hiên Viên Khiếu buông lỏng nàng, dựa vào ghế.

“ Ngươi có thể đi xuống.” Hấn thần nhiên ra lệnh. Ánh mắt ôn hòa đi vài phần, không còn lạnh lẽo như lúc trước. Đôi môi dường như có chút độ cong, làm cho người ta cảm thấy dễ dàng thân cận một chút.

Phát hiện bản thân lần này đang ngồi trên đùi hấn, Hải Đường đỏ mặt, giả vờ muốn xuống dưới. hai chân mảnh khảnh đang đưa, bởi vì ngồi trên đùi hấn mà hoạt động có chút khó khăn.

Cặp đùi mềm mại dường như đụng phải vật gì đó vì chịu sự ma sát của nàng mà trở nên cứng rắn, nàng càng di chuyển vật đó lại càng thêm bành trướng cứng rắn ngoài ra còn có thêm độ nóng của cơ thể người.

Nàng kinh ngạc ngẩn đầu, nhìn hấn khó hiểu, rút cục nhìn thấy được trong mắt hấn tràn đầy dục hỏa.

Nàng tuy rằng đơn thuần nhưng không phải không biết đó là cái gì.

“ Thực xin lỗi.” Hải Đường bối rối, hai má nháy mắt trở nên hồng hồng, thật nhanh rời khỏi đùi hấn, nhưng lại bất cẩn khi nhảy xuống đất lại giẫm phải đuôi của bạch hổ.

“ Rống.” Bạch hổ không thể nhịn được phát ra tiếng rít gào, trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, thông thả đi đến trong góc sâu, quyết tâm cách xa nàng một chút.

“ Nha, ta thật là có lỗi.” Nàng thấp giọng, trong lòng thật nhiều cảm giác tội lỗi, dù sao lần này chính là do nàng sơ sẩy.

“ Đi nói với tổng quản, phạm vi công việc của ngươi sau này chính là ở bên người của ta.”

Nàng lùi lại đến góc bàn bên kia, mắt liếc nhìn sang góc bàn đối diện, sợ lại bị hắn kéo vào trong lòng.

Không sợ hắn không có nghĩa là nàng nguyện ý để hắn ôm nha, huống hồ khi đến gần hắn nàng thật sự cảm thấy rối loạn, thậm chí quên cả hô hấp.

“ Vương muốn nô tỳ hầu hạ bên cạnh sao ?”

Hiên Viên Khiếu gật đầu, con ngươi uy nghiêm không cho phép cự tuyệt. “ Sau này chỉ cần ta mở mắt người nhất định phải xuất hiện trong tầm mắt của ta. Ban ngày người làm việc theo lời của ta, ban đêm có thể ngủ ở phòng gần cửa ngăn.”

Hải Đường dưới ánh mắt của hắn chỉ có thể gật gật đầu, biết mình không còn sự lựa chọn nào khác. Trong lòng nàng suy tư, không biết chuyện xảy ra lúc này trên người nàng là vận may hay vận rủi ?

Có thể tiếp cận hắn, nàng cầu còn không được. Nhưng tầm mắt đảo nhanh qua giữa hai chân hắn, trái tim không thể áp chế mà đập nhanh liên hồi.

6. Chương 6

Hiên Viên phủ thật sự quá rộng, Hải Đường phải hỏi rất nhiều người, tìm kiếm hồi lâu mới tìm được nơi ở của Hải Đồng.

“ Tuần tiểu tử kia sao ? hình như bị một nha hoàn dẫn đi rồi, nói là có việc muốn hắn làm.” Một người tạp dịch trẻ tuổi nhìn nàng không tìm thấy người, tốt bụng nói cho nàng biết.

Hải Đường cảm tạ, theo chỉ dẫn của người đó càng đi càng hẻo lánh, Hiên Viên phủ quả thật khổng lồ, ngoại trừ những kiến trúc cơ bản còn vô số hành lang, đình viện khiến cho nàng thật sự muốn hôn mê....

Hiên Viên phủ thật sự quá rộng, Hải Đường phải hỏi rất nhiều người, tìm kiếm hồi lâu mới tìm được nơi ở của Hải Đồng.

“ Tuần tiểu tử kia sao ? hình như bị một nha hoàn dẫn đi rồi, nói là có việc muốn hắn làm.” Một người tạp dịch trẻ tuổi nhìn nàng không tìm thấy người, tốt bụng nói cho nàng biết.

Hải Đường cảm tạ, theo chỉ dẫn của người đó càng đi càng hẻo lánh, Hiên Viên phủ quả thật khổng lồ, ngoại trừ những kiến trúc cơ bản còn vô số hành lang, đình viện khiến cho nàng thật sự muốn hôn mê.

Một gian phòng tao nhã , có thể là phòng của một nha hoàn. Hải Đường hết nhìn đông lại nhìn tây, bởi vì nghe thấy tên gọi quen thuộc mà bước chậm lại. Nàng đi càng chậm, âm thanh nghe càng rõ, đèn trước một căn phòng, nàng cũng dừng lại.

“ Nha...Hải Đồng...nha...tiếp tục, ân....” Âm thanh kiều mỹ , tiếng thở dốc khi nam nữ hoan ái từ cửa sổ truyền đến.

Hải Đường bên ngoài cửa, sau một lúc lúc nghe ngóng cẩn thận, xác định không nghe lầm, tiếng kêu thở dốc không ngừng của nữ tử chính thật là đang gọi tên Hải Đồng, hai con mắt của nàng nheo lại.

Nam nữ trong phòng vẫn kịch liệt mây mưa, không biết bên ngoài có người nghe được, vẫn cứ ra sức triển miên, mãi đến khi xong việc. Hải Đồng điều hòa hơi thở, lấy nước tẩy sạch người đầy mồ hôi, mặc lại áo quần, tươi cười đi ra bên ngoài. Khi cánh cửa vừa mở, vẻ tươi cười trên mặt hắn nhất thời cứng ngắt...

Trước mắt hắn, Hải Đường đang giận muốn phun lửa.

Hải Đồng hoảng sợ, vội vàng đóng cửa lại “ Tỷ đã đứng bên ngoài bao lâu ?”

“ Không lâu, lúc ta đến các người cũng đang rất vội vàng.” Khuôn mặt Hải Đường vì tức giận mà có chút khó coi, “Ta thì phải hầu hạ bưng trà đưa cơm cho Hiên Viên Khiếu, còn chút nữa bị hổ cắn ột cái vậy mà người lại ở đây hưởng thụ khoái lạc sao?”

“ Hiểu lầm này lớn nha, đệ cũng vì đại cục mới phải dùng hạ sách này thôi.” Hải Đồng hai tay khua loạn, biểu tình ủy khuất, chỉ thiếu hai mắt rưng rưng.

Về mặt Hải Đường vẫn là không mấy tín nhiệm, “ Lấy đại cục làm trọng, nhưng lại cố đến mức lên giường nha.” Nàng hừ một tiếng.

“ Đệ là muốn lấy được tin tức về phương pháp chế tạo kia mới cố gắng như vậy nha. Những nha hoàn này đã ở lâu trong phủ, tin tức cũng biết nhiều, đối với chúng ta rất có lợi.”

Thấy hắn nói cũng có lý, biểu tình tức giận của Hải Đường cũng giảm đi hơn nửa. Nàng vốn là một người rộng lượng, tức giận nhanh tới cũng nhanh đi. Suy nghĩ đơn thuần thấy đệ đệ nói cũng có lý.

“ Vậy đệ đã hỏi được gì chưa ?” về mặt thật sự quan tâm của nàng, không phát hiện nụ cười của đệ đệ có chút giả hoạt.

Hỏi chuyện thật sự chỉ là lí do, chính là nha hoàn kia vừa xinh đẹp lại vừa nhiệt tình khiến hắn vui đến quên cả trời đất.

Hải Đường nhíu mày, như suy nghĩ lại điều gì đó “ Xuân Lan có nói, tạo thuật kia được viết trên lụa, người trong phủ chưa ai thấy qua, cho nên có lẽ ở bên trong phòng của Hiên Viên Khiếu.”, hắn vỗ nhẹ Hải Đường, cổ vũ “ Tỷ nếu có cơ hội, nên cố gắng điều tra một phen.”

Nàng cười khở một tiếng, bủ môi “ Cơ hội của ta cũng không khá hơn, Hiên Viên Khiếu ra lệnh ta phải làm nha hoàn bên người của hắn, bắt ta nhất định phải ở trong phòng hầu hạ hắn cùng con bạch hổ.”

Hải Đường nói như cười “ Xem ra tỷ thật sự có tiền triển nha.”

Một nam nhân muốn thu một nữ tử mỹ mạo như vậy làm nha hoàn, chỉ sợ không đơn giản là hầu hạ mỗi ngày. Hắn có nên cảnh cáo nàng cẩn thận một chút, nếu không chưa kịp ăn trộm phương thức tạo lụa đã bị người khác ăn sạch.

Đang muốn mở miệng, trong phòng lại truyền đến tiếng kêu kiêu mị.

“ Đồng, người ở đâu? Mau trở lại a.” thanh âm thật giống như là muốn mời mọc người ta ăn sạch nàng ấy.

Hải Đường phải hết sức mới đè nén nụ cười nơi khóe miệng, về mặt đứng đắn, vỗ vai Hải Đường “ Trọng trách liền giao cho tỷ, hai ta tiếp tục độc lập hành động, có gì mới tỷ lại đến tìm đệ.” Hắn nhanh chóng bước vào phòng, đóng cửa lại trở vào giường.

Tiếng thở dốc trong phòng lại vang lên, khiến người khác nghe xong phải đỏ mặt. Hải Đường vội vàng trở lại phòng của Khiếu vương.

Ban đêm thật sự yên tĩnh, bên trong Viên phủ không hề có một tiếng động.

Bên trong căn phòng đá, dùng dạ minh châu để chiếu sáng, Hiên Viên Khiếu bên dưới ánh sáng nhu hòa đang phê duyệt chính sự. Hắn dường như không có lúc nào không vì chính sự của Tây Hoàng mà bận rộn.

Nhìn từ một bên, khuôn mặt hắn thật đẹp, lông mi đen dài, ngũ quan sâu sắc, cặp môi nam tính. Mối hận thật sự rất khinh mạn, không nhìn thấy một chút nhu tình.

Mối hận như vậy nếu hôn nữ nhân không biết có cảm giác gì ?

Hải Đường nhìn hắn có chút ngây người.

“ Người đang nhìn cái gì ?” Hắn đột nhiên ra tiếng, nhưng không ngăn đầu

Nàng hoảng sợ, không nghĩ đang nhìn lên lại bị hắn phát hiện. Âm thanh của hắn bên trong phòng tạo nên tiếng vang thật lạnh lẽo đáng sợ, nàng vỗ vỗ ngực trấn an mình. Hắn không ngăn đầu sao lại biết mình đang theo dõi ?

“ Không...không có...” Nàng ấp úng, ngồi xếp bàn trên giường vẫn không thể không nhìn một người suốt như hắn bên cạnh.

Hiên Viên Khiếu an bài nàng ngủ ở giường bên cạnh góc ngăn cửa. Đây là một không gian dùng thạch bích tạo ra, tường bằng phẳng rộng lớn, phía trên giường nằm được phủ một lớp đá xanh biếc, đông ẩm hạ mát. Nơi này thật ra là chỗ của Bạch hổ, nàng bây giờ lại trở thành người xâm chiếm, bạch hổ dựa vào trên giường đá, mắt hí lười biếng nhưng thật ra đang cùng nàng hưởng thụ mọi chuyện.

Sau khi biết bạch hộ sẽ không thương tổn người, Hải Đường cũng không sợ hãi, chẳng những cùng nó nằm trên giường đá, còn a a ôm lấy nó. Một mãnh thú xinh đẹp, nhận lệnh của Hiên Viên Khiếu lại giống như một con mèo, khoan hồng độ lượng tiếp nhận cử chỉ thân mật của nàng.

Nàng lại nhìn hấn trong chốc lát, cảm thấy phải giải thích một chút “ Nô tỳ chỉ cảm thấy vương nhìn thật suất.”

Hiên Viên Khiếu ngẩng đầu, ánh mắt nhìn nàng thật lâu, có chút như giận dữ cũng có chút như hoang mang.

“ Ách, chưa có ai nói như vậy sao?” Hải Đường có chút xấu hổ.

“ Không có.”

Nàng nhú mày, cảm thấy khó tin. Nàng không nói dối nha, hấn thật sự rất anh tuấn, tại sao lại không có ai nói cho hấn ? Nàng bắt đầu thao thao bất tuyệt.

“ Vương đừng nghĩ là nô tỳ châm chọc, hay nịnh bợ vương a, nô tỳ chỉ nói toàn sự thật . Lông mi của vương thật dài, thậm chí làm người khác phải ghen tị, cặp mắt cũng rất đẹp, chẳng qua ánh mắt có hơi hơi hung hấn một chút, còn có...”

“ Câm miệng, ngủ.” Hiên Viên Khiếu cắt đứt lời nàng, lạnh lùng ra lệnh, ánh mắt lại nhìn vào mấy cuốn da dê.

Hải Đường ánh mắt trở nên âm trầm. Nàng quay vào phía trong giường, dường như là đang tức giận. Con người này thật lạ, được người khác ca ngợi cũng không vui vẻ mà tiếp nhận ?

Nàng nằm trên giường hờn dỗi, không hề đứng dậy nhìn hấn, muốn đợi hấn đi ngủ sẽ lên đi tìm kiếm xem rốt cục chức thuật để chỗ nào. Cho dù hấn lợi hại như thế nào cũng phải đi ngủ, chờ hấn ngủ say, nàng có thể muốn làm gì thì làm.

Một khi nàng trộm được, nàng sẽ đi thật xa nơi này, không bao giờ phải gặp lại hoặc sống chung cùng với con người kỳ lạ này, cũng không vì cặp mắt của hấn mà tim loạn nhịp...

Canh một, Hải Đường nằm trên giường loạn đoán xem hấn giấu chức thuật ở nơi nào.

Canh hai, mí mắt nàng chậm rãi khép lại,sau đột nhiên mở ra, lấp lại vô số lần cố gắng thức tỉnh cơn buồn ngủ của mình.

Canh ba, nàng ngủ trên giường không hề phòng bị.

Ban đêm, Tây Hoàng có chút lạnh, Hải Đường ôm bạch hổ ấm áp trong lòng, đem nó trở thành một cái đệm chắn ,Thậm chí khi ngủ say, nàng còn phát ra một âm thanh nhỏ, như là một con mèo.

Thật lâu, những chính sự rốt cục cũng xử lý xong, Hiên Viên Khiếu trên ghế đá ngẩng đầu lên, nhắm mắt dưỡng thần một lát, thông thả đứng dậy, vươn vai một cái.

Chỉ một động tác của hấn, bạch hổ trên giường liền mở to mắt, ngẩng lên nhìn hấn.

Hiên Viên Khiếu đi đến cửa giữa, vô tình nhìn nữ nhân đang ngủ say trên giường. Trong căn phòng này chưa từng có nữ nhân ngủ lại qua đêm.

Trên người nàng mặc một bộ đồ ngủ mong manh tiêu biểu của dân Tây Hoàng, cơ thể mảnh khảnh, mềm mại thật mê người, bởi vì ngủ say mà đồ ngủ bị cuốn lên, để lộ hai chân trắng nõn thon dài. Bởi vì khi ngủ vãi bị đè lên, nên lại cường điệu thêm những đường cong mềm mại của thất lưng tinh tế cùng với bộ ngực đầy đà.

Con người hấn chuyển nhanh trên thân hình của nàng, nàng tuy rằng gầy yếu giống như một đứa nhỏ, nhưng thực tế cũng là một nữ nhân thành thực.

Ngón tay ngăm đen đặt trên vết chu sa đỏ ửng giữa trán, cảm xúc lưu luyến, sau lại chuyển xuống đôi mắt tiếp với lông mi dài cong vút.

Nàng biết nói khuôn mặt của hấn thật đẹp lại không biết dung mạo của nàng cũng làm cho hấn động tâm.

Bị tay của Hiên Viên Khiếu lướt qua khuôn mặt, nàng cảm thấy có chút ngứa, trong mộng phát ra một chút kinh âm, khuôn mặt muốn tránh trong đám lông mềm của bạch hổ.

Khi nàng ngủ say, vẻ mặt cũng như một đứa nhỏ, bộ dáng tràn ngập tự nhiên, không có một chút cảnh giới.

Cho tới hôm nay Hiên Viên Khiếu có thể xác định nàng thực không sợ hắn. Nếu lòng nàng đối với hắn có chút sợ hãi sẽ không ở bên cạnh hắn mà ngủ ngon như vậy.

Hắn thật sự không hiểu vì sao nàng lại không sợ hắn ?

Hắn đã quen với việc mọi người sợ hãi mình, đột nhiên xuất hiện một nữ nhân không biết sợ là gì, làm hắn trở tay không kịp.

Từ nhỏ trong hoàng cung của Hiên Viên Vô Cực, mọi người đã khiếp sợ hắn, thanh danh tàn khốc của Hiên Viên Vô Cực khiến cho người khác khiếp sợ, đương nhiên cũng khiếp sợ ngay cả hoàng tử như hắn – người cũng mang dòng máu tàn khốc đó.

Đêm hắn bảy tuổi, lưng bị khảm bạch hổ ẩn, phân đất Tây Hoàng, mọi người nhìn hắn lại thêm sợ hãi. Tuy rằng không lấy khổ hình để thống trị, cũng chưa từng tàn nhẫn hung ác, nhưng người dân vẫn không dám tiếp cận hắn, thậm chí khi nhìn thấy hắn cũng sẽ phát run.

Ngoại trừ Hải Đường, chưa từng có ai dám đón nhận ánh mắt của hắn . Ánh mắt nàng nhìn hắn không phải là đang nhìn một người mang trên lưng thanh danh tàn khốc của phụ thân.

Trong lòng có chút ấm áp chưa từng có, động tác của hắn thật mềm mại, không muốn làm nàng thức giấc.

Bạch hổ mở to mắt, có chút chăm chú nhìn hắn, lấy hai chân cuộn lấy Hải Đường đang ngủ say.

“Mày thích nàng ?” Hiên Viên Khiếu nhìn nó, khóe miệng nói một khinh câu. Nuôi bạch hổ nhiều năm như vậy, hắn biết nó có linh tính, nếu không thích Hải Đường, nó sẽ không để nàng tiếp cận đến.

Bạch hổ xuy một tiếng, râu mép run run, cúi đầu cắn chiếc mền lên thân thể nàng, tránh cho nàng bị cảm lạnh.

Động tác này làm nàng tỉnh giấc, mở to mắt, đột nhiên ngồi dậy, vẻ mặt mờ mịt nhìn Hiên Viên Khiếu ngồi ở mép giường. Thần trí của nàng vẫn còn ở trong mộng.

“Làm sao vậy ?” Hắn hỏi nàng, biết nàng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh.

Nàng nhìn hắn một lúc lâu, trong đầu vẫn là một mớ hỗn độn, chỉ biết nhìn hắn ngây ngô cười, như là thói quen, hắn ngồi ở mép giường quan sát tư thái ngủ của nàng, Không biết tại sao, cho dù ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê, vừa nhìn thấy hắn cũng cảm thấy an tâm.

Ánh mắt nàng nhu nhu, bộ dạng thật đáng yêu.

“Ta khát nước.” nàng muốn uống nước, đem chuyện trộm chức thuật quên đi một ngàn lần.

“Nước ở trên bàn.” Thân hình vẫn không cử động. Hải Đường gạt đầu, một tay, một chân đẩy đẩy cái mền xanh biếc xuống giường. Đang nửa tỉnh nửa mê, mạo hiểm đem thân mình bước xuống giường, nhìn thấy cũng biết sẽ ngã xuống đất.

Tay hắn nhanh chóng muốn đỡ nàng, nhưng vừa mới vươn ra thân mình của nàng đã nhoáng một cái như điều hầu xoay người, nhảy ra khỏi giường đứng vững trên mặt đất.

Nàng biết võ công, một người biết võ công, có thể vì nghèo túng mà bán mình sao ?

Những điều nàng nói trước đây có thể tin được mấy phần . Nàng có lẽ thật sự đơn thuần, nhưng không có nghĩa là nàng không nói dối.

Ánh mắt lợi hại của Hiên Viên Khiếu nhìn Hải Đường, đem toàn bộ lời nói của nàng từ đầu đến cuối suy nghĩ lại một lần. Mà nàng vẫn không phát hiện, một động tác nhỏ của nàng vừa rồi đã làm hắn nghi ngờ.

Nếu nàng có ý đồ khác, vậy mục đích của nàng đến đây thật không đơn giản . Tiểu nữ nhân này, trừ bỏ thật nhiều dũng khí, còn cất giấu bí mật gì ?

Hải Đường sau khi xoay người đứng trên đất, lắc lắc đi vài bước liền ngu ngốc té lăn, không nhúc nhích, không biết có cảm thấy đau không. Sau khi té trên mặt đất, nàng lăn nữa lại phát ra tiếng khò khè ngủ say.

Bị té như vậy nàng vẫn không tỉnh, thật sự dễ thích ứng với mọi hoàn cảnh, nằm trên mặt đất vừa lạnh vừa cứng cũng có thể đi gặp chu công.

Bạch hổ nhẹ nhàng nhảy xuống giường. Móng vuốt bén nhọn, xúc lại đầu vai của nàng, dây dây vài cái nàng mới tỉnh lại, khó khăn ngồi xuống trên giường, hoang mang gãi đầu, không biết vì sao lại lăn từ giường xuống đất.

Thần trí mông lung, chỉ nhớ hình như muốn xuống đất làm việc gì, lại không nghĩ ra được, “ Ta xuống giường để làm gì ?” Nàng làu bàu.

“ Uống nước.” âm thanh phía sau lạnh lùng nhắc nhở nàng.

“ À, đúng, uống nước, ta muốn uống nước.” Hải Đường tiếp tục lộ trình, hướng đến bình nước trên bàn. Nàng uống một ly thật lớn, bàn đá thật lớn, làm nàng nhớ đến chiếc giường kia...

Thấy nàng dựa vào bàn thật lâu không động đậy, Hiên Viên Khiếu trừng mắt nhìn nàng, biết nàng lại tiến vào trạng thái ngủ.

Lúc này bạch hổ không muốn thức tỉnh nàng, há mồm cắn cổ áo trực tiếp đem nàng đang mê mê man man quay trở lại giường, đến trước giường, nó há mồm, trực tiếp đẩy nàng vào lòng Hiên Viên Khiếu.

Hải Đường trong mơ cảm thấy cả người như ngã vào một cái ấm áp. Đầu óc không bình thường mà suy nghĩ, nhắm mắt sờ loạn, theo bản năng tìm kiếm vật ấm áp.

Bạch hồ tìm một vị trí thoái mái, nằm úp xuống, nhắm mắt lại không thèm để ý đến hai người. Trên người không bị Hải Đường ôm lấy, nó rút cuộc có thể ngủ ngon.

Hải Đường ngủ say, đem Hiên Viên Khiếu trở thành bạch hổ, thân hình kiêu nhỏ kề sát hần, tìm một vị trí thoái mái, sự ấm áp trên người hần làm cho nàng tiến sâu vào mộng đẹp.

Chính là trong lúc lơ mơ đó, nàng có chút hoang mang, tại sao sau khi uống nước trở về, chút ngứa ngáy của lông bạch hổ lại biến mất, chỉ còn lại làn da kiên cố ấm áp tản ra mùi thật sang khoái.

Vườn quanh nàng là hơi thở thật nóng, vẫn như vậy hai tay nàng quần quýt ôm cổ hần.

Hiên Viên Khiếu không cử động cơ thể, tùy nàng làm loạn, sau đó yên tĩnh ngủ say. Nàng nằm trong ngực hần, toàn tâm toàn ý tín nhiệm hần.

Cho dù đoán được mục đích vào phủ của nàng không đơn giản, hần cũng không thể thức tỉnh nàng, ép hỏi nàng mọi chuyện.

Động tác ôm nàng của hần thật ôn nhu, cảm xúc mềm mại lặng lẽ đến trong hần.

Đêm về khuya, hai người nằm trên giường đá thật chặt, vì thế hần để nàng nằm trên người hần. Hải Đường trong giấc ngủ say, không cho hần cử động, hai má cọ cọ vào ngực hần, giấc ngủ càng sâu.

“ Nàng rốt cục là loại người gì ?” Hiên Viên Khiếu thấp giọng, nàng vẫn là không nghe thấy câu hỏi của hần.

Dưới ánh sáng nhu hòa, bộ dáng ngủ say của nàng thật đẹp. Mái tóc dài bao trùm hai người, da thịt trắng hồng, đôi môi anh đào hồng nhuận khẽ mở như đang đợi chờ một nụ hôn. Trong khoảng thời gian ngắn, lai lịch cùng mục đích của nàng đã không còn quan trọng.

Cúi đầu, bạc môi của Hiên Viên Khiếu xoát qua cặp môi đỏ mọng của nàng, hương vị thật ngọt ngào, thấm vào ruột gan. (Ha ha, hôn rồi, chẹp chẹp.)

7. Chương 7

Tiếng côn trùng cũng tiếng chim kêu vang ở khu rừng trong Hiên Viên phủ, tất cả đều là thanh lương.

Một bóng dáng đi qua trong rừng, nhìn kỹ là Hải Đường. Nàng mặc tơ lụa đặc sản của Tây Hoàng lại càng thêm xinh đẹp.

Là nha hoàn trong phòng của Khiếu vương, địa vị thật sự có chút đặc biệt, tổng quản nhận được lệnh đều đem toàn bộ tơ lụa tốt nhất, bao gồm tất cả các màu của Tây Hoàng đến cho nàng lựa chọn. Nàng vuốt ve số tơ lụa, yêu thích không buông tay, chỉ nghĩ rằng bản tính Hiên Viên Khiếu thật khăng khải....

Tiếng côn trùng cũng tiếng chim kêu vang ở khu rừng trong Hiên Viên phủ, tất cả đều là thanh lương.

Một bóng dáng đi qua trong rừng, nhìn kỹ là Hải Đường. Nàng mặc tơ lụa đặc sản của Tây Hoàng lại càng thêm xinh đẹp.

Là nha hoàn trong phòng của Khiếu vương, địa vị thật sự có chút đặc biệt, tổng quản nhận được lệnh đều đem toàn bộ tơ lụa tốt nhất, bao gồm tất cả các màu của Tây Hoàng đến cho nàng lựa chọn. Nàng vuốt ve số tơ lụa, yêu thích không buông tay, chỉ nghĩ rằng bản tính Hiên Viên Khiếu thật khăng khải.

Nàng cao hứng chọn lựa mà không biết đãi ngộ này không phải một nô tỳ bình thường có thể được.

Mọi người trong phủ đều phát hiện thái độ của Khiếu vương đối với nữ tử này thật đặc biệt, có phần dung túng. Ngay cả bạch hổ không ái dám đến gần cũng ngoan ngoãn theo bên nàng, đi loạn trong Hiên Viên phủ.

Hải Đường trong lòng ôm một cái rương cổ, lựa một cái đình kín đáo, ngồi xuống ghế đá. Bạch hổ bộ dạng lười biếng ngồi một bên.

“Tốt, bốn bề yên lặng, hiện tại có thể xem.” Nàng hít sâu một hơi, sau mở ra cái rương cũ trước mặt, “nè, mày không được đi mật báo nha.” Nàng cúi đầu, nói như thật với bạch hổ.

Bạch hổ phun khí theo lỗ mũi, đầu nghiêng một bên, cũng không thèm nhìn nàng.

Hải Đường đem phản ứng này thành sự cho phép, quay đầu tiếp tục cố gắng mở cái rương. Đây là thứ lấy được trong phòng Hiên Viên Khiếu, nàng cũng không nghĩ đây là hành động ăn cắp, dù sao sau khi xem xong nàng sẽ trả lại chỗ cũ.

Bất quá lại nói, nếu trong rương này có chức tạo thuật, nàng nhất định sẽ bán đứng lương tâm, vùng trộm đem đi ... Trong lòng hiện lên một chút cảm giác tội lỗi, nàng dùng sức lắc lắc đầu, muốn đem ý nghĩ này ra khỏi.

Mở rương, nhìn thấy một ít tơ lụa “Chức tạo thuật viết ở trên mấy miếng rách nát này sao?” Nàng nhăn mày, nhìn lui nhìn tới, cũng không tìm ra chút manh mối.

Trong bụi có có tiếng động, bạch hổ đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén trừng vào một chỗ.

Một thiếu niên tuổi mười sáu sửa sang lại quần áo, rạng rỡ đi lại, nhìn về phía đình, nụ cười trở nên cứng ngắt. Trong bụi lại đi ra một nữ tử mặt phỉm hồng, thẹn thùng tay để ở phía sau áo hắn.

“Đồng, chúng ta khi nào lại...” còn chưa nói xong, nàng đã nhìn thấy trong đình có một cô gái cùng bạch hổ, khuôn mặt trở nên thập phần xấu hổ.

“đang ngắm hoa sao?” Hải Đường thản nhiên, đôi mi thanh tú nhún nhẹ, đương nhiên nàng biết Hải Đồng ở trong bụi làm việc tốt gì.

Nàng kia thở hắt vì kinh ngạc, vì quá thẹn mà nhanh đào tẩu.

Hải Đồng thở dài một hơi, “Tỷ đem nàng dọa chạy mất rồi.” thật khó mới thấy một nha hoàn xinh đẹp như vậy, mới tìm một nơi vắng lặng mà tìm hoan, không ngờ lại bị Hải Đường bắt được.

“Người đúng thật là đang làm việc.” Hải Đường cảm thán, không biết nên khen hắn vì thăm dò mà tổn sức lực hay là trách hắn chìm đắm trong sắc đẹp.

“Loại phương pháp này thật thích hợp với đệ.” Hải Đồng cười to, ánh mắt nhìn vào cái rương, “đó là gì vậy?” hắn hỏi.

“ Lấy từ phòng Hiên Viên Khiếu, ta đang tìm khối băng lụa kia.” Hải Đường cử động đầu, ý bảo đến bên cái đình.

Hải Đồng vẫn đứng tại chỗ, trước nhìn Hải Đường, sau nhìn lại bạch hổ, “ đệ nghĩ đứng ở đây là tốt rồi.” Nghe được nhiều tin ở Hiên Viên phủ, có nhiều người đã cảnh cáo hần tốt nhất không nên tiếp cận thạch thất (căn nhà đá của anh Khiếu đây ạ).

Bạch hổ ở căn nhà đá của Hiên Viên Khiếu tính tình thật sự không được tốt.

Mọi người nghĩ mãi không hiểu, tại sao một người một hổ kia đối đãi với Hải Đường rõ ràng có và phần kính trọng. Tuy rằng không nói bao nhiêu, nhưng Khiếu vương rất dễ ý năng, ngoại trừ ra ngoài xử lí công vụ, chỉ cần khi ở trong phủ đều nhất định giữ Hải Đường ở bên người.

“ Sợ cái gì, nó không cắn người.” Hải Đường nhìn bạch hổ, không hiểu vì sao mọi người nhìn thấy nó đi bên cạnh nàng liền nhanh chóng tránh xa.

“ Nó không cắn tỷ không có nghĩa là không cắn đệ.” Hải Đồng cẩn thận nhìn bạch hổ. Tay hần vừa đụng vào mảnh vải trên tay Hải Đường, bạch hổ liền cúi đầu rống, trừng mắt nhìn hần. “ Tốt, ta không chạm vào.” Hần lập tức rút tay, biết tức thời mới là trang tuần kiết.

“ Không được như vậy.” Hải Đường quát không hề giận nhìn bạch hổ.

Bạch hổ này nửa điểm lễ phép cũng không hiểu. Nó nheo mắt lại, cuối cùng không gầm rú, ghé vào chỗ cũ không nhúc nhích.

Hải Đồng vẫn không dám động thủ, đem hai tay giấu sau lưng, cúi lưng nhìn đồng vải vụn , “ Không phải mấy cái này, rương này chắc là dùng để hàng mẫu, băng lụa trong truyền thuyết không phải như vậy.” Hần nhìn trong chốc lát mới kết luận.

Hải Đường âm thầm, “ Trong phòng hần cũng không có nhiều đồ đặc, ta đã tìm kiếm rất lâu vẫn không tìm được khối lụa như người nói, nếu ngay cả cái rương này cũng không có thì ta thật sự hết cách.”

Hải Đồng tròn mắt, đến một góc khác của đình ngồi xuống.

“ Có người nói, khối băng lụa kia là di vật của mẫu thân hần đưa cho trước khi đến Tây Hoàng. Nếu như vậy, khả năng là hần mang theo bên người ?”

“ Ý người là khối lụa kia có thể ở trên người hần ?” Hải Đường hỏi đệ đệ nhưng cũng như là tự hỏi bản thân mình.

Ngay cả hắc ti xiêm y của hần nàng cũng sờ qua vài lần nhưng cũng không nhìn thấy có viết gì trên đó. Nàng cố gắng hồi tưởng, thân hình cao lớn của hần còn có chỗ nào có thể giấu được đồ vật.

Suy nghĩ nhưng trên mặt nàng lại cảm thấy nóng, tại sao nghĩ đến Hiên Viên Khiếu nàng lại đỏ mặt ?

“ Tỷ có khỏe không ? thực nóng lắm sao ?” Hải Đồng quan tâm không hiểu vì sao nàng đột nhiên trầm mặc rồi mặt lại đỏ bừng.

“ Không có việc gì.” Nàng trả lời một cách nhanh chóng, muốn che giấu sự xấu hổ của mình.

Hải Đồng nhíu mày, trở lại vấn đề tơ lụa, “ Đệ nghĩ, chúc tạo thuật rất quan trọng, lại dựa vào tác phong của Hiên Viên Khiếu khi thống trị Tây Hoàng, không có thể dễ dàng đem khối băng lụa kia một cách tùy tiện.” hần vỗ tay một cái, kết luận “ Đúng rồi, chỉ có thể như vậy...băng lụa nhất định ở trên người hần, chỉ cần biết như vậy là được rồi, tỷ đi lột quần áo của hần, đem hần trần như nhộng chắc chắn sẽ tìm được.”

Hải Đường thật kích động, thật muốn kêu bạch hổ cắn cho cái tên tai họa này một nhát, “ Muốn ta lột áo quần của hần ?” Hần còn xem nàng là tỷ tỷ không ? sao lại kêu tỷ tỷ mình đi lột quần áo của nam nhân chứ.

“ Vì lợi ích của toàn tộc, việc này chắc không làm khó được tỷ.” Hải Đồng mỉm cười, đem mọi việc phiền não quăng lên người tỷ tỷ, khi bước đi vẫn cẩn thận tránh bạch hổ, không muốn bị nó xin một miếng thịt.

Để Hải Đường đi lột áo quần của Hiên Viên Khiếu biết đâu lại nhận được kết quả bất ngờ.

Giống như bạch hổ kia, Hiên Viên Khiếu đối với tỷ tỷ thật sủng ái, dễ dàng tha thứ mọi việc, đương nhiên chỉ đối với một mình nàng.

Một người nam nhân đối với tất cả mọi người đều không có cảm xúc, nhưng chỉ riêng với một nữ nhân lai lịch dễ dàng tha thứ, cho phép nàng cố tình làm bậy, còn không để nàng quá cách xa mình. Những việc này còn chưa đủ sao ?

Hải Đường có thể lấy đầu mình ra đánh cược, ánh mắt của Hiên Viên Khiếu đối với Hải Đường nhất định có ý. Biết đâu thêm một thời gian, bá chủ Tây Hoàng lại trở thành tỷ phu của mình thì sao ? như vậy chức tào thuật kia còn sợ không đến tay sao ?

Hắn vừa đi vừa mỉm cười, đột nhiên cảm thấy đây thật sự là một biện pháp tốt.

8. Chương 8

Khi Hiên Viên Khiếu quay lại phòng, liền nhận được một ánh mắt nhiệt liệt

Hải Đường ngồi ở góc, ôm bạch hổ, cặp mắt nhìn theo hắn, khe khẽ đôi môi đỏ mọng không biết lại đang có chủ ý gì

Hắn lạnh lùng nhìn nàng, đi đến ngồi bên bàn. Hắn mới từ quỹ thành phương bắc trở về , nơi đó có một đoàn thương gia của Tây Hoàng gồm 60 xe tơ lụa vừa bị một đám thổ phỉ đánh cướp, hắn mang theo mười tên thị vệ trong vòng nửa ngày đã giải quyết sạch sẽ lũ thổ phỉ kia.

Sau khi giao lại mọi chuyện cho thuộc hạ xử trí, hắn quay về phủ với một thân phong trần mệt mỏi.

Nhìn chiếc rương chứa mẫu tơ lụa có dấu vết bị di chuyển, hắn không nói gì chỉ liếc nhìn Hải Đường một cái....

Khi Hiên Viên Khiếu quay lại phòng, liền nhận được một ánh mắt nhiệt liệt

Hải Đường ngồi ở góc, ôm bạch hổ, cặp mắt nhìn theo hắn, khe khẽ đôi môi đỏ mọng không biết lại đang có chủ ý gì

Hắn lạnh lùng nhìn nàng, đi đến ngồi bên bàn. Hắn mới từ quỹ thành phương bắc trở về , nơi đó có một đoàn thương gia của Tây Hoàng gồm 60 xe tơ lụa vừa bị một đám thổ phỉ đánh cướp, hắn mang theo mười tên thị vệ trong vòng nửa ngày đã giải quyết sạch sẽ lũ thổ phỉ kia.

Sau khi giao lại mọi chuyện cho thuộc hạ xử trí, hắn quay về phủ với một thân phong trần mệt mỏi.

Nhìn chiếc rương chứa mẫu tơ lụa có dấu vết bị di chuyển, hắn không nói gì chỉ liếc nhìn Hải Đường một cái.

Mọi hành động cũng như mục đích của nàng, hắn đều đoán biết, nhưng không lật tẩy nàng mà chỉ muốn để nàng tự mình lộ ra sơ hở.

Hải Đường buông bạch hổ, chậm rãi tiến đến bàn đá tiếp cận Hiên Viên Khiếu, tầm mắt của nàng có điểm thẹn thùng, có chút thấp thỏm không yên.

“ Vương hôm nay sớm như vậy đã trở về, không đi làm sao ?” nàng cố gắng bắt chuyện muốn giảm bớt cảnh giác của hắn.

Nàng vô tâm vuốt vuốt lên cây roi da của hắn, vì có quý kế nên lòng nàng có chút bất an, vuốt vật trong tay cảm thấy có phần kiên định.

Hiên Viên Khiếu không để ý đến cử chỉ của nàng, lại cảm thấy hạ thân có chút căng thẳng, nàng xác thực không phải là nữ nhân giỏi mê hoặc lòng người, nhưng mỗi cái giờ tay nhắc chân đều động lòng người, lại vô tâm gợi lên dục vọng bên trong của hắn.

“ Đi quỹ thành.” Thanh âm của hắn bởi vì dục vọng mà thêm thâm trầm.

Hải Đường trừng mắt, “ Nơi đó không phải rất nhiều thổ phỉ sao? Vương đến đó làm gì?”

“ Tiêu diệt.” hần trả lời thật sự đơn giản.

“ biết.” cái tên này sao từ nào đều đơn giản như vậy ? nàng cau mày, vẫn không buông tha, vòng quanh thân hình cao lớn của hần, “ Vương đi quỷ thành sao ? tại sao lại xử trí bọn thổ phỉ đó ?”

Luật pháp của Thương Vũ hoàng triều do bạo quân Hiên Viên Vô Cực ban hành hết sức độc ác, tàn nhẫn, không cần biết thật giả,muốn chém liền chém. Mà toàn ghép vào tội tru di cửu tộc (chém hết họ hàng chín tộc.), Hải Đường cảm thấy phát run.

“ Tên cầm đầu, giết. Còn lại đưa đi lao dịch khổ sai.” Hiên Viên Khiếu trả lời đơn giản nhưng trọng yếu. Hần cởi bỏ nút thắt áo choàng, ngồi trên ghế ánh mắt nhìn Hải Đường.

Bị hần nhìn nàng có chút không tự nhiên, cúi đầu nhìn lại áo quần của chính mình có vấn đề hay không, vì sao ánh mắt hần luôn như điều hâu luôn đảo quanh người nàng.

“ Vương cũng không đem những người đó toàn bộ giết hết đúng không ?” Nàng đưa ra nghi vấn, nhưng trong lòng cũng dần dần hiểu được. Không biết vì sao tuy hần không nói rõ nhưng nàng lại có thể đoán được tâm tư của hần.

“ Rắn mắt đầu tự nhiên sẽ loạn. So với dùng đao giết người không bằng đưa đám người đó đi lao dịch, dùng lao động mà trả giá cho những việc họ đã gây ra.”hần thản nhiên nói, nhưng không giải thích lý do phản lại luật pháp của phụ vương hần.

“ Pháp luật của Hiên Viên Vô Cực là muốn trấn áp nhân dân, vì sao vương lại làm phản lại ?” nàng vẫn quần quýt lấy hần mà truy vấn. Nàng cảm thấy nếu hỏi rõ ràng sẽ thêm hiểu hần. Con người bị nhân dân sợ hãi này, trong cơ thể tuy chảy dòng máu của bạo quân tàn khốc nhưng phương thức hần đối với mạng người lại hoàn toàn bất đồng với phụ thân.

Hần nhìn thấy nàng hưng trí bưng bưng, “ Thống trị con người cũng như thống trị một con sông,. Khai thông so với vây lại thì hiệu quả hơn.” Hần chưa từng nghĩ nữ nhân lại có thể có hứng thú đối với chính sự như nàng.

Nàng mỉm cười mềm mại, buông roi da trong tay “ Nếu cứ như luật mà chấp hành thì ngay cả thân nhân của nhóm thổ phỉ kia cũng sẽ phải chết. Vương không làm theo là bởi vì không muốn liên lụy người vô tội đúng không ?”

Khó trách Tây Hoàng lại có thể an ổn lâu dài,có người thống trị như Hiên Viên Khiếu nhân dân có thể yên tâm mà sinh sống. Ở bên cạnh hần không lâu, nhưng nàng đã có thể hiểu được hần, rõ ràng hần cùng bạo quân Hiên Viên Vô Cực là không giống nhau.

Hiên Viên Khiếu không trả lời, ánh mắt nhìn nàng có chút lóe sáng rồi nhanh chóng biến mất, hần nâng tay, nhìn nàng ghé một cái ngón trỏ, tư thái thập phần ngạo mạn giống như không ai bì nổi để vương.

Hải Đường nhìn trái nhìn phải, mở to mắt, chỉ vào chóp mũi của chính mình, lộ ra vẻ mặt thật sự mê hoặc “ Vương gọi nô tỳ sao?”

Trên mặt hần thoáng qua một chút lo lắng, trừng mắt nghiêm khắc “ Nơi này còn có người khác sao ?”

“ Nô tỳ làm sao biết vương gọi bạch hổ hay gọi nô tỳ ? Còn nữa, nô tỳ cũng có tên nha, vương không biết tên nô tỳ sao ?”Chumôi, nàng nhỏ giọng oán giận, vẫn là nghe lời đi về phía hần, đến gần ghé đá kế tiếp, ngẩng đầu nhìn hần.

Thân hình hần cao lớn như vậy,mỗi lần đứng bên hần nàng cảm thấy mình thật sự rất nhỏ bé.

Hiên Viên Khiếu nhìn nàng, trong tai không nghe rõ nàng đang thì thào cái gì, “ Ngồi lên”

Mặt Hải Đường đột nhiên chuyển sang đỏ bừng, không nói gì, mở to mắt nhìn hần. Khuôn mặt này trước kia nàng cảm thấy thật suât nha, nhưng hiện tại nàng lại thấy nó thật đáng giận, hần vì sao lại lạnh lùng như vậy, lời nói đó là có ý gì...

Hần đứng là muốn nàng ngồi trên đùi hần sao ?

“ Vương lại sao không thêm từ ?” nàng bước lên chừng một tấc sau lại lui, muốn né ra. Nàng càng lui sắc mặt hẳn càng khó coi “ còn có,lúc trước Vương đã giận dữ với nô tỳ hai lần, nô tỳ không được ngồi trên đùi vương....”

“ Đi lên.” Thanh âm không cao, nhưng lạnh làm cho người ta phát run,lại cùng với biểu tình nhú mảy của Hiên Viên Khiếu.

Hải Đường giống như bị kim đâm, nhanh chóng ngồi lên đùi hẳn,lại còn hào phóng dùng hai tay vòng qua gáy hẳn.

“ Nô tỳ đến đây.” Nàng tuyên bố nói, biểu tình của hẳn như vậy, ai lại dám không ngoan ngoãn nghe lời ?

Thân thể của nàng thật nhẹ tai tỏa ra hương thơm của nữ nhân. Hẳn vươn cánh tay kiên cố nhanh chóng ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh của nàng.

“ Vì sao lại có hứng thú với chính sự ?” Hiên Viên Khiếu vừa hỏi vừa hưởng thụ hương thơm ngát trên người nàng.

Nàng mềm mại, đầy đà kề sát hẳn,làm cho dự vọng của hẳn giống như ngọn lửa bắt đầu bùng cháy.

Hải Đường không phát hiện nguy hiểm đang đến gần. Ở trên người hẳn tự nhiên xoay chuyển tìm một vị trí thoải mái. Ôm hẳn như vậy nàng cảm thấy quen thuộc, giống cảm giác ôm bạch hổ ngủ mỗi đêm vừa ấm áp vừa an tâm.

Thời gian này, về đêm nàng đều ôm bạch hổ ngủ yên. Nhưng đến sáng tỉnh dậy không biết vì sao bạch hổ lại ở dưới giường.

Nàng thích cảm giác ôm bạch hổ – giống như một ngọn lửa ấm áp bao quanh nàng, cơ bắp rắn chắc, nhịp đập của tim, cùng với hơi thở đều đặn bảo vệ nàng, Mỗi nàng khi đang ngủ thường cảm thấy tê dại, nhưng là bị cơn bướm, cánh chim xoát qua, cảm giác này thật thích.

Lúc này ngồi trên đùi Hiên Viên Khiếu,loại cảm giác đó lại xuất hiện,nàng cảm thấy có chút hoang mang, vô thức vươn đầu lưỡi liếm liếm môi.

Hành động của nàng làm cho hẳn càng thêm thâm nùng, ánh mắt nhanh chóng lao xuống sườn mặt xinh đẹp của nàng.

Hải Đường lắc lắc mái tóc xinh đẹp mềm mại. “ Làm cho nô tỳ có hứng thú không phải là chính sự mà là Vương.” Nàng thành thực nói, muốn dời đi suy nghĩ miên man.

“ Vì sao ?”

Nàng nghiêng đầu, rồi lại lắc đầu “ Nô tỳ không biết.” Vấn đề này ngay cả nàng cũng không có đáp án.

Chỉ cần trộm được chức tào thuật, nàng sẽ trốn đi, nàng và hẳn suốt đời cũng sẽ không có cơ hội gặp lại, bởi vì sao lại muốn quan tâm hẳn ? Mục đích của nàng chỉ có chức tào thuật a, vì sao thời gian nghĩ đến hẳn so với tìm kiếm chức tào thuật lại nhiều hơn ?”

Nàng một bên hoang mang, một bên không để ý hoạt động cái mông, nàng cảm thấy có cái gì đó cứng rắn, nóng cứ đụng phải nàng,làm cho nàng không chút thoái mái.

Hải Đường khinh khinh cái mông, rút cuộc tìm được vị trí thoải mái...

Bỗng dưng, nàng ngược mắt nhìn lên, khuôn mặt vẫn không thay đổi, nhưng trong mắt lại ngập tràn lửa dục.

Nguy rồi, nàng lại sai lầm rồi.

Hải Đường đổ mặt giầy dựa,muốn rời xuống, nhưng lúc này hẳn không chịu buông tay, cánh tay nhanh chóng vòng qua thắt lưng ôm nàng ngồi lại chỗ cũ.

“ Ngồi yên, đừng nhúc nhích.” Hẳn trong mắt toàn dục hỏa, lời nói của hẳn không có gì uy hiếp nhưng chỉ cần nàng dám tiếp tục động thân hẳn sẽ xé nát quần áo của nàng, đối với nàng làm gì thì làm.

Thân mình nàng cứng ngắc, như ngồi trên đồng lửa, không dám cử động sợ kích thích hẳn.

Lúc trước còn tính toán tìm cơ hội lột bỏ áo quần của hắn để tìm xem băng lụa giấu ở chỗ nào,hiện tại nàng bị quan đoán nếu không cẩn thận người bị nhìn sạch sẽ hẳn là nàng.

Nàng nín thở, không biết hắn rốt cục muốn làm gì, hắn có ý nhúng chàm nàng, nàng sẽ chạy không thoát . Hắn cao lớn, cường tráng, lại là người quyền thế nhất Tây Hoàng muốn gì được nấy, mà nàng chỉ là một nô tỳ nhỏ nhỏ, làm sao cự tuyệt hẳn lâm hạnh ?

Nàng trong lòng bị ai thử dài, biết không thể trông cậy vào Hải Đồng sẽ đến cứu vớt trinh tiết của nàng, cái tên háo sắc kia hiện còn không biết đang lưu luyến trên giường nữ nhân nào.

Nếu dùng trinh tiết để lấy được chức tào thuật nàng sẽ trở thành vĩ nhân, sẽ được người toàn tộc tán dương vài trăm năm. Nhưng là...nhưng như vậy thật sự mất mặt a ! Mọi tộc nhân đều sẽ biết, nàng vì chức tào thuật mà bị Hiên Viên Khiếu ăn sạch...

Hải Đường cau mày nghĩ, hai tay giao nhau sau gáy Hiên Viên Khiếu, vô thức ngặm một lọn tóc của hắn.

Lý trí lúc thường cũng không nhận thức được cơ thể Hiên Viên Khiếu, nhưng thời gian đêm khuya ôm nhau làm cho cơ thể nàng dần quen với hắn, vì vậy có thể giải thích vì sao nàng ngồi trong lòng hắn mặc dù có chút khẩn trương nhưng lại không sợ hãi.

Thậm chí trong lòng còn có chút chờ mong. Cánh môi của nàng bắt đầu cảm giác có chút tê dại, bị ánh mắt hắn làm cho loạn chàng.

Hắn hô hấp trở nên nặng nhọc, dần dần tới gần nàng, ánh mắt giữ chặt nàng, thôi miên nàng.

Hải Đường run run, không thể né tránh, trong vô thức chính mình đã khê mở đôi môi mềm mại, đợi chờ nụ hôn của hắn...

Trên cửa đột nhiên truyền đến tiếng gõ, một đám người đang đứng tại chỗ gian nan hành lễ.

“Khiếu vương đây là nước ấm ngài yêu cầu.” hắn cung kính, đến khi ngẩng đầu nhìn thấy trên ghế có một nam một nữ đang ôm nhau,khuôn mặt béo múp của hắn trở nên đỏ ửng.

Đám người khiêng một bồn tắm bằng đá lớn,bên trong đồ đầy nước ấm, để ở cách ghế đá rất xa không dám tới gần. Một nha hoàn run run đưa đến đồ dùng cùng khăn tắm, sau đó vội vàng bước lùi lại.

Mọi người nhanh chóng xếp hàng đứng ở trước tường, cách hai người rất xa, đầu cúi xuống , cũng không dám thở mạnh.

“ Đi ra ngoài.’ Hiên Viên Khiếu nhíu mày, hạ mệnh lệnh.

Những người đó như nghe được lệnh đặc xá, tất cả đi thật nhanh ra ngoài, chẳng những không dám ở lâu mà ngay cả cái ngoái đầu nhìn lui cũng không có. Bọn họ sau khi rời khỏi đây, có thể quỳ lạy trời đất, cảm tạ vì mình gặp đại nạn mà không chết.

Chỉ có Cổ tổng quản khi đóng cửa lại vụng trộm nhìn thấy trên đùi Khiếu vương là một nữ tử xinh đẹp. Nữ nhân như thế nào lại không sợ Khiếu vương, còn dám ngồi trong lòng ngài, còn lớn mật hơn, dám ngặm tóc đen của Khiếu vương ?

Hắn thật sự tò mò, nhưng không dám lưu lại, chỉ dám đem nghi vấn để ở trong lòng.

Là hắn nhìn lầm sao ? cái liếc mắt vội vàng kia lại nhìn thấy sắc mặt của Khiếu vương tương đối nhu hòa... thực tế là biểu tình của Khiếu vương khi nhìn cô nương kia có thể gọi là ôn nhu.

Khiếu vương đối với nữ nhân ôn nhu ? có khả năng sao ? có phải hắn quá mức sợ hãi mà sinh ảo giác không ?

Thừa lúc người hầu mang đồ đến, nàng nhanh chóng thoát ra khỏi đùi của hắn. Đến bên góc,vụng trộm lấy tay ôm hai gò má đang rất nóng, trái tim lại đập loạn. Nếu không có người vào đánh tan một khắc u mê kia, nàng thật sự bị hắn thần phục, bị hắn hôn thậm chí tùy hắn làm càn.

Nghĩ lại thật sự đáng sợ, mọi việc cùng với việc trộm tào thuật không có quan hệ gì, nhưng nàng lại không kháng cự được, lại như muốn hòa tan vì nhiệt độ của hắn, tùy hắn vuốt ve, chơi đùa.

“ Trở về.” Sau lưng truyền lại thanh âm trầm thấp, rõ ràng vì nàng thoát đi nhưng cũng không hồn giận.

Hải Đường lắc đầu, chạy đến bồn đá mới dám nhìn thẳng khuôn mặt của hắn “ Vương không muốn tắm trước sao ? đợi lâu nước sẽ nguội .’ Nàng ấp úng nói, tay khua nhẹ làn nước.

Hiên Viên Khiếu nheo mắt, nhìn nàng một lúc lâu, nhận ra nàng đang e lệ mà trốn tránh.

Nhìn phản ứng của nàng, không nghi ngờ gì nàng vẫn là một xử nữ. Mặc dù mỗi tối nàng đều ôm hắn ngủ, trong lúc mơ màng vẫn đáp lại nụ hôn của hắn, thật nhẹ nhàng, không thuần thực. Vì sợ nàng tỉnh, hắn luôn khẽ liếm cặp môi mềm mại kia, tinh tế thưởng thức hương thơm trong miệng nàng, không dám hôn quá sâu.

Nhưng như vậy không làm hắn thỏa mãn, dục vọng của hắn bởi vì nàng mà kiềm chế, làm cho hắn cảm thấy đau đớn.

Hắn đứng dậy, cởi đi áo choàng trên người, đi đến bồn đá.

Nàng hai tay nắm chặt, cố gắng kiềm chế cảm xúc muốn chạy trốn : “Vương đang làm cái gì ?” Mục đích cởi quần áo của hắn không phải là muốn ngay tại chỗ này “ hưởng dụng.” nàng đó chứ ?

Hiên Viên Khiếu nhìn thấy sắc mặt nàng trở nên tái nhợt, cơ thể mềm mại lạnh run rẩy, dục vọng đang bùng cháy lại thôi lui. Hắn thà để dục vọng dày vò đau đớn, cũng không muốn làm cho nàng sợ hãi.

“ Tắm rửa, thay quần áo.” Hắn cố gắng hồi đáp, miễn cảm phát hiện Hải Đường thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Nàng nghĩ nguy cơ đã được giả bày, quay đầu nhìn quay muốn tìm vài thứ phân tán lực chú ý của hắn. Ngửi được mùi hương nàng tìm thấy một chén trà thơm.

“ Trước khi tắm, vương có muốn uống một chút trà không ?” Nàng cẩn thận bưng chén trà đến gần hắn, cho dù hắn là giận thật hay là vì dục hỏa nàng cung hi vọng hắn uống xong có thể giảm nhiệt.

9. Chương 9

Hiên Viên Khiếu gật đầu, chậm rãi đi đến dục bồn (thùng tắm nha bà con)

Hải Đường đem chén trà đi lại, động tác thập phần cẩn thận, trong lòng còn chút hồi tưởng đến cảm giác tiếp xúc da thịt của hắn mà có chút xấu hổ. Nghĩ đến xuất thần, nàng vô thức đụng phải tay hắn, nhiệt năng lại tăng vọt, nàng sợ tới mức vội vàng buông tay. “ A” Nàng phát ra tiếng kêu.

Hai tay buông quá nhanh làm chén trà bay về phía trước, toàn bộ nước trà theo khuôn mặt hắn ướt đầm rơi xuống.

“ Chết tiệt.” Hắn hung hãn trừng mắt nàng, rửa một tiếng, tức giận không biết nên đánh lên cái mông tròn trịa kia một vài cái hay là hung hãn hôn nàng đến mức nàng không còn sức để gây ra chuyện phiền toái.....

Hiên Viên Khiếu gật đầu, chậm rãi đi đến dục bồn (thùng tắm nha bà con)

Hải Đường đem chén trà đi lại, động tác thập phần cẩn thận, trong lòng còn chút hồi tưởng đến cảm giác tiếp xúc da thịt của hắn mà có chút xấu hổ. Nghĩ đến xuất thần, nàng vô thức đụng phải tay hắn, nhiệt năng lại tăng vọt, nàng sợ tới mức vội vàng buông tay. “ A” Nàng phát ra tiếng kêu.

Hai tay buông quá nhanh làm chén trà bay về phía trước, toàn bộ nước trà theo khuôn mặt hắn ướt đầm rơi xuống.

“ Chết tiệt.” Hắn hung hãn trừng mắt nàng, rửa một tiếng, tức giận không biết nên đánh lên cái mông tròn trịa kia một vài cái hay là hung hãn hôn nàng đến mức nàng không còn sức để gây ra chuyện phiền toái.

“ Thực xin lỗi.” Hải Đường vừa nói vừa vội vàng tiến lên, muốn bù lại sai lầm vô tình kia. Thấy nước trà làm da thịt trên mặt hắn trở nên nóng đỏ, nàng cảm thấy thật áy náy cùng tự trách.

Nàng bức làn váy, dùng tư lự mềm mại lau nước trên mặt hắn, tuy lau sạch nước trà nhưng trên lớp da ngăm đen hiện lên một mảng hồng, nàng cảm thấy không có cách nào lau sạch.

“ Có đau không ?” Nàng vội vàng hỏi, hai tay ở trên mặt muốn giúp hắn giảm đi sự đau đớn. Nàng không phát hiện lúc này hai người khoảng cách thật gần, nàng tựa như đang đứng trong lòng hắn.

Hắn lắc đầu, vì sự lo lắng của nàng dành tình mà chân mày cũng giãn ra.

“ Thật không ?” Nàng không nhìn thấy ánh mắt hắn có sự biến đổi, ánh mắt di chuyển, hai tay chuyển qua gáy của hắn, nhìn thấy ở đó có một phần bị bỏng mà hồng lên, khẳng định là rất đau, nàng trong lòng càng thấy khó chịu.

Trước đây, nàng tự bị nước nóng làm bỏng tay, vì đau đớn mà òa khóc một thời gian. Mà hiện tại bị bỏng rất nghiêm trọng, vì sao lại không đau ? Nàng nhớ đến động tác mẫu thân thường dùng lúc nàng còn nhỏ, không chút nghĩ ngợi liền máy móc làm theo.

Ban đầu là vỗ nhẹ gáy của Hiên Viên Khiếu như vậy đã làm cho hắn rung động, sau lại tiến đến gần hể môi thổi thổi lên phần da thịt có chút đau đớn kia – cả người hắn như đông cứng, như tượng đá thật giống nhau.

Cặp môi ướt át thổi nhẹ lên gáy hắn, cảm xúc mềm mại làm cho toàn thân hắn run lên, mà cái lưỡi linh hoạt nhỏ hồng của nàng còn liếm liếm lên vùng da kia, làm cho lý trí của hắn gần như là biến mất.

“ Không đau, không đau.” Nàng xem hắn như một tiểu hài tử mà quên mất hắn chính là một nam nhân thật thụ.

Cử chỉ của Hải Đường chỉ là thuần túy quân tâm hắn, không có nửa ý dụ tình, sau khi vượt qua dự vọng hắn cảm thấy sâu trong lòng có một cổ thật ấm áp. Cảm giác này thật tốt, cực kỳ tốt.

Thấy nước trà làm ướt áo quần của hắn, nàng ngẩng lên, khuôn mặt tràn đầy lo lắng muốn xem người hắn có chỗ nào bị bỏng hay không.

“ Mau cởi quần áo ra.” Nàng nói nhanh, trong một khoảng thời gian mà tình huống đã đảo ngược thành nàng vội vã muốn cởi áo quần của hắn.

Với đề nghị lúc trước của Hải Đường muốn nàng tìm cơ hội cởi bỏ áo quần của hắn, trong lúc này nàng dường như đã quên mất không còn một mảnh. Nàng nhanh chóng tháo xuống hắc ti bào, như không nhìn thấy lòng ngực trần trụi của hắn. Mà trên người hắn đeo một viên ngũ sắc thập phần cổ xưa.

Hải Đường vội vàng nhìn viên đá kia một cái, cũng không suy nghĩ nhiều, một tay đem hắc ti bào ném qua một bên, sau đó xoay người đang nghĩ sẽ gọi người đem một chút nước lạnh đến, nhưng có cái gì đó đập vào mắt của nàng, làm cho nàng toàn thân cứng đờ, hít mạnh một hơi...

Đó là một cái dấu mờ hồ như móng vuốt hổ khắc sâu dữ tợn, nhìn vết ấn có thể khẳng định là được lưu trên người hắn khi còn rất nhỏ, vùng da hình thành những nếp nhăn xấu xí, làm dấu ấn hổ kia càng thêm dọa người.

Nghe thấy thanh âm hít thở của nàng, Hiên Viên Khiếu cứng người quay lại, cặp mắt nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của nàng, liền hiểu nàng đã nhìn thấy cái gì.

Dấu ấn bạch hổ trên lưng hắn chính là thừa nhận tội nghiệt của Hiên Viên Vô Cực, đem lại cho hắn than phận hoàng tử vô cùng cao quý nhưng cũng chính là bóng ma của cái chết. Mọi người biết hắn thừa nhận tội nghiệt, càng thêm sợ hãi, xem hắn như là hóa thân của Hiên Viên Vô Cực.

Từng có nữ nhân, trong lúc hoan ái nhìn thấy dấu ấn này mà bất chấp thân hình trần trụi chạy xông ra cửa đến đình viện kêu khóc, miệng la hét cho dù chết cũng không muốn cùng một ác ma đồng giường cộng chẩm.

Từ đó về sau hắn luôn luôn che giấu dấu ấn bạch hổ, không muốn để cho ai nhìn thấy, nhưng hôm nay lại lỡ là phòng bị để Hải Đường phát hiện.

Hiên Viên Khiếu toàn thân cứng ngắc, nhìn nàng chằm chằm, chờ nàng hét chói tai hoặc là ngắt. Nàng sẽ chạy, hay là kêu khóc lại chỉ vào mặt hắn kêu ác ma ?

Hải Đường run run nhìn hắn, lấy tay che miệng, sau đó nước mắt như trân châu, từng viên từng viên rơi ra khỏi mắt nàng.

Hắn sững sốt, nàng khóc. Nàng bị dọa khóc sao ?

Hải Đường khuôn mặt vẫn động nước mắt, không như hắn đoán, nàng từng bước từng bước đến gần hắn, đôi tay nhỏ bé run rẩy xoa vào tấm lưng, vuốt ve dấu ấn bạch hổ mà chính hắn cũng không muốn chạm đến.

“ Không đau...không đau...” Nàng nói nhỏ bởi vì khóc mà nói cũng không rõ ràng, nàng thật sự không nhận được tiếng khóc dần dần lớn hơn, “ không đau, không đau.” Nàng vỗ về lưng hắn, lại càng khóc lớn tiếng.

Nhìn kỹ trên da thịt kia chẳng những có một dấu ấn xấu xí, mà nhìn cẩn thận lại có thể nhìn thấy rất nhiều vết roi quật trải rộng trên lưng. Là ai lại có thể đối với hắn tàn nhẫn như vậy ? nghĩ đến hắn từng bị tổn thương nàng cảm thấy đau, thật sự rất đau.

Khó trách hắn chưa từng cười, luôn cố tránh xa mọi người, nếu có người cũng thương tổn nàng như vậy, nàng cũng sẽ như hắn không bao giờ tin tưởng bất luận kẻ nào.

Phản ứng của Hải Đường làm cho hắn không thể nắm bắt, sau một lúc lâu hắn cũng không hiểu cái miệng nhỏ của nàng đang lầm bầm nói điều gì. Hắn chỉ có thể dựa vào thái độ của nàng để suy đoán nàng sẽ không vì dấu ấn kia mà chán ghét hắn. Sự nhận thức này làm cho tảng đá lớn trong lòng của hắn được buông xuống.

Nàng thế nhưng vẫn khó, bộ dạng giống như chịu ulyt khuất thật lớn, nước mắt toàn bộ đều dính lên lưng hắn.

“ Vì sao muốn khóc ? “ Hiên Viên Khiếu hỏi, không rõ vì sao nàng lại khóc thương tâm như vậy, hắn giơ tay lau đi nước mắt trên khuôn mặt của nàng.

“ Bởi vì...” nàng vừa khóc vừa chỉ lên những dấu roi, ngẩng đầu lên “ Bởi vì cảm thấy nó sẽ rất đau, rất đau.”

Nàng làm hắn chấn động, giống như có một đạo sét đánh tan sự cứng rắn trong lòng hắn.

Hắn là con của Hiên Viên Vô Cực, vì phụ thân gánh lấy tội nghiệt là đương nhiên, người ngoài luôn luôn sợ hãi, cũng như cung kính với hắn nhưng chưa từng có người bởi vì đau xót cho hắn mà rơi lệ.

Theo trí nhớ của mình, dường như chưa từng có ai quan tâm, lo lắng vì hắn mà đau đớn. Ngay cả mười tám năm trước, khi hắn vì dấu ấn bạch hổ mà sốt cao, một mình chịu sự đau nhức, cũng không có ai hỏi qua hắn đau hay không đau.

Chỉ có Hải Đường, lo lắng hắn nóng, lo lắng hắn đau, liền ngay cả thấy vết thương cũ trên lưng, cũng làm cho nàng, con mắt sáng lưu tuyến, không ngừng mà trào ra nước mắt.

“ Nàng khóc vì ta sao ?” giọng nói cứng rắn, mang theo chút xúc động.

Chưa từng có người để ý hắn đau đơn, nhưng nàng lại vì hắn mà khóc.

Cảm xúc vui sướng dào dạt, nhưng cũng hoảng loạn đau lòng, nàng khóc thương tâm thật sự là như đang tra tấn hắn, nước mắt cứ như từng giọt từng giọt ăn mòn lý trí của hắn.

“ Đừng khóc.” Hắn gầm nhẹ một tiếng, đem nàng kéo vào trong lòng, dùng hết khí lực ôm thân thể mềm mại của nàng.

“ Vết thương này của chàng nhất định đau, rất đau...” Nàng tựa vào lòng hắn, thấp giọng cố chấp nói, cặp môi đỏ mấp máy,ma sát da thịt trước ngực hắn.(à, ừm...từ đoạn này mình sẽ để hai anh chị thay đổi cách xưng hô thành nha các bạn.)

Khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo nước mắt kẻ sát cơ ngực trần trụi, nàng nghe tiếng tim của hắn chấn động.

“ Cho dù thật sự đau, nhưng hiện tại cũng không còn nữa.” Hiên Viên Khiếu ôm chặt nàng, đôi môi hiện lên một chút ôn nhu, thật sự mà nói đúng hơn là tươi cười, thật là một niềm hân hoan nhỏ bé, hắn bởi vì sự quan tâm của nàng mà sung sướng.

“ Làm sao có thể ?” Nàng trừng mắt muốn chỉ trích sự cứng rắn của hắn, nhưng khi vừa ngẩng đầu lên, khẽ nhếch đôi môi liền bị bất ngờ.-

Đôi môi cực nóng chuẩn xác tìm được nàng, áp lên cái miệng xinh xinh của nàng, cảm giác tê dại khi ngủ mơ trong nháy mắt tăng mạnh vô số lần, nhanh chóng chui vào tứ chi của nàng như hang ngàn đợt sóng.

Hắn hôn chặt nàng, không cho nàng nói chuyện, cảm xúc sở hữu đều phát tiết trong nụ hôn.

“ Ngô....” Nàng hô nhẹ, lại làm cho đầu lưỡi nóng rực có cơ hội linh hoạt tiến vào, quần quýt lấy đầu lưỡi thơm tho của nàng.

Lưỡi Hiên Viên Khiếu khám phá môi nàng, dùng hai tay thăm dò cơ thể mềm mại của nàng, một tay dùng sức ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh, tay kia tham lam đặt lên vùng ngực đầy đặn, mượt mà, mềm mại xoa nắn. Lần đầu tiên khi nàng thanh tỉnh mà hôn nàng, hắn phá lệ điên cuồng mà bá đạo làm càn.

Hải Đường thở dốc, kinh ngạc, nhưng một loại khoái cảm nhanh chóng bao phủ lấy lý trí của nàng, nàng không giãy dụa khỏi vòng tay của hắn, chỉ có thể ở trong vòng tay hắn thất thủ.

Nụ hôn nhiệt liệt liên tục xâm nhập, nàng bị hôn đến muốn hôn mê, chỉ có thể dựa vào hắn, cả người bị nhiệt độ của cơ thể hắn thiêu đốt. Trong lúc đó, nàng lơ mơ không muốn phản kháng hắn.

Nàng chỉ cảm thấy nụ hôn cùng cái ôm của hắn vô cùng quen thuộc, nhưng không nghĩ ra hắn khi nào đã hôn qua nàng. Nàng hoàn toàn không biết, lúc nàng ngủ say đặc bị hắn chiếm hết tiện nghi.

Ánh mặt trời ở Tây Hoàng chậm rãi xuống núi, ôm lấy thân ảnh hai người thật dài. Bạch hổ lười biếng đứng dậy, đi ra cửa ngoài, cái đuôi linh hoạt phe phẩy ra tới cửa.

10. Chương 10

Hải Đường ngồi trên ghế đá, ngây ngốc nhìn một viên ngọc cổ xưa trong lòng bàn tay.

Đây là viên ngọc mang trước ngực Hiên Viên Khiếu, dường như ngay cả tấm hắn cũng không tháo xuống. Lúc trước hắn nhiệt liệt hôn nàng, nhìn thấy nàng cúi đầu, con mắt sáng nhìn trước ngực hắn mà không dám nhìn vào tầm mắt của hắn....

Hải Đường ngồi trên ghế đá, ngây ngốc nhìn một viên ngọc cổ xưa trong lòng bàn tay.

Đây là viên ngọc mang trước ngực Hiên Viên Khiếu, dường như ngay cả tấm hắn cũng không tháo xuống. Lúc trước hắn nhiệt liệt hôn nàng, nhìn thấy nàng cúi đầu, con mắt sáng nhìn trước ngực hắn mà không dám nhìn vào tầm mắt của hắn.

“ nhìn cái gì ?” Lúc đó hắn hỏi trong giọng nói mang theo hơi nóng.

Thân mình Hải Đường chấn động, tay chân có chút luống cuống, “ Không...không có gì, chỉ là nhìn viên ngọc thật đặc biệt.” Nàng ấp a ấp úng nói với hắn.

Phía trên truyền đến một thanh âm, nàng hoài nghi ngẩng đầu lên, đoán đó không phải là tiếng cười của hắn, đó là một loại âm thanh khác.

Hắn đem viên ngọc xuống đặt vào lòng bàn tay nàng, “ Mang lên trên người, nhớ không được để nó rời khỏi mình.”

Hải Đường kinh ngạc, lại đúng lúc thấy Hiên Viên Khiếu hai tay đặt ở trên hông, chuẩn bị cởi số quần áo còn sót lại.

Nàng mặt đỏ hồng, nhanh chạy ra ngoài, không dám tiếp tục ở lại.

Hải Đường suy nghĩ lại, Hiên Viên Khiếu quyền uy rất lớn, nhưng ngoại trừ viên ngọc này thì trên người vốn không có bất kỳ trang sức nào khác. Lúc trước Hải Đường nói, chế tạo thuật rất có khả năng ở trên người Hiên Viên Khiếu, vậy thì viên ngọc này thật sự rất khả nghi.

Nhưng nàng thật không hiểu, nếu viên ngọc này quan trọng như vậy vì sao hắn lại đem giao cho nàng ?

Nàng ngồi trên đá suy nghĩ mãi cũng không hiểu, hai chân đung đưa, cái móng nhích qua nhích lại, so ra ngồi trên ghế đá thật sự không bằng trên đùi hắn.

Nàng hai má nóng bừng, thầm mắng bản thân không đứng đắn, vì sao cứ luôn nhớ đến thân hình rắn chắc của hắn ?

Nhìn lại viên ngọc, nàng thở dài một hơi.

Nhìn thứ này đã nhiều ngày nàng vẫn không tìm được bí mật, đoán bằng lựa ở bên trong nhưng nàng lại không có cách mở ra được. Nàng thật sự chán nản cho rằng viên ngọc này chỉ là một trang sức bình thường.

Nàng tung hứng viên ngọc, dưới ánh mặt trời nó hết sức trong suốt tỏa ra ánh sáng lưu ly tuyệt đẹp. Viên ngọc tuyệt tay, bay xuống mặt đất.

“Nguy rồi !” nàng vội vàng ngồi xuống bên dưới ghế đá, viên ngọc này mà hỏng thì nàng biết làm sao ?

Trong một góc , đầu tiên truyền đến một tiếng cười thâm thúy, tiếp theo thật nhiều âm thanh, thanh âm đó dường như truyền đến bên trong phòng, nhưng bạch hổ vẫn nằm im nhắm mắt,. dường như không nghe thấy.

Hải Đường quay đầu lại,kinh ngạc vì có người có gan dám đi vào phòng của Hiên Viên Khiếu. Không biết có phải do phơi nắng quá nhiều mà nàng cảm thấy hơi hoa mắt, lại cảm thấy viên ngọc đang phát ra nhiệt độ.

Một cặp song sinh rất đáng yêu khoảng chừng 5 tuổi, mặc bộ đồ may bằng tơ lụa cao cấp của Tây Hoàng, một cái thêu ngân tuyến, một cái thêu kim tuyến,mà chiếc chuông bạc trên cổ của chúng cứ phát ra tiếng vang tương ứng với mỗi một bước chân đi .

“ Đến rồi,đến rồi, nàng rốt cuộc đến rồi.” Hai đứa trẻ không biết sợ , chạy đến hai chân của nàng, tung tăng hai tay áo “ đến rồi, đến rồi.” Chúng như là đang ca hát giống như kêu.

“ Các em là ai ?” Nhìn hai đứa trẻ có chút giống Hiên Viên Khiếu, trong lòng nàng có chút vị chua.

Bên trong Tây Hoàng, người có gan đi vào phòng Hiên Viên Khiếu không nhiều lắm,nàng suy đoán hai đứa trẻ này là con của Hiên Viên Khiếu. Hắn là vua của Tây Hoàng, nếu lâm hạnh nữ tử sinh ra một, hai đứa nhỏ cũng không có gì lạ.

Chính là không biết vì sao trong đầu nàng lại xuất hiện một chút ghen tuông,nàng cảm giác được mình đang ghen tị rất sâu.

“ Đệ là A Kim, muội ấy là A Ngân.” Đứa trẻ mặt đỏ thêu kim tuyến nói, xem ra là một bé trai.

“ đó gọi là tên sao ? Cha mẹ các người lấy tên cũng thực tùy tiện.” Hải Đường bĩu môi, đi trở về ghế đá, trong lòng suy đoán mẹ của hai đứa kia sẽ là người như thế nào.

Hai đứa trẻ nhún nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ đi theo nàng đến ghế đá, còn tự động đến gần, mỗi đứa ôm lấy một đùi nàng vô cùng thân thiết đem khuôn mặt nhỏ gối lên trên người nàng.

“ Thật ra, nương đối với việc đặt tên này rất không có trách nhiệm.” bé trai nói, không biện hộ giúp cho nương của mình.

Hai đứa trẻ này thật sự rất xinh đẹp, hải Đường nhìn thấy đã thích nhưng lại không thể không cảm thấy ghen tuông trong lòng. Nhớ tới Hiên Viên Khiếu cùng người khác có quan hệ xác thịt,nàng trong lòng thật khó chịu.

Hai đứa trẻ vẫn không buông tay, bé gái còn ngồi lên trên đùi nàng, vẻ mặt ngây thơ nhìn nàng cười.

“ Chúng ta rất thích tỷ nha, nhìn đi, chúng ta thật giống nhau.” Bé trai nói

“ Nhìn đi, là giống nhau.” Bé gái cũng chỉ vào cái trán.

Giữa hai mi của cặp song sinh xác thực giống Hải Đường có một chu sa giống như đóa hoa, nhìn dấu chấu sa, Hải Đường cắn chặt môi, trong lòng ghen tuông tăng lên vài phần.

Hai đứa trẻ cũng có dấu chu sa ? Như vậy Hiên Viên Khiếu đối với nàng có vài phần kính trọng, thậm chí còn hôn nàng là bởi vì nàng có dấu chu sa, giống với mẫu thân hai đứa trẻ kia ?

Nghĩ đến đây, lòng nàng đau như cắt, muốn khóc thành tiếng, nước mắt bắt đầu rơi lộn.

“ Đừng khóc, tỷ làm sao vậy ?” Bé gái cuống quýt nói, cầm lấy vạt áo giúp Hải Đường lau nước mắt.

Nàng lắc đầu, cảm thấy khóc trước mặt hai đứa trẻ quả thật rất mất mặt, nghĩ đến mục đích của mình khi đến bên cạnh Hiên Viên Khiếu chỉ là để lấy cấp chức tạo thuật, hẳn có tìm đến nữ nhân nào nàng cũng làm gì có tư cách mà chỉ trích hẳn ?

Nàng mở mắt trừng nhìn viên ngọc, cố gắng tìm ra điều bí mật.

“ Đập nó ra, không chừng là có thể được.” Bé trai đưa ra đề nghị, mới nhỏ tuổi mà khi cười đã có vẻ mặt giả dối.

“ Đừng nói bậy, đập hư ta biết ăn nói với Hiên Viên Khiếu như thế nào?”

Hai đứa trẻ liếc mắt một cái, đồng thời đỏ khởi cái miệng “ đập nó, đập nó.” Bọn chúng ở bên cạnh nàng nhảy múa, đánh trống reo hò.

“ Không được.” Nàng nghiêm khắc cự tuyệt, trừng mắt nhìn hai đứa trẻ kia. Đập hay không đập đối với bọn chúng quan trọng sao? Tại sao bọn chúng lại biểu hiện ra vẻ mặt lo lắng ?

“ Đập nhanh, đập nhanh.” Đứa trẻ hô lên, nóng vội đến nắm lấy quần áo của nàng.

“ Các người thật phiền chết.” Nàng thét lên, đứng lên muốn né tránh hai đứa sinh đôi này.

Nhưng vừa bước một bước, nàng liền cảm thấy dưới chân cứng ngắc, cả người chật vật đổ về phía trước, nàng hét lên một tiếng, viên ngọc trong tay không giữ được, bay ra ngoài.

Hai đứa trẻ này thật đáng giận, dám vươn chân gạt té nàng.

Nàng té lăn trên đất, hai tay chống đỡ, quay đầu lại mắng chửi “ Các người thật là lũ vương bát đần.” nàng muốn bắt lấy hai đứa trẻ đánh vào mông chúng vài cái.

Nhưng hai đứa kia thật trốn rất nhanh, đảo mắt đã chạy ra một khoảng, “hì hì, không cần đánh nha, tỷ xem nè, đây không phải là vật mà tỷ muốn tìm sao ?” bé trai cười cười, che chở cho bé gái ngây thơ.

Hải Đường mở to mắt quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy viên ngọc kia do bị rơi xuống, chạm phải cơ quan mà tách ra hai nửa, bằng lụa bên trong lúc này rơi ra, nằm yên trên mặt đất.

Bằng lụa giống như truyền thuyết, bên trên ghi rất nhiều văn tự.

Nàng cầm lấy bằng lụa xem, càng xem lòng nàng càng lạnh.

Bên trên tuy rằng ghi rất nhiều phương pháp chế tạo tơ lụa, cũng là văn tự mà nàng quen thuộc, nhưng những thuật ngữ nàng đọc không hiểu.

Cái gì là giới tuyến dật nổi, vĩ tuyến hiền hòa ? mấy chữ này nếu tách ra nàng có thể hiểu được, nhưng ghép thành một chữ nàng lại thật rất mờ mịt.

Hải Đường ngồi tại chỗ, bả vai mệt mỏi mà suy sụp, “ Thật sự đáng chết, ta đọc không hiểu, có được bằng lụa thì có ích gì ?” nàng thì thào mắng, cảm giác toàn thân đều mệt mỏi.

Hai đứa trẻ sinh đôi nhích lại gần, vươn cánh tay nhỏ bé mập mạp sờ sờ đầu nàng an ủi

“ Đừng nản chí, tỷ có thể tìm người biết rõ để dạy tỷ,như vậy đến khi tỷ học được thì tự nhiên xem sẽ hiểu ?” Bé trai vẫn cười cười .

Hải Đường nhìn tình hình, trong đầu hiện lên một tia sáng, đứa nhỏ này nói cũng có lý, chức tạo thuật là do Hiên Viên Khiếu mang đến tây Hoàng, hẳn chắc chắn là người biết rõ nhất, nàng chỉ cần cố gắng theo , không sợ hẳn không dốc lòng truyền thụ.

“ các người rất thông minh.” Nàng rút cục mỉm cười, càng cảm thấy hai đứa trẻ này thật sự rất đáng yêu.

Cặp song sinh đồng thời cười tươi, bước lên vài bước, cặp chuông trên người phát tiếng vang vang “ Vừa mới đòi đánh người, hiện tại lại khen ngợi à .” Bé trai giễu cợt nhìn nàng.

Hải Đường đang muốn tranh cãi, lại nghe thấy tiếng gõ cửa, nàng vội vàng đem bằng lụa giấu đi. Bạch hổ nằm trên giường đá cũng vì tiếng gõ cửa mà mở to mắt.

Tiếng gõ rất nhỏ đã có thể làm cho nó tỉnh giấc, mà hai đứa trẻ đánh trống khua chiêng nó lại như không nghe thấy gì, chuyện này cũng thật kỳ quái.

Cổ tổng quản cẩn thận đẩy cửa ra, thân hình mập mạp cung kính hành lễ.

“Hải Đường cô nương, đến giờ ăn trưa nhưng Khiếu Vương chưa hồi phủ, có lẽ sẽ ở lại trong thành Hiền Viên dùng cơm, nhờ cô nương đem thức ăn đưa đi.” Hắc cầm trên tay một cái giỏ, bên ngoài kiệu đã đứng chờ.

Nhìn ra được thái độ của Hiền Viên Khiếu đối với Hải Đường thật đặc biệt, thái độ của hắc cũng thay đổi, đối với Hải Đường rất cung kính.

Nàng gật đầu, đứng dậy phỉ phỉ thất lưng, “thật đúng lúc, ta cũng có sự tình muốn tìm vương.” Nàng quay đầu, làm một động tác đuổi người đột nhiên cứng ngắt.

Bên trong phòng trống rỗng, không có một ai. Chẳng lẽ bọn nhỏ không thích Cổ quản gia sao? lập tức bỏ chạy đi rồi. Nhưng khi bọn chúng đi nàng tại sao lại không nghe thấy tiếng vang của chuông cổ?

Viên ngọc trong tay có chút nóng, nhưng Hải Đường không phát hiện điều gì khác thường, chỉ cảm thấy có chút hoang mang.

“Hải Đường cô nương?” Cổ quản gia thấy nàng sững sờ, liền kêu nhỏ.

“Quên đi, chúng ta đi thôi.” Nàng lắc bả vai, bước đi ra ngoài, bạch hổ cũng nhảy xuống cửa ngăn, theo bên nàng, dùng cái đuôi đóng lại cánh cửa.

Sau khi bọn họ rời đi, bên trong căn phòng, không biết ở góc nào, phát ra tiếng cười thanh thúy đáng yêu. Ánh mặt trời chiếu lên căn nhà, mà tiếng cười lại thật lâu không ngừng.

11. Chương 11

Dân cư trong thành Hiền Viên đang dùng ánh mắt thật khâm phục nhìn cỗ kiệu vừa đi qua.

Hải Đường thật hoài nghi là mình đã ngồi sai kiệu, thứ nàng đang dùng là thần kiệu sao? nếu không tại sao mọi người lại dùng ánh mắt trần ngập sung bái cùng kính ý chỉ còn thiếu thêm một nén hương đối với nàng mà lễ bái?.....

Dân cư trong thành Hiền Viên đang dùng ánh mắt thật khâm phục nhìn cỗ kiệu vừa đi qua.

Hải Đường thật hoài nghi là mình đã ngồi sai kiệu, thứ nàng đang dùng là thần kiệu sao? nếu không tại sao mọi người lại dùng ánh mắt trần ngập sung bái cùng kính ý chỉ còn thiếu thêm một nén hương đối với nàng mà lễ bái?

Nàng mang theo nghi vấn, đi vào khu Chiên Bằng hoa lệ của thành Hiền Viên, đứng trước cửa. Bạch hổ đi vào, nằm úp nhàn nhả ở một góc.

Bên trong Chiên Bằng trên chiếc ghế đá thật lớn có một người cao lớn đang ngồi, ánh mắt thật lợi hại làm cho người ta không dám đến gần. Hải Đường đứng ở xa, đoan trang nhìn một bên gương mặt của hắc.

Hiền Viên Khiếu đang xử lý chính sự, ngẩng đầu lên nhìn thấy nàng, thần sắc nghiêm khắc trong một khắc liền trở nên mềm mại. Hắc vung tay, ý bảo các đại thần lui ra.

“Lại đây.” Hắc khí phách, nói gọn

Nhóm đại thần ôm lấy đồng văn kiện chạy trốn rồi đi. Khiếu vương vì một cô gái mà dừng chính sự, đây là chuyện trước giờ chưa có.

“Nói bao nhiêu lần, chàng cũng không nhớ tên của thiếp sao?” Hải Đường tay chống thất lưng, không chịu nhấc chân bước đến.” Lễ phép của chàng thật kém, ngay cả từ cũng không nói, khó trách mọi người lại không dám tiếp cận chàng.”

Hiền Viên Khiếu ngồi ở trên ghế, bởi vì nàng không chịu nghe lời mà đôi mày rậm khẽ nhăn lại. Tầm mắt dừng trên người nàng đảo một vòng, không nhìn thấy viên ngọc, mày nhăn lại càng sâu.

“ Vật ta đưa cho nàng đâu ?” Hấn hỏi.

“ Thiếp... thiếp để trong phòng.” Hải Đường tránh đi tầm mắt của hấn, chậm rãi đi đến. Nàng rất là chột dạ, không dám nói cho hấn biết viên ngọc kia đã bị nàng đập hư, bằng lụa bên trong cũng bị nàng giấu đi.

“ Muốn đi lại ở trong Hiên Viên thành, thì phải nhớ đem theo nó.” Hấn dặn, lấy ngón tay vỗ về, chơi đùa đôi môi đỏ mọng của nàng, thần thái thật bá đạo, làm như nàng từ nhỏ đã thuộc về hấn.

“ Vì sao ?” Môi nàng cảm thấy tê dại

“ Vật kia đại biểu cho nàng là nữ nhân của ta, chịu sự bảo vệ của ta, không ai dám thương tổn đến nàng nếu không sợ phải trả giá lớn.” Hiên Viên Khiếu nhẹ nhàng nói bang quơ.

Sắc mặt Hải Đường càng thêm hồng, đem cái cổ nhỏ lắc đi lắc lại, “ Ai là nữ nhân của chàng a ?” Nàng lung tung nói xong, trong lòng có chút vui sướng.

Vì chức tào thuật là lưu lại, lòng nàng đã sớm bị hấn đoạt đi. Hấn bá đạo, vô lễ chẳng những chưa nói qua một câu tâm tình ôn hòa, đôi môi cũng chưa từng vì nàng mà cười nhưng thật khó để giải thích nàng vì sao lại thích hấn như vậy.

Hơn nữa còn rất thích, nghe được hấn nói nàng là nữ nhân của hấn trong lòng nàng thật sự rất ngọt ngào, nghĩ đến hấn cũng đã cùng nữ nhân khác tiếp xúc da thịt, trong lòng nàng có chút đau...

“ Nàng nếu không phải nữ nhân của ta, thì làm sao có thể đi vào trong tẩm cung của ta ?” Hiên Viên Khiếu nhìn nàng, đối với đồ ăn trưa lại dường như không thấy. Hấn kỳ thật là rất đói khát, nhưng ăn đồ ăn không thể thỏa mãn được cơn đói của hấn, hấn là muốn nàng.

“ Nói không chừng tẩm cung của chàng cũng giống như khách sạn, ba ngày hai lần đều có cô nương khác vào ở, thiếp chỉ là vị khách hiện thời thôi.” Nhớ tới hai đứa song sinh kia, nàng lại phát ghen.

Bàn tay ngăm đen đặt dưới cằm nàng, nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt lợi hơi, thâm u khóa chặt con mắt sang trong suốt.

“ Trừ nàng ra, chưa từng có nữ nhân khác ở lại bên trong phòng của ta qua đêm.” Nhà đá là nơi hấn nghỉ ngơi, người ngoài không phải dễ dàng tiến vào. Hấn rất đề phòng, chỉ tại lần đầu gặp nàng đã bị sắc đẹp cùng sự thông minh của nàng làm cho lợi lỏng.

Hải Đường là nữ nhân duy nhất trên đời đối với hấn không sợ hãi, cũng là người duy nhất trên đời đối với hấn mà rơi lệ.

“ Thật không ?” Nàng nhỏ giọng hỏi, khóe miệng không nhịn được hướng lên trên, trong con mắt sáng đều là vẻ vui sướng. Vậy chàng có chút nào để ý thiếp không ?” Nàng một tấc lại muốn được một thước, chủ động tới gần hấn, hương thơm phảng phất lên mặt hấn.

Hiên Viên Khiếu một chút không thay đổi nhìn nàng, con ngươi sâu thẳm không lường.

Hải Đường chờ thật lâu, không nhận được phản ứng như mong đợi, không nổi giận càng thêm tới gần, “ Chàng không phải nói thiếp là nữ nhân của chàng sao ? Nếu không cần thiếp , vì sao còn muốn nói thiếp là nữ nhân của chàng ?” Nàng ép hỏi, hai mắt thật chờ mong.

Thật đáng tiếc là nàng lại thất bại, Hiên Viên Khiếu vẫn không hay đổi, thậm chí còn nhú mày.

Hải Đường thất vọng, ngồi lên bàn đá, “ Làm gì có ai hỏi gì cũng không nói ? Thì ra chỉ có mình thiếp là ồn ào.” Nàng ủy khuất nói, ngực cảm thấy đau đau.

Hấn có lẽ thật sự để ý nàng nhưng là không để ý đến chuyện tự mình thừa nhận. Hấn chỉ xem nàng như vật sở hữu, biểu lộ nàng chịu sự quản hạt của hấn, chịu bảo vệ nhưng không có nói được một câu tâm tình....

“ Việc này không có gì hay để nói.” Hiên Viên Khiếu kết luận, con ngươi đen ngừng trên khuôn mặt thất vọng của nàng nhú mày. Vì sao nhìn thấy biểu tình như vậy của nàng, trong lòng hấn lại có cảm giác của tội ác ?

Đáng chết, hấn để nàng ở lại tẩm cung, tuyên bố nàng là nữ nhân của hấn, bảo vệ cho nàng, như vậy không phải đã đủ rồi sao ? Nàng còn muốn hấn nói cái gì ?

“ Phải vậy không ? chuyện kia nói cái gì ? là chàng không muốn nói ? ” hai tay nàng vòng quanh trên người.

Với hắn là râu ria, nhưng đối với nàng là thật sự quan trọng. Nam nhân như tượng đá này chính là cố tình không hiểu. Trong lòng nàng thở dài một hơi, hiểu được hắn là vua của Tây Hoàng cao quý, nhưng năng lực về phương diện tình cảm thì thật sự kém.

“ Không có.” Hắn trả lời, lời ít ý nhiều.

Nàng đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo liên tục thở dài, “ Khó trách vì sao không ai dám nói chuyện với chàng, rõ ràng là chàng luôn muốn người khác cách xa mình, về mặt lại luôn chặt chẽ, nhìn không thấy một ý cười, ai dám tiếp cận chàng ? ”

Trả lời của Hiên Viên Khiếu là đem mày nhả lại càng nhanh

Hải Đường nhìn gương mặt của hắn có chút dọa người, quyết tâm một lần nữa cải tạo hắn, làm được như vậy coi như là tạo phúc ị người đi.

“ Không bằng để thiếp tới dạy chàng.” Nàng mở hộp thức ăn, tay gấp lên một cái chân vịt kho tàu, tiến đến bên miệng của hắn, “ Cười một cái, liền cho chàng ăn cái chân vịt này.” Nàng dụ dỗ dạy học.

Nàng đợi trong chốc lát, hắn cũng không chịu mở miệng, “ Chàng không đói bụng sao ? Cười một cái liền có thể ăn nha.” Tay nàng ở giữa không trung có chút xấu hổ.

Hắn không chịu cười sao ? được rồi, đổi cách khác.

Nàng đem cái chân vịt, tiến lên một chút. “ Như vậy, được rồi, nói tiếng ”, nàng làm như thật mà dạy hắn, đem hắn trở thành đứa nhỏ mà dạy dỗ.

Trong phút chốc, nàng cảm thấy căng thẳng, tay của Hiên Viên Khiếu vòng lấy thắt lưng của nàng, đem nàng kéo đến, nàng cảm thấy choáng váng, cả người đã nằm ở trên đùi hắn.

Hắn rõ ràng không phải là một đệ tử tốt, không chịu học tập cho tốt, đã vậy còn dám “ công kích.” phu tử.

“ Ái.” Nàng kêu nhỏ một tiếng, đôi môi đỏ mọng cũng bị hắn niêm phong.

Cái lưỡi nóng bỏng nhanh chóng nhập vào trong miệng nàng, kịch liệt cùng nàng dây dưa.

Hải Đường run rẩy, toàn thân yếu đuối tê dại, khoái cảm từng đợt từng đợt dâng đến, dưới sự công kích của hắn làm nàng không thể chịu được mà thở dốc.

Động tác Hiên Viên Khiếu bá đạo, cuồng dã, không chút che dấu dục vọng muốn nàng, lấy hành động làm cho cái miệng nhỏ của nàng chấm dứt tiếng huyền ảo.

Từ lúc Hải Đường đi vào Chiên Bằng, dục vọng của hắn liền trở nên nóng rực, máu thịt sôi trào, tựa như muốn nhấc nàng lên trên ti thảm, xâm nhập vào thân hình kiều nhỏ của nàng.

Lúc trước ở trong thạch phòng, nếu không phải thấy nàng khiếp đảm, thừa cơ chạy thoát ra ngoài, hắn thật sự khi đó sẽ ăn nàng. Cách đi mấy ngày nhìn thấy Hải Đường, dục vọng của hắn không ít đi ngược lại càng thêm nóng bức.

“ Thiếp muốn...thiếp muốn dạy chàng...” Hải Đường thở hổn hển, ngay cả nói chuyện cũng đứt quãng.

“ Dạy ta cái gì ? ” Hắn nhíu mày.

“ Muốn hối lộ ta ? nàng nên đưa ra cái tốt hơn.” Hắn chậm chạp, liếm cặp môi đỏ còn khinh suyễn của nàng, bàn tay luồn vào trong tóc nàng. So với cái chân vịt kia, cặp môi của nàng xem ra còn ngon hơn.

“ Thiếp không có.” Nàng đỏ mặt thấp giọng, cảm thấy hối hận lẽ ra không nên tới gần hắn. Nàng vì sao lại đưa thức ăn đến ? căn bản là đem bản thân mình đến cho hắn xâm lược.

12. Chương 12

Một nha hoàn đi vào bên trong nhà đá, trên tay bưng một khay các loại áo quần tinh xảo đi vào. Bồn nước ở góc phòng đã đổ đầy nước ấm, Hia Đường ngồi trong đó, sắc mặt ửng hồng.

“ Hải Đường cô nương, nước có đủ ấm không ?” Nha hoàn cung kính hỏi, tiến lên giúp nàng lau mình.

Hải Đường ngâm trong bồn nước ấm, khe nói một vài từ với giọng buồn ngủ xem như là trả lời. Toàn thân nàng cảm thấy mệt mỏi, ngay cả nói chuyện cũng không có sức lực.....

Một nha hoàn đi vào bên trong nhà đá, trên tay bưng một khay các loại áo quần tinh xảo đi vào. Bồn nước ở góc phòng đã đổ đầy nước ấm, Hải Đường ngồi trong đó, sắc mặt ửng hồng.

“ Hải Đường cô nương, nước có đủ ấm không ?” Nha hoàn cung kính hỏi, tiến lên giúp nàng lau mình.

Hải Đường ngâm trong bồn nước ấm, khe nói một vài từ với giọng buồn ngủ xem như là trả lời. Toàn thân nàng cảm thấy mệt mỏi, ngay cả nói chuyện cũng không có sức lực.

Cổ tổng quản ra lệnh mọi người phải chu đáo hầu hạ nàng từ cái ăn đến cái mặc, nàng từ một nha hoàn nháy mắt trở thành đối tượng bị hầu hạ.

Những người trong phủ đều dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn nàng, chỉ còn chưa trực tiếp đem nàng ném lên giường của Hiên Viên Khiếu. Hải Đường trong nước ấm thở dài, hưởng thụ cảm giác của cuộc sống xa hoa.

Nha hoàn tiến lên,” sau khi hoan hợp, nước ấm sẽ giúp cho cơ thể của cô nương được thoải mái.”

“ Hợp hoan ?” Hải Đường mở lớn mắt, nước trong bồn như trở nên nóng đến mức nhảy lên

Gió lạnh luồng vào, nàng cảm thấy một trận run người, lúc này mới nghĩ đến mình đang trần như nhộng, mới vội vàng ngồi lại vào nước ấm.

“ Cô nương đừng thẹn thùng,mọi người đều thật cao hứng nha.” Trên mặt mang theo chút nét cười quan tâm, nha hoàn lại nói “ Khiếu vương thật sủng cô nương, thậm chí còn tạm dừng hội họp ở Chiên Bằng lâm hạnh cô nương, chuyện này mọi người ai cũng biết.”

Hải Đường thật sự muốn trằm mình vào bồn nước mà chết đuối. Nếu nàng nói ra ở Chiên Bằng, Hiên Viên Khiếu căn bản không làm gì với nàng,mọi người cũng sẽ không tin. Lúc đó,nàng bị hấn trên đũa, kêu to lớn tiếng như vậy, khẳng định mọi người đều nghe rõ. Sau khi rời khỏi Chiên Bằng, nàng cảm thấy mọi người đều nhìn nàng tươi cười.

“ Cô nương, nhiều năm như vậy, Khiếu vương là lần đầu đối với nữ nhân mà mê muội.”

“ cô lỗ lỗ lỗ...cô lỗ lỗ lỗ...” Hải Đường đáp lại bằng hành động thổi bọt khí trong nước, lo lắng mình sẽ xấu hổ mà chết chìm trong nước.

“ Khiếu vương thật sự anh minh, nhưng lại quá nghiêm khắc, chưa ai dám tiếp cận vương mà ngài cũng chưa bao giờ xem trọng nữ nhân nào. Nhưng từ khi cô nương đến, Khiếu vương mới thay đổi khá hơn, giống như một nam nhân vui vẻ, suốt ngày quần quýt lấy cô tham hoan.” Nha hoàn phần chấn nói.

“ Hấn không dọa người, có gì mà phải sợ ?”

“ Ai nha, cô nương thấy tính tình và ánh mắt của Khiếu vương không dọa người sao ? Cặp mắt của ngài so với gió tháng chạp (tháng 12 í) còn lạnh hơn.” Nha hoàn che miệng cười cười, “ Nhưng có lẽ lúc đối mặt với cô nương, ngài sẽ không như vậy đâu?”

Hải Đường không nói gì, thật ra Hiên Viên Khiếu lúc đối mặt với nàng cũng hung hăng đôi môi nhếch lên, mặc kệ nàng dạy hấn như thế nào để mỉm cười hấn cũng không để ý tới. Nhưng làm nàng bất mãn nhất là từ đầu đến cuối hấn vẫn không gọi tên của nàng.

Cũng chỉ có hai chữ đơn giản, là hấn không nhớ hay là không muốn nói ra miệng ?

Nha hoàn mang đến áo quần, Hải Đường mặc vào, sửa lại cẩn thận, nàng đem viên ngọc giấu vào trong tú, bỏ qua lời dặn của Hiên Viên Khiếu, sợ hấn phát hiện nàng đã lấy ra bằng lụa bên trong.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân dồn dập, tiếp theo là tiếng cầu cứu gần như gào thét “Hải Đường cô nương..., xin ngài...xin ngài nhanh đi gặp Khiếu vương.” Người nọ vội vàng nói,chỉ thiếu chưa khóc mà thôi.

“ Đã tới rồi.” nàng biết Hiên Viên Khiếu lại sai người đi tìm nàng. Nàng bước đi ra ngoài, bên ngoài không có ai không cung kính hành lễ với nàng, nàng nhìn quanh không tìm thấy thân ảnh của Hải Đường.

Hải Đường lắc đầu thở dài, đợi đến lúc cái tên háo sắc kia nhớ đến tỷ tỷ như nàng chắc nàng đã bị Hiên Viên Khiếu ăn sạch sẽ, không chừng xương cốt cũng không còn.

Sự việc càng lúc càng loạn, nàng đã không thể thu xếp được. Hiên Viên Khiếu tuyên bố nàng là nữ nhân của hắn, việc gì cũng làm hết chỉ là chưa đoạt đi tấm thân xử nữ của nàng. Mà dân trong thành Hiên Viên biết nàng là người duy nhất có thể trấn áp sự tức giận của Hiên Viên Khiếu mà xem nàng như cứu tinh, càng tệ hơn là, nàng lại yêu cái gã nam nhân không chịu gọi tên nàng kia...

Hiên Viên Khiếu ngồi trên chỗ cao nhất của đại sảnh, mặc một thân hắc bào, xung quanh có vài vị đại thần, phong thái uy nghiêm, ba phần ngạo mạn, khuôn mặt có chút không kiên nhẫn.

Tất cả đại thần nơm nớp lo sợ, thấy Hải Đường đi tới liền thở phào nhẹ nhõm một hơi. Tiểu nữ nhân này, dường như có ma lực áp đảo tính tình của Khiếu vương, vừa nhìn thấy nàng, chân mày của vương liền giãn ra.

“Vội vã gọi thiếp tới là có chuyện gì?” Hải Đường hỏi, hắn đang cùng đại thần thảo luận chính sự, gọi nàng thì có việc gì?

Không biết từ khi nào, số lần Hiên Viên Khiếu triệu hồi nàng bắt đầu thường xuyên hơn, dường như lúc nào cũng muốn nhìn thấy nàng, sợ nàng trốn chạy.

Đi đến bên người Hiên Viên Khiếu, nàng tò mò nhìn cuộn da dê trong tay hắn. Bên trên ghi rất nhiều tạo thuật tơ lụa, những từ được dùng có nét tương tự như trên băng lụa, mắt nàng sáng lên, càng cố gắng nhìn kỹ.

Ánh mắt thâm thúy của hắn đảo quan thân hình của nàng, trong thần sắc hiện lên một tia nghiêm khắc, lại có một phần âm áp. “Một lát nữa ta muốn đi xưởng lụa ở thành bắc, có thể đem về một ít mẫu tơ lụa mới. nàng muốn loại nào? màu sắc ra sao? trước nên nói để ta nhớ kỹ.” Hắn trầm giọng nói.

Hải Đường tròn mắt không dám tin nhìn hắn, ‘Chàng cấp tốc triệu thiếp đến đây, thiếu nữa hù chết một bọn người hầu chỉ là vì muốn hỏi việc này?’ Nam nhân này cũng thật bá đạo mà.

Hiên Viên Khiếu nheo mắt lại, ánh mắt không hờn giận, hắn vốn tưởng làm như vậy sẽ thấy được vẻ tươi cười của nàng, nhưng lại chỉ nhận được vẻ oán giận của nàng.

Hắn chưa từng chú ý đến nữ nhân nào, mà nàng chẳng những không tỏ ra vui sướng còn đổ cho hắn chuyện bé xé ra to.

Nữ nhân thực sự là một động vật phiền toái. Hiên Viên Khiếu khó hiểu, cảm thấy phần nộ rút ra kết luận.

Lúc này các đại thần phát giác không khí khác thường, trán lập tức đổ mồ hôi lạnh, liền dừng động tác nhẹ nhàng, nhỏ bé lắc mình muốn chuồn ra bên ngoài, trốn thoát khỏi hiện trường.

Hắn liếc nhìn Hải Đường, mặt bình tĩnh cuộn các cuộn da dê, không để ý tới nàng. Nàng tiến tới, nhảy lên đùi hắn, con người trong suốt theo dõi hắn.

“Tức giận sao?” Nàng hỏi, thấy sắc mặt hắn trầm xuống, mọi người bắt đầu phát run.

Nàng thở dài một hơi, vẫn không buông tay cầm lấy mặt hắn. Người này tính tình thật không tốt, nếu nghe lời nào không muốn nghe sắc mặt liền không tốt đến dọa người.

“Chàng trước hết nghe thiếp nói rõ ràng được không?” nàng như con mèo nhỏ, ngồi trên đùi hắn “Chàng nghĩ đến thiếp, thiếp rất cao hứng nhưng mà thiếp muốn chàng đến hỏi thiếp chứ không phải cho người đi truyền gọi làm họ chạy chối chết. Thứ nhất là đỡ tốn sức lao động, thứ hai...” nàng đỏ hồng mặt mới tiếp tục nói “Thứ hai, thiếp muốn nghe chính miệng chàng nói.” Nói hết lời khuôn mặt của nàng đã muốn cúi đến ngực.

Sắc mặt của hắn vì lời giải thích của nàng mà dần dần mềm hóa. Cánh tay thuận thế ôm lấy thất lưng của nàng, đem nàng ôm vào trong lòng, hôn lên cái miệng nhỏ nhỏ của nàng.

‘Không thể, có người!’ Hải Đường vội vàng muốn tránh, vì xấu hổ mà ngay cả cổ cũng đỏ bừng. Địa vị của hắn tôn quý, có thể không để ý đến ánh mắt bên ngoài, nhưng mà nàng cần mặt mũi nha.

Ánh mắt như băng của hắn liếc nhìn bốn phía, bọn người hầu cùng đại thần đã sớm chạy trốn không còn bóng người .

“ Hiện tại, không có người.” Hiên Viên Khiếu vừa lòng tuyên bố, không cho nàng cơ hội né tránh, đầu lưỡi nhanh chóng thâm nhập khoang miệng nàng, hấp thu hương vị ngọt ngào.

“ Ừm...” nàng ngay cả câu nói hắn bá đạo cũng chưa kịp xuất ra, thân mình đã bị hắn nắm giữ, nghênh đón cái hôn cuồng nhiệt, nụ hôn của hắn như lửa, thiêu nóng toàn thân nàng.

“ Ngừng!” Hải Đường vội vàng hô, lại biết hắn đang làm càn đi xuống, tình huống thật không thể vãn hồi. “ Chàng không phải mới nói muốn đến xưởng lụa ở bắc thành sao?” nàng đỏ mắt, cầm lấy bàn tay của hắn đang ở trên ngực nàng.

“ Việc này có thể chờ.” Hắn không kiên nhẫn, trong lòng sớm đem chuyện đến xưởng lụa quảng lên chín tầng mây. Hiện tại hắn thầm nghĩ mang nàng quay về phòng,ở đó tận tình muốn nàng.

Tình hình biên cương của Tây Hoàng đang khá phức tạp, dạo này lại xuất hiện một vài tộc người náo loạn, hắn phải cầm binh đi chinh phạt, thật không có phép phân thân, ngay cả thời gian cùng Hải Đường triền miên hoan ái cũng không có.

Sắc mặt Hải Đường càng hồng, hai tay vân vê trên ngực hắn “ Chàng có thể chờ, nhưng thiếp thì không thể chờ muốn nhìn một chút các loại tơ lụa mới, không bằng chàng mang theo thiếp đến xưởng lụa được không ?”

Nàng muốn học về các loại tơ lụa, càng muốn kéo dài thời gian. Nếu không tìm việc gây sự chú ý cho Hiên Viên Khiếu, nàng khẳng định sẽ có nguy hiểm.Nhìn cặp mắt như có lửa của Hiên Viên Khiếu, nàng cũng không biết làm cách nào để dập đi.

“ Nàng có hứng thú với tơ lụa ?” Hiên Viên Khiếu nheo mắt lại, nâng cằm của nàng.

Hải Đường dùng sức gật đầu, tận lực che dấu bộ dạng chột dạ của nàng.Nếu hắn đối với nàng có tình ý, nguyện đem hết các chức tước nói với nàng, như vậy không phải tốt đẹp sao ? Lúc đó, nàng có theo giao chức tước lại cho Hải Đường mang về cho tộc mình, còn bản thân sẽ ở lại Hiên Viên thành làm bạn với hắn suốt đời.

Tương lai tốt đẹp hình thành trong lòng nàng, trên môi mỉm cười, nàng hạ quyết tâm phải nhanh chóng giải quyết vấn đề chức tước, sau đó nói thẳng với hắn.

“ Khiếu...Khiếu vương...” Cổ tổng quản kêu lên nho nhỏ ở bên ngoài, ngữ khí chần chừ,sợ nói lớn tiếng sẽ làm Khiếu vương tức giận, không muốn chọc giận Khiếu Vương. Dù sao lúc này dường như Khiếu vương không hoan nghênh bất kì ai đến quấy rầy.

“ Chuyện gì ?” ánh mắt hắn nhìn ra phía cửa.

Vừa tiếp xúc với ánh mắt của hắn, thân hình mập mạp của Cổ tổng quản lập tức quỳ phịch xuống đất, trên trán toát đầy mồ hôi lạnh “ Bẩm Khiếu vương,bẩm Khiếu vương...bẩm...” bởi vì quá mức sợ hãi, nên đến nửa ngày hắn cũng không nói hết câu dưới.

Đôi chân mày của Hiên Viên Khiếu nhăn lại càng nhanh, một đôi tay bé nhỏ nhanh chóng ôm lấy thân người của hắn, xoa xoa nếp nhăn dọa người trên trán hắn.

“ Đừng hung dữ như vậy, chàng dọa cho hắn sợ.” Hải Đường trách cứ, “ Hắn không lấy ngân lượng của chàng, chàng không thể ôn hòa một chút sao ? mặt nhanh nhẹn như vậy, khó trách tất cả đều sợ chàng.”

Hiên Viên Khiếu nhìn nàng, tiểu nữ nhân này nhất định ngay cả vẻ mặt của hắn cũng muốn can thiệp, “ Nói đi.”

Hắn đối với Cổ Chuyên phát tay, ngữ khí có phần hòa hoãn.

Cổ Chuyên hít sâu một hơi, đem mồ hôi lau khô, trong lòng thầm cảm tạ ơn cứu mạng của Hải Đường, “ Thợ dệt ở xưởng lụa thành bắc đã đem tơ lụa đến, chờ Khiếu vương xét duyệt.” hắn trong lòng còn cảm kích nên lại bồi thêm một câu “ Hải Đường cô nương cũng muốn đi theo, thuộc hạ có nên chuẩn bị cỗ kiệu hạng nhất ?”

“ Không cần.” Hiên Viên Khiếu đứng dậy, thân hình khiến cho ai cũng cảm giác được áp bức, hấn duỗi cánh tay, dễ dàng đem Hải Đường ôm vào trong ngực

Nghe thấy hấn trả lời, nàng bấu môi “ Thiếp cũng muốn đi.”

Hấn đi ra ngoài cửa, thần sắc ngạo nghễ, “ Nàng cùng ta cưỡi chung một con ngựa.” mắt hấn đảo qua nàng, thần nhiên tuyên bố.

Hải Đường phát ra một tiếng hoan hô, ôm lấy Hiên Viên Khiếu , đưa lên một nụ hôn, biểu đạt sự hưng phấn trong lòng.

Cổ Chuyên tại chỗ cũ, nhìn hai người đi xa, liền đứng lên, trong lòng thầm nghĩ, xem ra phải nhanh chút lấy lòng Hải Đường. Hấn có thể xác định, cô gái kia không lâu nữa sẽ trở thành nữ chủ nhân của Hiên Viên thành.

13. Chương 13

Xưởng lụa được thiết lập tại phía bắc của Hiên Viên thành, khi Hiên Viên Khiếu đến, công nhân của xưởng đã đứng nghênh đón trước.

Các dải lụa mới phô ra dưới nắng, màu sắc hết sức lung linh, các loại hoa văn đều làm cho người xem cảm thấy thật tuyệt.

“ Tuyệt quá !” Hải Đường hô lên một tiếng, thân hình dường như đã bay lên phía trước....

Xưởng lụa được thiết lập tại phía bắc của Hiên Viên thành, khi Hiên Viên Khiếu đến, công nhân của xưởng đã đứng nghênh đón trước.

Các dải lụa mới phô ra dưới nắng, màu sắc hết sức lung linh, các loại hoa văn đều làm cho người xem cảm thấy thật tuyệt.

“ Tuyệt quá !” Hải Đường hô lên một tiếng, thân hình dường như đã bay lên phía trước.

Hiên Viên Khiếu không ngăn cản nàng, nhưng tay đặt bên hông giữ chặt tránh cho nàng bị ngã xuống ngựa. Khi nàng cao hứng chạy đến xem đi xem lại những đoạn tơ lụa, hấn vẫn luôn đi theo bên nàng, dung túng nàng chạy loạn ở bên.

“ Khiếu Vương, đây là loại mới làm bằng lụa sò bản, các nước khác đã phái người đến đặt hàng. Mời Khiếu vương xem qua.” Chức quan (quan quản lý vải dệt.) đưa lên một cuốn sổ, các loại vải đều được quần thành khối nhỏ xếp nằm theo danh sách.

Hiên Viên Khiếu xem mẫu, ánh mắt đảo qua nhìn kỹ phẩm chất của tơ lụa. “ Lấy thêm một cuốn mẫu, để nàng lựa chọn hoa sắc yêu thích.” Hấn dừng lại ra lệnh.

“ Nàng ? ai ?” quan chức nhỏ giọng hỏi, tràn ngập hoang mang.

Hiên Viên Khiếu ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện nguyên bản người đang ngồi xổm xem tơ lụa – Hải Đường đã biến mất không thấy bóng người.

“ Nàng ấy chạy đi đâu ?” Hấn nhíu mày, phát hiện nàng một khắc cũng không chịu yên.

“ Bẩm Khiếu vương, cô nương đến cùng ngài vừa mới vào trong khu dệt vải.” Một công nhân lấy dũng khí nói.

Hiên Viên Khiếu nhỏ giọng rửa mặt một tiếng, hướng bên trong khu dệt đi tới. Bên trong hơi tối, toàn lụa hoặc sợi tơ, mấy trăm khung cử đều được xếp gọn theo hệ thống, mỗi một khung đều có một nữ công nhân đang cố gắng dệt.

Đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy một nhóm khung dệt đang dừng lại, Hải Đường thì đang vòng lấy xung quanh. Các nữ công không biết cô gái xinh đẹp đột nhiên xuất hiện này là ai, tất cả ai nấy đều tò mò.

“ Đây là cái gì ?” Hải Đường cầm lấy một đồ vật có hình dáng hơi tròn dẹt, hai đầu quần đầy sợi, vẻ mặt thật sự ham học hỏi.

“ Thoi.” Một nữ công bắt đắ dĩ giải thích, nàng vừa mới bị hỏi đã gần 10 vấn đề, nữ nhân trước mắt này ngay cả dụng cụ dệt vải cũng không biết, khẳng định không phải người trong thành Hiên Viên.

“ Thoi ? cái này dùng làm gì ?” nàng tiếp tục hỏi, muốn dùng giấy bút ghi lại. Đây có thể là một bí mật.

“ Dùng tạo nên vĩ tuyến của các sợi tơ trên vải.” nữ công còn muốn làm việc, dưới chân vừa đạp, ngón tay lại linh hoạt lăm nhăm, đem thoi xuyên qua xuyên lại, chỉ nghe thấy tiếng cạc cạc không dứt, lập tức tơ lụa từ khung dệt đi ra.

Hải Đường trợn mắt há mồm mà nhìn, ngửa đầu nhìn khung dệt thần kỳ. Xem ra ngoài việc học tập chức tạo thuật, nàng còn phải trộm cách chế tạo và vận hành loại máy móc này mới được.

“ Nàng cho ta làm thử được không ?” Nàng hưng trí bừng bừng đi lên.

Nữ công nhún vai, rời ra khỏi vị trí, biết trong thời gian ngắn không thoát khỏi Hải Đường. Nữ công nhìn Hải Đường ngồi bên khung dệt, cẩn thận dặn dò “ Cẩn thận một chút, dưới chân phải chú ý, còn tay phải mau, miễn cho thanh dệt không đập vào tay, nếu không sẽ rất đau...” Nói còn chưa xong, ngồi trên khung dệt Hải Đường đã hô một tiếng đau kinh thiên động địa.

“ A! đau qua!” Hải Đường kêu sợ hãi, đau đến ra nước mắt, nàng trong lúc không cẩn thận bị khung dệt đập phải vào ngón tay , kêu đau oa oa.

“ Đã nói là phải cẩn thận ! đây là cô nương nhà ai, chẳng những không biết gì, lại còn vụng về, như vậy làm sao lấy được chồng ?” nhóm nữ công náo nhiệt, đều vây quanh muốn giải vây.

Một thân người cao lớn bước đến, mọi người sững sốt, trong nháy mắt nhận ra nam nhân kia, tất cả đều sợ cứng ngắc.

“ Khiếu vương.” Nhóm nữ công đều kinh sợ quỳ xuống, nhóm khác cũng kinh sợ , hình ảnh mấy trăm người cùng quỳ thật đồ sộ, Khiếu vương luôn luôn chỉ xem lụa ở bên ngoài, vì sao hôm nay lại bước vào chỗ dệt ?

Hiên Viên Khiếu đứng trước khung dệt, nhìn chằm chằm Hải Đường đang ngồi, khuôn mặt nghiêm khắc xuất hiện một tia không nề hà.

“ Ô ô...chàng nhìn thiếp cái gì ? nhanh chút tới cứu thiếp a !” Hải Đường hấp hút cái mũi đáng thương nói. Đều là hấn, lúc nào cũng hấp dẫn tầm mắt của mọi người, làm ọi người xung quanh đều nhìn thấy bộ dạng xấu hổ của nàng, thể diện của nàng thật sự bị mất hết.

“ Nàng đang làm cái quỷ gì ?” Hấn nhíu mày, đi lên trước.Tuy nói nghiêm khắc nhưng động tác lại mềm nhẹ, nhanh chóng đem ngón tay bị thương ra khỏi.

“ Thiếp chỉ muốn học cách canh cửi, đâu biết động tác lại khó như vậy đâu ?” nàng nói một cách tội nghiệp, thân hình đã dựa gần sát trong ngực của hấn. Thân hình cao lớn của hấn, khi dựa vào cảm thấy thật an tâm.

“ Nếu muốn một mình không chế khung dệt, một người cũng cần phải học tập 7 năm, nàng ngay cả một chút cũng không biết, ngồi dệt chỉ làm lãng phí sợi tơ.”

Hấn xoa tay nàng, nhìn cẩn thận. Ngón tay có chút phồng hồng, nhưng lại không có miệng vết thương, “ Đau không ?” hấn hỏi lại.

“ Ô ô...” nàng còn nước mắt gật đầu. Đầu ngón tay còn đỏ như vậy, làm sao lại không đau?hấn hỏi thật vô nghĩa mà.

Hấn vỗ nhẹ toàn bộ ngón tay, sau đưa lên môi, vươn đầu lưỡi khê liếm, học cử chỉ trấn an đau đớn của nàng.

Hải Đường trong đầu như nổ tung một tiếng, trợn mắt nhìn hành động của hấn, trong phút chốc hai má liền đỏ bừng.

Vì sao cũng cùng một chuyện, mà khi hấn làm lại phiền tình mê người như vậy ? nàng nhìn hấn dùng lưỡi liếm qua da thịt mình, tiếp theo còn đưa ngón tay lên miệng...

“ Thiếp không đau!” Nàng vội vàng nói, hai má phồng hồng, tay giãy dụa buông xuống.

Nhóm nữ công liễu gan, nhìn chăm chăm vào hai người, đang suy đoán thân phận của Hải Đường. Chưa bao giờ Khiếu vương đối với nữ nhân nào lại ôn nhu như vậy, tuy sắc mặt không tốt lên bao nhiêu, nhưng trong ánh mắt toàn bộ là sự quan tâm.

Nữ nhân có thể làm cho Khiếu vương quan tâm như vậy, rốt cục là người như thế nào ?

Một tiểu cô nương khoảng chừng năm tuổi bưng chén trà đi tới, có lẽ là con của một nữ nhân nào đó đang rót nước ẹ. Do không cẩn thận mà đụng phải Hiên Viên Khiếu làm nước nóng của chén trà toàn bộ đổ ra ngoài.

Tiểu cô nương ngẩng đầu lên nhìn thấy sắc mặt của Hiên Viên Khiếu, lập tức nước mắt lưng tròng.

“Muội có bị phỏng không?” truyền đến một giọng nói mềm mại, tiểu cô nương hoang mang hấp hấp cái mũi, vì sao đại thúc có sắc mặt dọa người như vậy lại có thể có tiếng nói dễ nghe ?

Khuôn mặt của Hải Đường từ sau lưng Hiên Viên Khiếu dò xét, tay vỗ vỗ tiểu cô nương. Đứa bé này thật nhất gan, vừa mới thấy sắc mặt hắc đã liền muốn khóc.

“Hiên Viên.” Hải Đường kêu nhỏ, như vậy thật sự không nhìn được.

Hắn cúi đầu nhìn nàng một cái, vẫn là khuôn mặt dọa người khác phát run.

“Cười.” nàng dùng hai ngón tay kéo khoe miệng của hắn, buộc hắn giơ lên khoe miệng. Tiểu cô nương đã bị dọa khóc, hắn tại sao vẫn là vẻ mặt khốc lạnh kia ?

Hành động này làm ồ hôi lạnh của mọi người đều rơi xuống, đã gọi thẳng tên cũng là thôi đi, cô gái này còn dám thần nhiên kéo mặt của vương, giống như đang chơi đùa ?

Hải Đường xoay người, ôm lấy đứa bé đến bên người Hiên Viên Khiếu, nhẹ giọng “Không cần sợ hãi, đại thúc chỉ là sắc mặt hơi khó coi, nhưng không có hung dữ đâu. Nhanh, muội thử sờ sờ, đại thúc sẽ không cắn muội nha.” Nàng nắm tay tiểu cô nương hướng mặt Hiên Viên Khiếu sờ loạn.

Tiểu cô nương gạt gạt nước mắt, cố lấy dũng khí nhìn Hiên Viên Khiếu, xác định thần sắc của hắn cũng không lãnh khốc, mới yên tâm dùng bàn tay nhỏ lau lau khuôn mặt hắn. “Thực xin lỗi.” bé nhỏ giọng nói khểm.

Hiên Viên Khiếu cứng ngắc gật đầu vì không quen bị đứa nhỏ như vậy sờ đến. Từ trước đến nay, chỉ cần con nít nhìn thấy hắn liền giống như gặp phải ma quỷ sợ đến mức khóc lớn cơ bản không dám đến gần chứ nói gì là chạm đến hắn.

Hắn vẫn nghĩ là do mình mang dòng máu của Hiên Viên Vô Cực khiến mọi người sợ hãi, lại nghĩ dân cư Tây Hoàng bên trong lòng hận hắn đến xương tủy, dù sao hắn cũng là con của bạo quân thụ mệnh mà đến thống trị bọn họ.

Nhưng lúc này trong cái nhìn của đứa bé hắn không nhận thấy một điểm thống hận cùng chán ghét. Theo cái chạm mềm nhẹ, đứa nhỏ từ sợ hãi cũng nói chuyện.

“Đại thúc, người giận sao ?” âm thanh ngộ nghĩnh cẩn thận hỏi.

Hắn lắc lắc đầu, sự cứng rắn trong lòng chậm rãi hòa tan, giống như lúc Hải Đường nhìn thấy vết thương trên lưng hắn vì hắn mà rơi lệ.

Tiểu cô nương đem tay đến vai hắn, cố sức nâng lên. Hắn thuận thế cũng giơ tay, tiểu cô nương cầm tay hắn, sờ soạng lên vùng da thịt ngăm đen “Vừa mới hắt nước nóng trúng đại thúc, người không đau sao ? Ta giúp người thổi thổi.”

Hiên Viên Khiếu nhìn tiểu cô nương cẩn thận thổi thổi nơi vừa mới bị nước hắt trúng, một chút cảm xúc nổi lên trong lòng. Hắn nhắm mắt lại, tiếp theo nhìn đến Hải Đường đang ôm tiểu cô nương trong lòng, khoe miệng hiện lên một chút tươi cười.

“cũng không khó khăn, phải không ?” Hải Đường nhẹ giọng, buông tiểu cô nương xuống, đi lên phía trước, kéo Hiên Viên Khiếu đi đến một núi nhỏ tơ lụa phía trước.

Một ngày một chút, nàng có thể thay đổi hắn.

“ Vì sao nàng không sợ ta ?” hần thô thanh hỏi, ánh mắt nhìn Hải Đường, làn da còn cảm giác được đứa nhỏ kia chạm đến mà vui vẻ.

“ Vì sao muốn thiếp sợ chàng ?” những người kia sợ chàng bởi vì hần luôn cố gắng làm ọi người không dám đến gần, nhưng thiếp không phải những người này.” Hải Đường nói lại.

Rốt cục nhìn ra được mấu chốt trong lòng, nàng cảm thấy tâm rất đau, hần thật sự đã quá cô độc, đều nghĩ lầm mọi người bên cạnh đều sợ hần.

Đột nhiên nàng muốn ôm hần thật chặt, không chỉ ôm hần trước mắt mà còn là ôm con người hần giấu trong lòng, bởi vì gánh lấy phụ nghiệt mà trở thành một đứa trẻ cô độc thật lâu.

Vì che dấu cảm xúc mãnh liệt trong lòng , Hải Đường buông tay hần, tự mình đi về phía trước.

Nàng sợ chính mình sẽ không kiềm chế được mà nhào vào lòng hần khóc lớn.

“ Cái đó là cái gì ?” nàng không quay đầu lại hỏi, nhưng có thể cảm thấy thân hình cao lớn của hần đang lại gần, mang đến sự ấm áp, giống như đang bảo vệ nàng từ đằng sau.

“ Vải kim đoạn.” hần giải thích.

Mẫu thân mình có danh là “ Chức thiên nữ.” (tơ lụa tiên nữ), bị Hiên Viên Vô Cực nạp làm phi tử, sau khi vào cung chính là ngày đêm dệt lụa. Ở bên cạnh mẫu thân, hần đã học hết các loại tơ lụa.

Hải Đường sờ soạng khúc vải này, chỉ cảm thấy chất vải mềm nhẹ, cảm xúc khó tả, trong đầu còn mờ mịt nên không nhớ được tên gọi mà hần vừa nói. Càng sờ nhiều vải, đầu óc nàng càng loạn, cuối cùng chỉ đứng một bên vô ích nhíu mày.

“ Thiếp không nhớ được tên của các loại vải.” vẻ mặt vô tội, trong tay vuốt vuốt khối lụa màu đỏ sẫm, trong lòng uể oải, nếu không thể nhớ được các tên của các loại vải đặc biệt, nàng làm sao giải được chức tào thuật trên băng lụa ?

Tuy rằng không giải được chức tào thuật, nàng cũng có thể ở bên người hần tiếp tục mà học hỏi, nhưng nếu không giải quyết được mọi chuyện, trong lòng nàng như đeo một tảng đá lớn, làm cho nàng thật khó chịu.

“ Muốn học được cách phân biệt tơ lụa, phải trải qua một phen huấn luyện không đơn giản. Bình thường cũng phải học vài năm công phu nếu không sẽ không làm được.”

“ Chẳng lẽ không có cách nào học nhanh hơn sao ?” Hải Đường không ôm hy vọng mà hỏi, thật muốn trong thời gian ngắn đem toàn bộ tuyệt học của các thợ trở về.

Hần đứng tại chỗ, đánh giá khuôn mặt phức tạp của nàng, đôi mắt có chút đắm chiêu. Con người u ám làm cho người khác không thể đoán được hần đang nghĩ gì.

“ Có lẽ, ta có thể tự mình dạy cho nàng, để nàng có thể tự mình nhận biết được vài thứ kia.” Sau một lúc lâu, Hiên Viên Khiếu mới từ từ mở miệng, ánh mắt trở nên nóng bỏng.

Hải Đường hưng phấn nhào vào trong lòng hần, ý nghĩ thuần khiết, không phát hiện nguy cơ đang đến gần, ngơ ngác như con thỏ một lòng nhào vào con sói đói. “ Thật sao ? Chàng sẽ dạy thiếp ?” Nàng khoái trá nhìn hần gật gật đầu.

Trong đầu Hiên Viên Khiếu hình thành một chủ ý, khoe miệng hần khê nhếch.

Mọi người truyền ra một trận kinh hô, tất cả đều trợn mắt há mồm nhìn Khiếu vương, chuẩn bị đem hình ảnh trước mắt đem giấu thật tốt vào trong trí nhớ, lại sẽ đi nói với những người khác, đây khẳng định là một đại sự kiện trước nay chưa từng có ở Hiên Viên thành—

Khiếu vương nở nụ cười.

14. Chương 14

Ban đêm, tiếng côn trùng kêu vang bốn phía.

Một lượng lớn tơ lụa được đưa vào nhà đá, số tơ lụa này đều được cắt thành những khăn tay lớn nhỏ bình thường, chất lên nhau tạo thành từng núi nhỏ, mỗi cây một màu, nhiều màu còn rất mới lạ, đẹp không sao tả xiết.

Bạch hổ ngồi xổm một bên, nghiêng đầu nhìn đồng tơ lụa, tiếp theo nhảy vào, thân mình quay cuồng, dùng miệng cắn lấy tơ lụa mà chơi đùa.

Hải Đường vừa nhìn thấy, tính ham chơi lại nổi lên, hô một tiếng theo hướng tơ lụa mà nhảy tới. Một cô gái cùng một dị thú bên trong đồng tơ lụa chơi đùa không biết mệt.....

Ban đêm, tiếng côn trùng kêu vang bốn phía.

Một lượng lớn tơ lụa được đưa vào nhà đá, số tơ lụa này đều được cắt thành những khăn tay lớn nhỏ bình thường, chất lên nhau tạo thành từng núi nhỏ, mỗi cây một màu, nhiều màu còn rất mới lạ, đẹp không sao tả xiết.

Bạch hổ ngồi xổm một bên, nghiêng đầu nhìn đồng tơ lụa, tiếp theo nhảy vào, thân mình quay cuồng, dùng miệng cắn lấy tơ lụa mà chơi đùa.

Hải Đường vừa nhìn thấy, tính ham chơi lại nổi lên, hô một tiếng theo hướng tơ lụa mà nhảy tới. Một cô gái cùng một dị thú bên trong đồng tơ lụa chơi đùa không biết mệt.

Khi Hiên Viên Khiếu bước vào, đã nhìn thấy tình cảnh như vậy, thân hình bạch hổ bay qua, miệng còn cắn một khối tử yên la, mà Hải Đường gối lên bạch hổ chơi đến mặt đỏ bừng tay cầm một khối liên sa. Nàng nhẹ nhàng bật hơi, thôi bay khối liên sa. Màu hồng phấn bay lên trên phiêu phiêu xinh đẹp.

Bạch hổ nghe thấy tiếng chân, hơi chút ngẩng đầu, đôi mắt màu hổ phách nhìn Hiên Viên Khiếu. Sau một lúc lâu, thân thể nó hơi run, cử động cơ thể đứng lên, Hải Đường đang gối lên người nó, không để ý mà ngã vào trong đồng tơ lụa.

“ A, làm sao vậy ? tại sao lại đột nhiên đứng lên ? liên sa che đi tầm mắt của nàng, hai tay vung lên loạn loạn.

Bạch hổ dùng đuôi quơ tẩm vải trên mặt nó, thông thả chạy ra ngoài cửa.

Hải Đường nhìn thấy Hiên Viên Khiếu ở trước cửa, sắc mặt bỗng đỏ lên, bị hấn nhìn thấy bộ dạng ham chơi như một hài tử thế này thật sự ngượng ngùng.

“ Chàng đến khi nào ? tại sao lại đứng nơi đó nhìn lên ? ” nàng lên án hấn nói, lấy liên sa trong tay ra, “ Còn nữa, đồng tơ lụa này xảy ra chuyện gì? Người mang tới nói là làm theo lệnh của chàng.”

Tóc của Hải Đường có chút rối, cổ áo may tơ vàng cũng rách qua một bên, hai má nàng phỉm hồng, cặp mắt ngập nước như đang chờ mong người nào đó tiến đến hôn mình.

Nàng nháy mắt nhìn hấn, không hiểu vì sao hấn không nói lời nào, chỉ dùng cặp ngươi đen xem xét nàng. Ánh mắt như đao kiếm lợi hại, có thể xuyên thấu áo quần của nàng. Nàng không khỏi cúi đầu, tưởng lúc này chơi đùa làm rối loạn xiêm y, để cho hấn nhìn thấy nơi không nên nhìn.

Nửa ngày sau, Hiên Viên Khiếu mới từ từ mở miệng “ Nàng không phải muốn học các nhận biết tơ lụa sao?” Hấn thông thả đi tới, khí thế áp bức mãnh liệt, hấn là loại người chỉ cần dùng ánh mắt đã có thể làm cho kẻ địch hoảng sợ mà bỏ chạy.

Hải Đường gật mạnh, tiến đến bên người hấn, hồn nhiên không nhìn thấy sợ khác thường trong mắt hấn. “chàng thật sự muốn dạy thiếp sao ? mấy cái kia chính là đạo cụ?” nàng tò mò chỉ vào đồng tơ lụa.

Hấn cúi đầu nhìn nàng, nắm lấy cằm của nàng, đột nhiên gợi lên một chút cười. “ Đúng, đúng là đạo cụ.” Nụ cười tà mị kia thật nguy hiểm, đủ để cho tay chân của nữ nhân nhũn ra.

Nàng mở to mắt, tự nhiên cảm thấy lạnh cả người. Kỳ quái, hấn bắt đầu biết mỉm cười, đây là một chuyện tốt nha, vì sao nàng lại cảm thấy hấn tươi cười thật dọa người, khiến nàng khẩn trương, muốn tông cửa xông ra ngoài.

Như vậy thật giống như khi thợ săn xác định được con mồi khóe miệng sẽ có nụ cười chắc chắn.

“VẬY...chúng ta bắt đầu đi.” Hải Đường ôm một đồng tơ lụa đến bên bàn, tay chân luống cuống tránh đi ánh nến, ngồi trên bàn chờ hấn. “Chàng còn chờ cái gì?” nàng hoang mang nghiêng đầu. Hấn không phải muốn dạy nàng sao? vì sao lại không chịu nhúc nhích?

Hiên Viên Khiếu cười nhẹ một tiếng, nụ cười tà bên môi cũng không giảm. Hấn chậm rãi đi đến bên giường lớn, ngồi xuống ở mép giường, tay vỗ vỗ một bên “đem tơ lụa lại đây.” Hấn nhìn chăm vào đôi má của nàng, ánh mắt nóng rực, âm thanh thực giống như thổi miên.

“Nơi đó là giường a!” Hải Đường ngơ ngác, ôm chặt đồng tơ lụa, con mắt trong suốt mở lớn. Nàng bắt đầu nhận thấy có điểm không thích hợp, nào có người nào dạy tri thức lại tiến hành trên giường?

“Nơi này mới đủ rộng.” Hiên Viên Khiếu thản nhiên nói, nhưng ánh mắt lại lộ ra ý đồ rõ ràng – Hấn muốn nàng mà đêm nay tuyệt đối là nàng không trốn thoát được.

Lông tơ toàn thân nàng dựng lên, không đi tới ngược lại còn đi lùi lại phía sau vài bước “Vì sao muốn....muốn ở chỗ rộng lớn dạy thiếp?” nàng ấp a ấp úng mới nói được vấn đề, trên trán xuất hiện mồ hôi.

Mặc dù đã ở lâu trong tấm cung của hấn, nhưng nàng vẫn an phận ngủ ở cửa ngăn, chưa bao giờ đến gần giường nghỉ ngơi của hấn. Vì để hợp với thân hình cao lớn nên giường kia cũng thật rộng, bốn góc điêu khắc hình chân thú, nhìn thật khí phái.

Mà hấn ngồi trên giường, bộ dáng nguy hiểm làm cho nàng trong lòng vang lên tiếng cảnh cáo thật lớn. Nàng có thể khẳng định, nếu dám can đảm từng bước tiếp cận, bản thân nàng sẽ có nguy hiểm.

Dự cảm này ngưng ở ngực, dần dần trở thành một luồng khí nóng lên vào cơ thể nàng. Nàng cũng không ngu xuẩn, tự nhiên cũng đoán được, nếu nàng đi qua sẽ phát sinh chuyện gì.

Mặt Hải Đường càng đỏ, tuy có chút khiếp đảm nhưng không sợ hãi.

“Muốn học phân biệt tơ lụa không phải chuyện đơn giản, người thợ bình thường cũng mất vài năm mới học được, nàng nghĩ một lần là xong, đương nhiên phải dùng một ít phương pháp đặc biệt.” Hấn vươn tay, ghé một ngón tay của nàng, tóc đen rớt trên trán cuồn cuộn đã mà mê hoặc người. “Lại đây, nơi này.”

Lời hấn nói thật hợp tình hợp lý, nàng không tìm được lời phản bác, càng không tìm ra lí do cự tuyệt. Dù sao cũng là nàng yêu cầu hấn ra sức truyền thụ.

Huống hồ, có khả năng chỉ là nàng suy nghĩ nhiều thôi a! Nói không chừng hấn không có chủ ý xấu gì, mà là thật tình dạy nàng. Hải Đường trong lòng suy suy nghĩ lạc quan, dẹp đi khiếp đảm, ôm tơ lụa đến bên giường, hai tay thả một cái, toàn bộ tơ lụa rực rỡ rớt xuống đầy giường.

“Tốt rồi, tơ lụa đã đưa đến, chúng ta bắt đầu như thế nào?” nàng hỏi, trong lòng không ngừng nhắc nhở mình không được đỏ mặt, nhưng nhìn thấy ánh mắt của hấn nàng vĩnh viễn không có đường lui.

15. Chương 15

Hiên Viên Khiếu cầm lấy một khối ám đoạn hoa thông thả chà lên cổ tay, ánh mắt trầm ngâm một lát, tiếp theo lại nóng như lửa nhớ tới thân thể mềm mại của nàng mà đánh giá, như đang suy nghĩ nên bắt đầu như thế nào?

“Đến ngồi trên giường.” hấn nhẹ giọng.

Hải Đường nhún nhún vai, biết lúc này rụt rè cũng vô dụng, nàng nhẹ nhàng ngồi lên giường đá, xếp bằng nghiêng đầu nhìn hấn, “Thiếp đến đây, hiện tại làm gì?”

“Đem áo khoát thoát ra.” Hiên Viên Khiếu hạ mệnh lệnh, ánh mắt khóa nàng....

Hiên Viên Khiếu cầm lấy một khối ám đoạn hoa thông thả chà lên cổ tay, ánh mắt trầm ngâm một lát, tiếp theo lại nóng như lửa nhớ tới thân thể mềm mại của nàng mà đánh giá, như đang suy nghĩ nên bắt đầu như thế nào?

“Đến ngồi trên giường.” hấn nhẹ giọng.

Hải Đường nhún nhún vai, biết lúc này rứt rề cũng vô dụng, nàng nhẹ nhàng ngồi lên giường đá, xếp bằng nghiêng đầu nhìn hắn, “ Thiếp đến đây, hiện tại làm gì ?”

“ Dem áo khoát thoát ra.” Hiền Viên Khiếu hạ mệnh lệnh, ánh mắt khóa nàng.

Hải Đường co rứt bả vai, hai tay nắm cổ áo, “Vì sao ?” nàng bắt đầu hoài nghi động cơ của hắn, học phân biệt tơ lụa vì sao muốn nàng cởi quần áo ?

Bàn tay chậm rãi vuốt qua đoạn vải, một tắc một tắc cẩn thận, nhìn giống như đang âu yếm da thịt của nữ tử, vẻ mặt của hắn làm cho người khác nhìn phải đỏ mặt

“ Chúng loại tơ lụa không dưới trăm ngàn, chỉ dựa vào ánh mắt để phân biệt tuyệt đối không đủ, nhóm thợ phải huấn luyện xúc giác rất lâu mới có thể làm được, nàng nếu muốn học , sẽ không dựa vào cảm giác mà phân biệt, mà là dựa vào xúc giác, dùng trí nhớ phân biệt các loại tơ lụa khác nhau.” Hiền Viên Khiếu giải thích, “ Lại đây.”

Hải Đường cắn môi dưới, trái tim nhảy loạn. Nàng biết rõ có nguy hiểm, nhưng không nhịn được mà bước lại gần. Hắn như có ma lực làm nàng không có cách nào kháng cự.

“ Hiện tại bỏ qua ánh mắt của nàng, chỉ cần dùng cảm giác.” Thanh âm cùng hơi thở nóng rực đến bên tai nàng.

Sau khi bị che lại tầm mắt, tri giác của nàng trở nên sâu sắc, nàng có thể nghe thấy tiếng hít thở nặng nề, nghe thấy hơi thở nam tính mãnh liệt, càng có thể cảm thấy nhiệt độ cực nóng của cơ thể hắn vây quanh nàng...

Hắn còn chưa chạm đến nàng, giác quan của nàng toàn bộ đều là hắn, làm cho thân hình nàng có chút run run.

Bàn tay nóng ngừng lại trước ngực nàng, nàng kịch liệt chấn động, khắc chế suy nghĩ trốn đi dục vọng. Nàng lúc trước yếu đuối không dám rút bỏ áo khoát, mà hắn như ngọn lao, mỗi một phần da thịt khi lộ ra nàng liền cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hắn.

Áo khoát sau khi cởi ra, nàng không biết lạnh, chỉ cảm thấy khô nóng cơ hồ đổ mồ hôi, da thịt trong suốt đều hiện lên một tầng thần nhiên đỏ ửng.

“ Hiền Viên...” Nàng hô hấp tên của hắn, không biết làm sao, ngồi chỗ cũ run run.

Hơi thở ấm áp đánh úp lại, đôi môi nóng áp lên nàng, đầu lưỡi linh hoạt thậm nhập trong miệng nàng, bắt chước nam nữ giao hoan vũ bước, khiêu khích nàng, làm cho cảm quan của nàng trở nên thiên sống.

Nhiệt liệt giằng co một lát, hắn tuy rằng hôn nàng nhưng cũng không đụng chạm nàng, cố ý kéo dài tâm tình không yên của nàng.

Phải chờ đợi mới có thể hái được quả ngọt. Hắn quyết tâm để nàng tận hưởng sự vui sướng.

Hải Đường run run, trong bóng đêm muốn giữ hắn, nhưng lại không tìm được hắn, “ Hiền Viên, chàng ở đâu?” nàng gọi nhỏ, bởi vì nụ hôn kia mà khinh suyễn.

Trong bóng đêm, nỗi khiếp đảm của nàng được hòa tan, lại sinh thêm dũng khí. Nàng tham luyến cảm giác nụ hôn của hắn, trên môi còn lưu lại cảm giác tê dại, nàng tự nhiên vươn cái lưỡi nhỏ liếm qua.

Cách đó không xa, truyền đến một âm thanh kỳ quái, nàng hoang mang nghiêng đầu hoài nghi, nàng có phải nghe được tiếng của hắn.

“ Có chút kiên nhẫn.” Hắn nhẹ giọng, nhìn thấy nàng khẽ liếm môi lần nữa dự hoặc, lý trí suy tụt nửa biển mất. Dục vọng của hắn gia tăng, đau đớn khó có thể nhẫn nại, quả thực nghĩ muốn một phen xé mở xiêm y cùng tiết khổ trên người nàng, xâm nhập nàng mà làm cạn một phen. Hắn hít sâu vài cái, cố mang lại lý trí.

Vươn hai bàn tay, hắn đem Hải Đường dựa vào trong ngực mình. Hắn cầm một khối vải trên giường quần quanh cánh tay, sau đó đem ngón tay mềm mại của nàng, bắt đầu tinh tế ma sát.

“ Đây là đoạn, bóng mềm, trên mặt chỉ có một đường chỉ thô.” Hấn giải thích, hô hấp càng thêm khó khăn, ngực kịch liệt phập phồng, ôm nhanh thắt lưng của nàng

Hải Đường phản ứng thập phần kịch liệt, run run kêu nhỏ một tiếng, động lưng muốn thu hồi hai tay, nhưng vì hấn kéo lại giúp nàng cảm nhận sự ma sát của đoạn bố.”

“ Đừng trốn, cảm giác thật tốt, cố nhớ rõ.” Hiên Viên Khiếu nói bên tai nàng, hơi thở lại gần khiến nàng càng thêm run run.

Lại một khối vải mơn trớn lên cơ thể của nàng, lúc này là ma sát trên phần cánh tay của nàng.

“ Đây là cảm, trên mặt dệt hoa, có thể có đến năm màu.” Cảm bố thô ráp xoát qua da thịt, khoái cảm tiếp nhận đau đớn.

“ Nhưng, hoặc là nhung tơ, là một loại bắt đầu là nhung dệt.”

“ Đây là lãg, hàng dệt của vân nghiêg.” Hô hấp của hấn trầm trọng, không biết lúc nào đã bỏ đi hắc ti trên người. trên người thật nhiều mồ hôi, hai tay gỡ xuống một khối lớn vải bố ở trên người nàng, hiện ra dưới ánh sáng là cơ thể mềm mại phiếm hồng, đem thân đến cơ thể của nàng, đem thân hình cao lớn bao trùm lên...

16. Chương 16

Xuân về hoa nở, bên trong Hiên Viên phủ bao phủ một mảnh hài hòa.

Hải Đường lững thững đi qua đình viện, bên cạnh là bạch hồ, nàng cầm một cuốn sách ghi chép về tơ lụa, cố sức đọc.

Tuy rằng phương thức Hiên Viên Khiếu dạy nàng thật là làm người không nên gặt bừa, nhưng không thể phủ nhận, phương pháp như vậy thật làm cho người ta “ ấn tượng sâu sắc.”....

Xuân về hoa nở, bên trong Hiên Viên phủ bao phủ một mảnh hài hòa.

Hải Đường lững thững đi qua đình viện, bên cạnh là bạch hồ, nàng cầm một cuốn sách ghi chép về tơ lụa, cố sức đọc.

Tuy rằng phương thức Hiên Viên Khiếu dạy nàng thật là làm người không nên gặt bừa, nhưng không thể phủ nhận, phương pháp như vậy thật làm cho người ta “ ấn tượng sâu sắc.”

Vài lần học trong khuê phòng, trên giường tiếp thụ, bất quá chỉ trong vòng thời gian nửa tháng nàng đã đại khái học xong cách phân biệt tơ lụa.

Bọn người hầu thấy nàng liền che miệng cười trộm, nàng mỗi lần đều đỏ mặt xấu hổ cúi đầu, sau mau chóng né ra.

Làm sao còn dám hỏi thẳng bọn họ cười cái gì, nàng khi hoan ái thanh âm lớn quá, người trong phủ khẳng định đều nghe được.

Hôm nay nàng ăn trưa một mình, nên ra ngoài đi bộ. Việc như vậy không tầm thường, Hiên Viên bình thường đều đem nàng cột bên người như hình với bóng. Nhưng sáng nay khi thức dậy đã không thấy hấn, hỏi Cổ Chuyên cũng không hỏi được hấn ở nơi nào.

Nàng đi loạn một hồi, đột nhiên khóe mắt nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc đang đi vào phủ trạch cạnh phòng thuốc. Nàng rón rén đi về phía trước, muốn nhìn lén hấn rốt cục đang làm gì, vì sao lại không cho nàng biết.

Cửa rất cao, nàng không thể đứng được đến cửa sổ, nhìn quanh lại không thể tìm thấy cái gì để đứng lên. Nàng nghĩ nghĩ, tầm mắt chuyển tới trên người bạch hồ.

“ Nè.” Nàng thấp giọng kêu

Cặp mắt hồ phách đột nhiên mở lớn, bạch hồ theo bản năng lùi về sau hai bước.

“ Mau a, chỉ lần này thôi, đêm nay trở về ta sẽ xin tổng quản ày thêm đồ ăn, được không ?” Hải Đường nói thật nhỏ, không dám lớn tiếng sợ Hiên Viên Khiếu nghe được, lộ ra bộ dáng “ Tốt thôi, không cần sợ, dù sao ta cũng rất nhẹ, chúng ta ở trong phòng cũng không phải thường xuyên chơi như vậy sao ?” nàng còn thật sự khuyên, nhưng chủ ý đã quyết định.

Bạch hổ bả vai cúi xuống, nhận mệnh tiến lên, râu run run. Miệng xuy vài tiếng thể hiện hành động của nàng thật không đúng.

Hải Đường tháo giày, cẩn thận đứng lên lưng bạch hổ, da lông của nó cọ vào lòng bàn chân có chút ngứa. Nàng vịn vào thanh cửa, chuẩn bị nhìn lên.

Đúng lúc này cửa đột nhiên mở ra.

“ A!” Hải Đường kêu kinh một tiếng, bạch hổ dưới chân đã nhanh nhẹn đứng tránh, hồng chân nàng mạo hiểm ngã xuống.

Nàng không cảm giác đau, một đôi tay kiên cố mạnh mẽ đón được nàng. Nàng sợ hãi ngẩng đầu, nhìn thấy cặp mắt kia, nàng có chút xấu hổ.

“ Nàng ở đây làm gì ?” Hiên Viên Khiếu nhăn mày, đã sớm phát hiện nàng ở ngoài cửa.

“ Thiếp...” mắt nàng vòng vo, sau mới nhìn đến hắn “ Thiếp muốn nhìn xem chàng đang làm gì, vì sao lại thần thần bí bí không cho thiếp biết ?”

“ Có chuyện ta phải một mình đi làm.” Hắn thản nhiên, tay buông nàng xuống.

Hai tay Hải Đường ôm lấy gáy của hắn, hai chân vững vàng cuốn lấy thắt lưng của hắn “ Thiếp muốn cùng làm.” Nàng tuyên bố, phát hiện hộp gỗ trên tay hắn “ Đó là cái gì ?”, nàng hỏi tràn ngập hiếu kỳ

“ Đặc sản Tây Hoàng – Hồi hồn thảo.”

“ A, có người bị thương sao?” có người bị thương tức là có người cần nàng giúp, niềm vui nhất của nàng là giúp người.

Hiên Viên Khiếu gật gật đầu, thần thái có chút quỷ dị, neho mắt nhìn nàng, biết khó thoát khỏi nữ nhân tò mò này, nhưng mà chuyện trọng đại, hắn không muốn có quá nhiều người biết được nội tình. Nếu làm cho người có tâm biết người kia đã vào Tây Hoàng, khẳng định sẽ tạo ra một phen rung chuyển.

“ muốn đi cùng cũng được, nhưng nàng phải đáp ứng ta, tuyệt đối phải im lặng, không được nói nửa câu càng không thể bắt cứ chuyện gì nàng nghe thấy nhìn thấy.” Hắn thận trọng nói với nàng, ánh mắt căng thẳng.

Thần thái lạnh lùng của hắn không thay đổi nhưng ánh mắt đã chuyển qua nhu hòa, hai tay xoa xoa cái đầu nhỏ của nàng, sau cẩn thận đem nàng đi đến phía sau vườn ẩn nấp.

Hải Đường có chút ngẩn ngơ, tóc vừa mới bị động tác kia làm cho rối loạn. Tuy không rõ, nhưng hành động vừa rồi của hắn hết sức thân thiết làm cho nàng cảm thấy thật ngọt ngào.

Nàng cảm thấy thật hạnh phúc như đang nằm mộng đẹp, cảm nhận được sự sủng ái của hắn, thật sự hi vọng những ngày như vậy cứ tiếp tục kéo dài...

Qua khỏi khu vườn, cách vài bức tường cao, lại xuyên qua con đường mòn gập ghềnh, tiếp tục qua một ngọn núi cao, hai người đi trong nhanh trong núi.

Hải Đường theo sau Hiên Viên Khiếu, thở hồng hộc, trong lòng có chút hối hận, vì sao lại đi một chuyến mệt nhọc như vậy, làm toàn thân đều là mồ hôi. Nhưng trong một lúc, lòng hiếu kỳ của nàng lại xông xáo, đoán xem là ai lại có thể ở một nơi ẩn mật như vậy, nhưng mà cũng không nên làm cho người ta trò non lợi suốt ?

Hiên Viên Khiếu tự mình đem đi hồi hồn thảo, khẳng định người đó đối với hắn thật quan trọng.

Đi khoảng hai canh giờ, hai người dừng lại trước một sơn động.

“ Nhớ rõ những gì nàng hứa.” Hiên Viên Khiếu lên tiếng dặn.

Hải Đường gật đầu, khăn trương như gặp đại địch theo hấn bước vào sơn động.

Bên ngoài nhiệt độ rất cao, trong sơn động lại thật râm mát. Hiên Viên Khiếu đi lại vững vàng, giống như đối với nơi này rất quen thuộc.

Hải Đường phát hiện đá dưới chân đột nhiên trở nên mềm mại, hồ nghi cúi đầu mới phát hiện bên dưới là một tầng gấm thật dày, so với Hiên Viên phủ còn xa hoa hơn, ở cuối đoạn đen tối, có một đạo ánh sáng nhu hòa, khi đến gần nàng mới phát hiện đó là một cây nến thật lớn.

Dưới nến là một nam nhân, trên đùi hấn là một nữ tử nhỏ nhắn, hai mắt nàng ta nhắm nghiền, như là đang hôn mê bất tỉnh.

“Vật kia đâu?” Nam nhân kia trầm giọng hỏi, thanh âm trong sơn động thật có ma lực làm cho người khác thần phục.

“Đã mang đến.” Hiên Viên Khiếu cũng như vậy chỉ trả lời đúng chỗ trọng yếu.

“Lập tức giao cho ta.” Thanh âm lãnh khốc làm người người khiếp sợ nhưng vẫn cẩn thận che chở nữ tử trong lòng.

“Hồi hồn thảo này đã phơi khô, nàng không thể nuốt được.” Hiên Viên Khiếu cúi đầu nhìn về Hải Đường, tay chỉ vào ấm bạc bên cạnh hồ nước “đem hồi hồn thảo bỏ vào ấm, dùng lửa nấu qua, đổ ra một chén.”

Vừa định nói một câu, lại nhớ đến lời hứa của mình, nàng nhanh chóng nuốt vào bụng. Nhanh tay chạy đi làm những gì hấn sai bảo. Lúc này mới phát hiện trong sơn động vật gì cũng có, lại rất xa hoa, rõ ràng là để vương tộc sử dụng.

Hồi hồn thảo thả vào trong nước, phát ra một tiếng vang.

“ta nợ ngươi một lần.” Nam nhân kia lại nói, tay khẽ vuốt mái tóc đen của nữ tử

“ta chỉ hi vọng ngươi mau rời khỏi Tây Hoàng.” Hiên Viên Khiếu không chút khách khí ra lệnh đuổi khách.

“Đừng vô tình như vậy, máu mủ tình thâm, ngươi và ta khó có thể gặp lại.” hấn khẽ cười một tiếng, nhưng tràn ngập băng hàn, không có một chút ý cười.

“Ta và ngươi không có chút thân tình nào để nói. Huống hồ dòng máu đó, nếu có thể lựa chọn ta thà rằng không cần.” Hiên Viên Khiếu lãnh đạm nhìn về phía Hải Đường. Nàng đã nấu xong bắt được, có chút suy nghĩ sau mới đem đến cho nam tử kia.

Dưới ánh nến, nàng mở to hai mắt nhìn diện mạo người kia. Từng bước đến gần, nàng cảm giác được một loại áp lực, ánh mắt so với đạo kiếm còn lợi hại hơn, nếu là người xa lạ dễ dàng đưa người ta vào chỗ chết.

Thân hình cao lớn cùng Hiên Viên Khiếu có vài phần giống nhau, so ra còn hơn vài phần âm u tao nhã, đôi mắt nhìn chằm chằm nàng, lóa ra một chút quỷ dị.

Trong lòng Hải Đường sợ hãi, hai chân run run. Nàng cố gắng chống cự, đem được đến bên người nam nhân.

Bỗng một cánh tay cường tráng dùng sức chế ngự cầm nàng, bắt buộc nàng ngẩng đầu lên. Nàng khinh suyễn một tiếng, nhìn vào đôi mắt tàn khốc. Đôi mắt hấn, đúng là màu lam—

Thanh long, Hiên Viên Diễm !

“Buông nàng ra”, một mệnh lệnh cứng rắn truyền đến, chủ nhân của thanh âm cũng bốc lửa giận ngùn ngụt.

Hiên Viên Diễm nheo đôi mắt như ma vật, khuôn mặt Hải Đường tái nhợt, khóe miệng bứt lên một chút cười. Nàng vì sợ hãi mà mặt trắng bệch, chu sa trên trán lại càng đỏ bừng.

“Ngươi thực để ý nữ nhân này?” Hiên Viên Diễm buông lỏng tay, không làm khó dễ Hải Đường.

Nàng thoát được sự kiềm chế, thân hình òa vào trong lòng Hiên Viên Khiếu, hai tay ôm chặt hấn, run run. Nếu trước đó biết người muốn gặp là tàn khốc huyết tính hoàng tử, nói gì nàng cũng sẽ không đi theo, ngược lại sẽ chạy thật xa.

Thanh danh của Hiên Viên Diễm là tàn khốc nhất, nghe đồn bất luận kẻ nào dính đến hắn cũng gặp vận rủi. Nàng bắt đầu đồng tình với nữ tử đang hôn mê kia, nàng ấy cũng bị Hiên Viên Diễm liên lụy sao?

Càng làm cho nàng bất an là ánh mắt của Hiên Viên Diễm mới nhìn nàng, làm cho nàng có chút dăm chiêu. Bộ tộc của nàng hai năm trước từng tiếp xúc “Hiên Viên quân.”, nay vật đổi sao dời, hắn có nhận được thân phận của nàng không?

“Không liên quan đến ngươi.” Hiên Viên Khiếu lạnh lùng trả lời, tay vô về lưng của nàng, biết nàng đang rất sợ hãi.

“Thật không?” Hiên Viên Diễm cười lạnh, hạ người đem chén thuốc đưa vào trong miệng nữ tử đang hôn mê kia.

Hải Đường nhìn mà ngây người, không thể tin một người tàn nhẫn như hắn cũng có thể có cảm xúc thương tiếc đối với nữ nhân.

Xác định nàng kia đã nuốt thuốc xuống, Hiên Viên Diễm mới ngẩng đầu lên, khóe miệng vẫn cười mạt lạnh

“Ngươi không phải bận rộn về việc... chính sự của Tây Hoàng sao? Nhưng lại có năng lực đem công chúa của Nhạn tộc đến Hiên Viên thành.” Hắn không chút để ý nói.

Không khí đột nhiên ngưng kết, Hải Đường phát hiện, thân hình đang ôm nàng trong nháy mắt trở nên cứng ngắc.

Nàng cắn môi, không dám ngẩng đầu lên, muốn mở miệng giải thích nhưng trong mắt hắn là thần sắc làm cho nàng sợ hãi.

Con ngươi đen mị lên, so với phần nộ còn lạnh khốc hơn, bộ dáng so thật giống với Hiên Viên Diễm.

“Hiên Viên... thiếp.. thiếp có thể giải thích.” Nàng cố nói, lại bị hắn đẩy ra.

Hắn đẩy nàng như vậy, thân thể không đau nhưng lòng nàng đau quá...

Nàng mất thật nhiều thời gian, thật vất vả mới làm cho hắn ôn nhu, giờ phút này đã không còn sót lại chút gì, hắn trước mắt đều là muốn cự nàng.

“Như thế nào, ngươi cũng không biết thân phận của nàng?” ánh mắt màu lam phát hiện sự khác thường giữa hai người, “Hai năm trước, ta lãnh binh tiến đánh lãnh địa gần thánh địa của Nhạn tộc, bởi vì gặp đại địch, lại được nhạn tộc cứu giúp ta mới không thuận đường mà tiêu diệt tộc hắn, nữ nhân này thật sự xinh đẹp, lại rất tinh quái, ta sẽ không nhớ lầm.”

Ánh mắt đông lạnh của Hiên Viên Khiếu dừng lại trên người Hải Đường, không có một điểm cảm xúc.

Nàng nước mắt lan tràn, vươn tay lau lau quệt quệt, lại không dám thử tiến lên đụng chạm hắn

Sau một lúc, Hiên Viên Khiếu xoay người, bộ pháp cứng ngắc đi ra ngoài, không thèm liếc mắt cho Hải Đường một cái, “Ngươi đã có được hồi hồn thảo, lập tức rời khỏi Tây Hoàng.” Nói xong lạnh lùng rời đi.

Hải Đường vội vàng đuổi kịp, muốn nói lại thôi.

Bốn phía trở nên yên tĩnh, Hiên Viên Diễm vuốt sơ nữ tử đang nằm trên gối “ta chưa từng nhìn thấy hắn phần nộ như vậy.” Hắn nói như nàng có thể nghe thấy, “hắn phần nộ, là vì một nữ nhân, chỉ là vì một nữ nhân...” hắn thấp giọng, phát ra tiếng cười chua xót.

17. Chương 17

Cửa phòng vừa mở ra, Hải Đường chật vật đi vào. Nàng dường như là ngã vào, bị đá cứng đâm cho toàn thân đau nhức.

“Hiên Viên, thiếp có thể giải thích.” Từ sơn động về phủ, nàng không ngừng giải thích những lời này.

Hắn đứng trước mặt nàng, lạnh lùng che giấu sự tức giận trong lòng ngực. Cảm xúc như vậy phải nói là phần nộ, không bằng nói là sự đau khổ khi gặp phản bội. Nữ nhân này chạm được đến tâm của hắn, cũng làm cho hắn phát ra tình ý chân tình, tất cả lại là một âm mưu lừa gạt hắn....

Cửa phòng vừa mở ra, Hải Đường chật vật đi vào. Nàng dường như là ngã vào, bị đá cứng đâm cho toàn thân đau nhức.

“Hiên Viên, thiếp có thể giải thích.” Từ cơn động về phủ, nàng không ngừng giải thích những lời này.

Hắn đứng trước mặt nàng, lạnh lùng che giấu sự tức giận trong lòng ngực. Cảm xúc như vậy phải nói là phần nộ, không bằng nói là sự đau khổ khi gặp phản bội. Nữ nhân này chạm được đến tâm của hắn, cũng làm cho hắn phát ra tình ý chân tình, tất cả lại là một âm mưu lừa gạt hắn.

“Tốt lắm, người thật là thiếu ta nhiều lời giải thích.” Hắn ngồi lên ghế đá, cách nàng thật xa, lãnh khốc đảo qua khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt.

Nàng vì đuổi theo hắn mà bị ngã mấy lần, miệng vết thương đều bị chảy máu. Trong lòng nổi lên đau nhói, nhưng vì phần nộ đã đông cứng cảm giác kia.

“Nói, rốt cục người là ai?” Hắn vỗ bàn, một trận kinh lực làm chiếc bàn vỡ nát, phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Bộ dáng của hắn làm cho nàng hoảng sợ, không tin hắn cũng có lúc thô bạo như vậy “Thiếp...thiếp đúng là công chúa Nhận tộc.” nàng lau lệ, nhưng lại rơi thêm nhiều, cơ bản không thể lau sạch.

“Người đến Hiên Viên thành, giấu diếm thân phận, ủy thân làm nô bộc là vì mục đích gì?” Hiên Viên Khiếu lạnh lùng như đang tra khảo một phạm nhân.

Hải Đường cắn môi, nhẹ run run, hồi lâu mới mở miệng “Thiếp vì ăn cắp chức tào thuật mà đến.” tiếng của nàng thật nhỏ.

Chỉ vài từ đơn giản, lại như một thanh đao, hung hăng đâm vào ngực hắn. Hô hấp cứng lại, nhưng vẫn cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh.

Thì ra, nàng tiếp cận hắn là vì muốn ăn cắp chức tào thuật.

Thì ra, nàng ủy thân cho hắn là có dụng tâm

Thì ra nàng yêu không phải hắn mà là cái chức tào thuật chết tiệt kia...

Về ôn nhu kia, về kia thương người, thậm chí là nàng vì hắn mà khóc tất cả đều là giả!

Một cơn đau nhức lan tràn, truyền đến hắn, đau đến tê tâm liệt phế. Hắn lần đầu vì một nữ nhân mà mở lòng, nhưng châm chọc là — người hắn yêu lại là một kẻ trộm bụng dạ khó lường.

“Tốt, tốt, một công chúa Nhận tộc, lại vì tộc nhân hy sinh, kinh dâng đến mức độ này.” Biểu tình lúc này của hắn quá mức đáng sợ, ánh mắt hắn ngoài phần nộ còn vô hạn tuyệt vọng.

“Không, không phải.” Hải Đường vội vàng giải thích, muốn bước lên vài bước. Nàng muốn chạm vào hắn, nhưng hắn lại né tránh, trên mặt không che dấu vẻ chán ghét nàng, lòng của nàng trầm xuống.

“Thiếp thực sự vì chức tào thuật mà đến, vì chức tào thuật, tiếp cận chàng, vào sống trong tấm cung của chàng. Nhưng đây chỉ là ban đầu, thiếp dần dần rõ ràng, thiếp muốn ở lại bên cạnh chàng, muốn mãi mãi làm bạn với chàng, việc này cùng với chức tào thuật không quan hệ.”

“Nếu người đổi chủ ý, người nên nói cho ta biết, không phải sao?” Hắn chậm chạp hỏi, lắc đầu, lại không muốn tin tưởng nàng.

Là nên trách mình ngu xuẩn, lúc ban đầu phát hiện nàng có võ công nên làm rõ thân phận cùng mục đích của nàng mà trục xuất nàng ra khỏi Hiên Viên thành, không cho nàng có cơ hội xâm nhập vào tim hắn. Vì một lúc nhất thời, làm cho nàng chẳng những trộm được chức tào thuật, thậm chí ngay cả tâm của hắn cũng...

“Thiếp nghĩ muốn nói sự thật với chàng, nhưng là chưa có cơ hội để thẳng thắn nói chuyện với chàng.” Hải Đường khóc đến cả hồng đều đau sốc, nàng cố gắng giải thích, nhưng thần sắc âm trầm của hắn làm ọi cố

gắng của nàng đều uống công. “Hiên Viên, thiếp muốn nói sự thật với chàng, nhưng lại sợ chàng hiểu lầm, hiểu lầm thiếp là vị chức tào thuật mà đến, mới cùng với chàng một chỗ...”

“Việc đó không phải là hiểu lầm, mà là tình hình thực tế.” Hấn lãnh khốc, nhưng cũng nghe nàng giải thích.

Hải Đường ra sức lắc đầu, tóc đen tán loạn, con mắt vì khóc mà cũng đỏ ửng

“Không, tuyệt đối không phải như vậy, thiếp đã muốn nói, nhưng lại không có cơ hội.”

“Cơ hội rất nhiều, chính là ngươi không nói. Cho tới nay, theo như lời ngươi, đều là lời nói dối.” Hấn nắm chặt tay “nụ cười của ngươi, nước mắt của ngươi, thậm chí là phản ứng trên giường của ngươi cho ta đều là giả dối sao?”

Hải Đường mặt trắng bệch, thật không ngờ hấn sẽ nói ra lời nói đáng sợ như vậy. Nàng nên làm gì bây giờ ? Hấn nhất định thật sự tổn thương, thật sự tổn thương

“Không, tất cả đều là sự thật, thiếp không có lừa gạt chàng.” Nàng hô khản giọng, thật sự oán ghét bản thân không sớm thẳng thắn, lại bị người khác vạch trần làm cho hấn nghĩ mọi lời của nàng đều là dối trá.

Chẳng lẽ hấn không muốn tin tưởng nàng sao ? Ngay cả một chút cũng không muốn ?

“Ngươi muốn ta như thế nào tin tưởng người ?” yêu càng nhiều hận càng sâu. Hấn đã rất cố gắng duy trì lý trí, không lập tức đem binh giết toàn tộc nhân của nàng đã là thật sự nhân từ.

“Hiên Viên, hồi lòng của chàng, tâm của chàng nhất định nguyện ý tin tưởng thiếp.” Hải Đường tuyệt vọng nói, đến trước mặt hấn, hai tay run run giơ lên, muốn đợi hấn. Nước mắt như chân châu, một viên lại một viên rơi xuống

Cơ bắp hấn co rút, thần sắc biến đổi, trên gương mặt lạnh băng có chút kích động, nhưng nhanh chóng bị vẻ mặt lãnh khốc bao phủ.

Hấn không cầm lấy bàn tay đang run run của nàng, không cho nàng cơ hội.

“Xét ngươi vì chức tào thuật, thậm chí có thể bán đứng thân phận mình, ta không truy cứu.” Hiên Viên Khiếu đứng dậy, đi ra ngoài, lãnh khốc không quay đầu lại “Ta không muốn nhìn thấy ngươi, trước khi ta trở về, nhanh chút khỏi Hiên Viên thành, đời này đừng để ta gặp lại ngươi.”

Hấn không muốn nhìn nàng, chỉ cần nhìn gương mặt đầy sương nước mắt, tim hấn sẽ mềm hóa, sẽ quên nàng là một tên trộm vô sỉ, muốn ôm nàng trong lòng, vì nàng mà lau đi nước mắt...

Xem ra, hấn phải mất một thời gian dài mới có thể đem thân ảnh của nàng ra khỏi tâm trí.

Hai tay rơi vào khoảng không, trong lòng như bị đào rỗng, nỗi đau như có thể ngắt đi.

“Hiên Viên, thiếp yêu chàng, đừng không tin ta.” Nàng dùng chút khí lực còn lại hô khóc, hai tay nắm chặt. Vì sao hấn không muốn tin tưởng nàng ? Nàng thương hấn như vậy, toàn tâm toàn ý yêu thương...

Hấn nghe nàng kịch liệt kêu to, nhưng vẫn đi xa, thậm chí không quay đầu...

“Nha, Đồng...Đồng...”

Trong phòng truyền đến thanh âm yêu kiều phập phồng cao thấp, thanh âm nam nữ giao hoan thật làm cho người ta nghe xong phải đỏ mặt tai hồng.

Hồi lâu sau, Hải Đường mờ mờ bước ra khỏi phòng, thật không ngờ đập vào mắt lại là khuôn mặt ảm đạm của Hải Đường.

“Hải...Hải Đường...?” Hấn chấn động, vội vàng phủ phủ cái trán nàng, “Tỷ bị bệnh sao ? tại sao không thoải mái ?” Vốn tưởng tỷ tỷ so với hấn còn tốt hơn, nhưng chỉ mới một vài ngày không gặp, nàng tại sao lại tiêu tụy như một người bệnh ?

“Tỷ không có bệnh.” Nàng lắc lắc đầu, ánh mắt vô hồn.

Sau một hồi khóc lớn, sự đau đớn trong lòng nàng trở thành chết lặng. Hiên Viên Khiếu thật sự tuyệt tình, không cho bọn họ cơ hội, thậm chí không muốn nhìn thấy nàng. Ngoại trừ rời khỏi nơi này, nàng không có sự lựa chọn khác.

Chỉ cần rời khỏi nơi này, có lẽ một ngày nào đó nàng sẽ có thể quên được hắn, có thể quên một người nàng đã yêu thật sâu sắc...

Suy nghĩ, nước mắt nàng lại tuôn ra, nàng hấp hấp cái mũi.

“ Tại sao khóc? Ai khi dễ ngươi?” Hải Đường reo lên, trong lòng cũng có thể đoán được vài phần, đầu sỏ chọc Hải Đường khóc chắc chắn là Hiên Viên Khiếu.

Hải Đường không trả lời, cố ý nói sang chuyện khác.

“ Ta không sao. Da lụa viết chúc thuật đã tới tay, ta cũng học được không ít, chỉ còn dịch những chữ trên băng lụa kia thành văn tự liền có thể đại công cáo thành, chúng ta có thể rời đi.” Nàng cúi đầu, trước khi đi còn mang theo khối băng lụa.

Kỳ thật là nàng chỉ muốn lấy đi viên ngọc kia, đó là đồ hắn đã tặng nàng,. Ít ra, sau này nàng có thể dùng nó để hoài niệm.

“ Rời đi ?” Hải Đường gãi đầu, kinh ngạc nhìn tỷ tỷ. “ Nhưng đệ nghĩ đến tỷ cùng Hiên Viên Khiếu...” hắn muốn nói gì lại thôi. Hiên Viên Khiếu cùng Hải Đường như hình với bóng, ai ai cũng biết, Hắn vốn tưởng hai người sẽ trở thành thân thuộc, vì sao đột nhiên Hải Đường lại muốn quay về thánh địa?

“ Ta cùng hắn không có gì.” Hải Đường vội vàng nói, không để hắn nói thêm điều gì. Nhớ tới thái độ lạnh lùng cùng lãnh khốc của Hiên Viên Khiếu nàng không tránh khỏi cảm thấy một trận đau đớn.

“ làm sao có thể, các ngươi...” Còn chưa nói xong, trong phòng truyền đến một tiếng nũng nịu.

“ Hải Đường, mau trở lại a, ta rất nhớ chàng nha !” âm thanh nữ nhân trong phòng cực kỳ kiều mỹ

Hai tỷ đệ đều sưng sốt, bị gián đoạn, Hải Đường có chút xấu hổ.

“ lúc trước là Xuân lan, Hạ Hà, bên trong là Thu Quế sao ? bốn nha hoàn đều dính đến ngươi, Hiên Viên phủ biến thành hậu cung của ngươi.” Biết hải Đường phong lưu thành tánh, nàng hiện tại cũng mặc kệ.

“ Nha hoàn nơi này thật nhiệt tình thôi, đệ nói tỷ tỷ tốt, chúng ta đừng nóng vội đi, ở lại thêm một thời gian đi!” Hải Đường xấu hổ cười theo.

“ Ngươi không đi, ta đây tự mình đi.” Nơi thương tâm này không thể ở lâu.

Hải Đường làm sao trơ mắt nhìn Hải Đường một mình rời đi ? Hắn tiếc hận nhìn thoáng qua trong phòng, cắn răng coi thường thanh âm kia.

“ Ái, tỷ tỷ, đi chậm một chút, chậm một chút, đợi đệ với !” Hắn đuổi theo mà trong lòng đang khóc thút thít.

Ô ô... hậu cung của hắn...

18. Chương 18

Thánh địa Nhận tộc nằm bên cạnh sông Phục Hi thuộc lãnh địa Đông Di, là một trong những nơi không có lửa chiến tranh lan đến.

Dọc theo bờ sông Phục Hi, ở trong một hang động được kiến tạo tinh xảo chính là nơi ở của vương tộc Nhận tộc.

Từ khi ở Tây Hoàng trở về, thẩm thoát đã một tháng Hải Đường ở bên trong thánh địa dường như không bước ra khỏi cửa. Nàng nói với mọi người nàng bận việc ..dịch chúc tạo thuật trên băng lụa, nhưng tất cả mọi người đều nhìn ra được nàng quá tiêu tụy.....

Thánh địa Nhận tộc nằm bên cạnh sông Phục Hi thuộc lãnh địa Đông Di, là một trong những nơi không có lửa chiến tranh lan đến.

Dọc theo bờ sông Phục Hi, ở trong một hang động được kiến tạo tinh xảo chính là nơi ở của vương tộc Nhận tộc.

Từ khi ở Tây Hoàng trở về, thẩm thoát đã một tháng Hải Đường ở bên trong thánh địa dường như không bước ra khỏi cửa. Nàng nói với mọi người nàng bận việc ..dịch chúc tạo thuật trên băng lụa, nhưng tất cả mọi người đều nhìn ra được nàng quá tiêu tụy.

Khuôn mặt ngày xưa luôn luôn tươi cười như bị mây đen bao phủ hoàn toàn biến mất. Từ Tây Hoàng trở về, nàng chưa từng cười thậm chí là nói cũng rất ít. Thân thể của nàng đã trở lại nhưng tâm lại không biết đã lạc mất nơi nào.

Bên sâu trong động thật u tĩnh, nàng thấp một ngọn nến, dịch văn tự trên băng lụa, mỗi khi dịch một câu nhất định phải ngừng bút trong một lúc.

Những kiến thức về tơ lụa đều gắn với Hiên Viên Khiếu, những kỉ niệm về hắn từng chút từng chút từ trong tâm trí nàng ủa ra. Nàng thật sự nhớ hắn, nhớ đến mức trong tim chỗ nào cũng đau...

Hai tay Hải Đường nắm chặt viên ngọc, hốc mắt lại đỏ. Viên ngọc phát nóng, nàng kinh ngạc nhìn vào lòng bàn tay.

Ánh nến lóe lên, nàng nghe thấy tiếng chuông khua loạn, nàng ngẩng đầu. Bên trong góc phòng chính là hai đứa bé song sinh nàng đã từng gặp khi ở trong phòng Hiên Viên Khiếu, bọn chúng không biết xuất hiện lúc nào mà nàng không hề hay biết.

Bé gái mặc xiêm ý ngân tuyến bước đến, cẩn thận thay nàng lau nước mắt “ Đừng khóc, đừng khóc nha, khóc sẽ làm ặt xấu xấu.” vẻ mặt của bé thật sự là một bé gái tốt.

Bé trai vẫn đứng ở chỗ cũ, vẻ mặt nghiêm túc nhìn có chút già dặn trước tuổi, “ người chạy trốn !” hắn lên án

“ Chạy trốn?” Hải Đường đứng lên, tay lau lệ, “ ta vì sao phải chạy trốn? là Hiên Viên Khiếu đuổi ta đi, hắn nói không muốn nhìn thấy ta, cả đời cũng không muốn nhìn thấy ta...” nói đến đây giọng nói đã có chút nức nở.

Nàng giận chính mình tại sao có thể dễ dàng khóc như vậy.

“ Người lẽ ra phải ở lại thuyết phục hắn nha !” bé trai vẫn cứng rắn, nhận định là nàng yếu đuối chạy trốn. “ Nói với hắn, người thật sự thương hắn, sử dụng hết khả năng của người cho đến khi hắn nguyện ý tin tưởng người mới thôi.”

Hải Đường cắn môi không trả lời, cúi thấp ánh mắt. Nàng làm sao không nghĩ ở lại bên cạnh hắn, xin hắn tín nhiệm ? nhưng thái độ tuyệt tình của hắn làm cho nàng thật khó chịu, không thể ngăn cản được nỗi đau trong lòng.

“ Vô ích, tâm hắn không muốn tin tưởng ta.” Một lần nói dối khiến cho tâm hắn đóng cửa, nàng không dám chắc còn có thể mở ra cội lòng đã khóa của hắn hay không.

Hai đứa bé sinh đôi tươi cười một cái, tiến đến bên người nàng, “ Yên tâm, người đi không bao lâu, hắn liền hối hận.” bé trai nói tay vỗ vỗ vai nàng.

Hải Đường ngẩng đầu lên, hoang mang nhìn hai đứa trẻ, trái tim khẩn trương, “ Là hắn mang các người đến?” Hiên Viên Khiếu đến đây ? Hắn đến tìm nàng ?

Bé gái ngây thơ gật đầu, vẻ mặt cười sáng lạn, “ đúng vậy, cha mang chúng ta đến tìm nương.”

Trong lòng có chút nghi ngờ lóe lên rồi biến mất đều bị thân ảnh Hiên Viên Khiếu chiếm cứ. Trong đầu nàng chỉ nghe được một câu mà hai đứa trẻ vừa nói. Tin tức hắn đã đến, trừ việc này ra nàng không còn cách nào phải tự hỏi. Nàng đứng dậy, không để áp lực trong lòng làm kích động, đẩy ra cánh cửa trúc.

Bên ngoài huyết động là một phòng lớn, một thân ảnh cao lớn chậm rãi đi tới, cặp mắt đen chuyên chú nhìn nàng, ánh mắt dừng lại như cắn nuốt thân ảnh của nàng.

Hải Đường lấy tay che miệng, khắc chế đừng khóc, nhưng vừa nhìn thấy hắc nước mắt như vỡ òa, giống như ngã nhào.

Hắn vẫn mặc một thân hắc ti, nhưng thần thái khác hẳn quá khứ. Cặp mắt lợi hại, con ngươi đen rực lửa, vẫn là khí thế vương giả bá đạo tùy tiện, tóc đen tán loạn, so với ngày xưa hơn một phần dã man.

Hai người nhìn nhau, sau một lúc lâu bên trong huyết động chỉ nghe tiếng hít thở.

“Người tới làm gì?” Hải Đường khó khăn nói, miễn cưỡng ngừng khóc. Nàng thật không ngờ Hiên Viên Khiếu có thể tìm được nơi của Nhận tộc, hắn sẽ tìm tới nàng.

Nghĩ lại, hắn dễ dàng tìm được nơi ở của Nhận tộc cũng không có gì khó. Nơi này là thuộc bên trong Đông Di, là quần hạt của Hiên Viên Diễm, hắn chỉ cần hỏi là không khó để tìm nàng.

Nàng quan tâm là lý do hắn đến đây. Nàng nhìn hắn, trong lòng quay cuồng tưởng niệm, thật khát vọng nhào vào trong lòng hắn, ôm hắn mà khóc cho thật đủ.

“Ta tới tìm nàng.” Sau một hồi, cặp môi bạc mới phun ra những lời này.

“Vì sao muốn tới tìm ta? Lúc trước là người đuổi ta đi, hiện tại vì sao lại tới tìm ta?” Hải Đường vẫn còn nhớ rõ lúc đó hắn có bao nhiêu vô tình.

Khuôn mặt Hiên Viên Khiếu bởi vì kích động mà trở nên khó coi. Thần sắc trở nên dữ tợn, đập lên phía trước, cầm lấy bả vai của nàng.

“Ta hối hận.” hắn tuyên bố đơn giản, sợ nàng sẽ rời đi.

Hải Đường dùng hết khí lực, đứng lại tại chỗ “Làm gì có người bá đạo như vậy? Lúc trước đuổi ta đi, nửa câu cũng không muốn giải thích, đã muốn đem ta về sao?” nàng kháng nghị, không thể không thừa nhận hắn thay đổi thật thất thường.

Hắn cúi đầu, hung ác nhìn nàng “Đáng chết, ta thay đổi chủ ý, nàng phải ở lại bên cạnh ta.” Hắn không chịu giải thích, dùng thái độ thô bạo che dấu hết thảy.

Từ sau khi Hải Đường rời đi, hắn như sống ở địa ngục. Khắp nơi trong Hiên Viên phủ đều ngập tràn hình ảnh của nàng, hắn cố gắng quên đi nàng trong lòng nhưng không cách nào làm được.

Hắn như dã thú bị thương, trong Hiên Viên phủ rít gào, mọi người đều tránh xa hắn. Hắn nhốt mình trong tấm cung, nhưng hình ảnh của nàng vẫn không bị mờ đi. Từng chút từng chút tưởng niệm, phòng bị trong lòng hắn dần dần lơ lửng, hắn ngồi trong tấm cung nhớ tới bộ dạng khốc lóc của nàng trước khi rời đi...

Hải Đường vừa nghe thấy tuyên bố của hắn liền la lên vui sướng, dùng sức nhảy vào trong lòng hắn, “Chàng tin tưởng thiếp?chương ngại trong lòng của chàng cuối cùng cũng thông suốt?” nàng ôm hắn kích động

Những thống khổ cùng thương tổn nàng cũng không để ý, chỉ cần hắn tin tưởng nàng thương hắn, nàng liền cảm thấy mỹ mãn. Nàng thật cao hứng, trong lòng như có con diều bay toán loạn....

Hiên Viên Khiếu không đáp lại nhiệt tình của nàng, đứng tại chỗ cúi đầu nhìn nàng. Lửa trong mắt không mất đi nhưng vẻ mặt lại có chút ủ rũ. Hắn là một người không bao giờ biết đầu hàng, đây là lần đầu tiên từ lúc chào đời đến nay hắn cúi đầu.

“Cho dù biết nàng vì chức tào thuật, ta cũng quyết định, từ nay về sau nàng phải ở lại bên cạnh ta. Cho dù nộ cười của nàng, lời nói hành động của nàng đều là vì chức tào thuật mà nói đối ta cũng không để ý, nàng dù sao cũng phải ở lại Tây Hoàng.” Vì có nàng, Hiên Viên Khiếu thà rằng có được một cái nói dối.

Có lẽ, cái mà hắn có được khả năng cũng chỉ là một loại tình yêu ảo giác. Hắn không thể mong nàng thật sự yêu thương hắn, chỉ mong giữ chặt con người nàng.

Nụ cười Hải Đường đông lại, ánh mắt hoang mang, “Nhưng thiếp nguyện ý ở lại Tây Hoàng là vì chàng, không có quan hệ với chức tào thuật kia.”

“ Không cần nói dối, nếu nàng muốn đem mọi chuyện thành một cuộc giao dịch, vậy thật đơn giản. Nàng ở lại bên cạnh ta dối lại Nhạn tộc có thể học được chút tạo thuật.” Hiên Viên Khiếu bình tĩnh tuyên bố, đây là biện pháp tốt nhất mà một tháng qua hắn tìm ra được.

Hải Đường toàn thân cứng ngắc, thông thả lắc đầu, hai tay nàng buông lỏng, rời khỏi người hắn, khuôn mặt trắng bệch, ánh mắt hoang mang

“ Người vẫn không tin ta, đúng không?” Nàng nhỏ giọng, vì điều nhận được mà đau lòng. Hắn vẫn không tin nàng, đem tình yêu của nàng thành lời nói dối, như vậy nàng ở lại bên cạnh hắn có ý nghĩa gì ?

Hiên Viên Khiếu nhăn mày, tầm mắt dời đi không nhìn bộ dáng thương tâm của nàng, “việc đó cùng tin tưởng không quan hệ.” hắn hung hăng nói, không có kiên nhẫn.

Đây là biện pháp tốt, vì sao nàng lại có biểu tình như vậy ? Như là hắn mới cầm dao đâm vào ngực nàng, toát ra đau khổ tuyệt vọng

Hải Đường đau thương lắc lắc đầu. đôi môi run run thậm chí hé ra một chút mỉm cười. Trong lòng quá tuyệt vọng, nàng thậm chí thống khổ đến không thể chảy được nước mắt. “ Không, nếu không có tin tưởng, ta ở lại bên người vốn không có ý nghĩa.” Nàng đứng dậy, đi về phía phòng ngủ, không muốn nhìn thấy hắn.

Một tiếng gào thét điên cuồng vang lên. Vai Hải Đường đột nhiên bị một sức mạnh kéo trở về, bị bắt nhìn thẳng vào ánh mắt Hiên Viên Khiếu.

“ Nàng nếu không theo ta trở về, ta sẽ diệt Nhạn tộc, giết sạch người trong tộc của nàng.” Hắn đe dọa, mắt lộ hung quang. Nghe thấy lời cự tuyệt của nàng trong nháy mắt liền mất hết lý trí.

“ Cần gì phải như vậy ? không bằng lúc này người giết ta đi ” Nàng bình tĩnh nói, ngẩng đầu lên nhìn hắn, một hạt nước trong suốt theo khóe mắt rớt ra. Bộ dáng đau thương, so với gào khóc càng làm cho lòng người đau.

Ánh mắt Hiên Viên Khiếu phát lạnh, thân hình cao lớn chấn động kịch liệt. Tiếp theo hắn ngẩng đầu cất tiếng cười to, trong tiếng cười không có niềm vui chỉ ngập tràn thù hận. Trong huyết động mỗi tiếng cười của hắn như tiếng gào khóc của mãnh thú.

“ Nàng như vậy là chán ghét ta?” cho dù chết cũng không chịu theo ta trở về ?” hắn tuyệt vọng.

“ ta...” Hải Đường hé miệng muốn giải thích.

Trong không trung vài đạo thanh quang hiện lên, kiếm khí xuyên đến.

Hiên Viên Khiếu phản ứng cực nhanh, thân hình cao lớn ôm lấy Hải Đường. Tuy phản ứng nhanh chóng, nhưng vì bảo vệ Hải Đường nên tay hắn vẫn bị trúng một kiếm, máu tươi bắt đầu ứa ra ngoài.

“ A” Hải Đường hô nhỏ, trong lòng chỉ còn lại sự lo lắng. Nàng dùng hai tay đè lên miệng vết thương của hắn, ngón tưởng thay hắn cầm máu. Nhưng máu tươi không ngừng chảy, hắn là vì bảo vệ nàng mà bị thương.

“ Hiên Viên Khiếu, nạp mạng đi.” Một trận vòng kiếm cùng tiếng nói truyền đến, mỗi một chiêu đều nhắm thẳng Hiên Viên Khiếu mà tấn công. Kiếm vung lên bốn thanh ánh mãnh mãnh đã hiện ra trước mắt.

Đây là bốn nữ tử trẻ trung, mặc bốn màu trừu y, đường kiếm trong tay đều toát ra sát khí chỉ thẳng vào Hiên Viên Khiếu.

Hải Đường kinh ngạc nhìn bốn người, đột nhiên cảm thấy trong đó có một người quen mặt dường như đã gặp qua nơi nào.

Đứng đầu là một nữ tử mặc áo trắng, vẻ mặt chính nghĩa, tay run run , “Hiên Viên Khiếu, người lưng đeo phụ nghịệt của bạo quân Hiên Viên Vô Cực. Bốn tỷ muội chúng ta mại phục làm nô tỳ tại phủ trạch của người, hôm nay rốt cục chờ được người một mình rời khỏi Tây Hoàng.”

Một bên là nữ tử mặc áo xanh, Hải Đường cũng cảm thấy quen mắt, cũng tiến lên “ Tuy rằng người chưa từng có hành vi bạo ngược, nhưng thân là hoàng tử Hiên Viên, cũng đã là đáng tội chết ngàn vạn lần. Chờ sau khi giết người, hung nghịệt phản tặc lại Hiên Viên Vô Cực, tỷ muội chúng ta coi như vì thiên hạ trừ hại.”

Hiên Viên Khiếu lạnh lùng không có chút dao động. Những nữ nhân này quấy rầy làm cho hắn thêm phiền chán. Vài năm trước liên tục bị đám bạo dân ám sát hắn đã cảm thấy quen, nhưng không nghĩ đến đám người này lại đi theo hắn đến đây.

“Đòi mạng thì rút nhanh.” ngữ khí hắn lãnh khốc.

Bốn nữ nhân chấn động, nhưng vẫn cố gắng trấn định, “đã chết đến nơi, còn muốn cứng rắn sao?”

Hiên Viên Khiếu khinh thường, đem Hải Đường đến che chở phía sau thân hình cao lớn tránh đi đường kiếm sắc bén.

Mấy người kia võ công chưa đủ để có thể uy hiếp được hắn.

Ánh kiếm giữa không trung, Hiên Viên Khiếu vung tay áo lên, song chưởng đuổi ra, không né tránh, ngược lại trực tiếp đón nhận bốn thanh kiếm kia. Hắc ti bào trong nháy mắt đã quán lấy bốn mũi kiếm.

Các nữ nhân biến sắc, kinh hoàng muốn đoạt lại kiếm, nhưng chỉ thấy ống tay áo của Hiên Viên Khiếu lại run lên, một cường lực nhanh nhẹn đánh đến, bốn người kêu lên thảm thiết, thân hình theo bốn hướng bay ra ngoài, trong tay vẫn cầm trường kiếm.

Hiên Viên Khiếu sắc mặt lãnh khốc, thần sắc không thay đổi, cánh tay dùng một chút sức trong nháy mắt bốn thanh trường kiếm biến thành một đồng sắt vụn.

Bốn nữ nhân nằm trên mặt đất, phát ra thanh âm thống khổ vì một chưởng của Hiên Viên Khiếu mà trọng thương. Bốn người hốt hoảng nhìn nhau, hoài nghi mình cách cái chết không xa.

Hắn phủi ống tay áo, mấy chục khối sắt lớn nhỏ khác nhỏ đồng loạt rơi xuống. Hải Đường đã bước tới, cầm lấy cánh tay hắn xem xét.

“Chỉ là vết thương nhỏ.” Hiên Viên Khiếu bình tĩnh trả lời, nhìn vẻ lo lắng của nàng mà chấn động trong lòng. Nếu tình yêu của nàng là giả dối, vì sao khi thấy hắn gặp nguy lại lo lắng như vậy? Về mặt này. Tuyệt đối không thể là vẻ mặt do nguy trang mà có.

“Nói vậy, người chảy rất nhiều máu.” Hải Đường lắc đầu, xé một mảnh vải thay hắn băng bó miệng vết thương.

Bởi vì nghe thấy tiếng nổ, Hải Đường từ bên ngoài chạy đến. “Đã xảy ra chuyện gì?” thấy huyết động đột nhiên xuất hiện một đồng người, hắn hoảng sợ – “Ách nơi này sao lại náo nhiệt như vậy?” lại nhìn thấy Hải Đường đang lo lắng giúp Hiên Viên Khiếu băng bó vết thương, hắn thở nhẹ một hơi.

Người này rút cục cũng tới đón Hải Đường, hắn nếu không đến thì không biết Hải Đường còn bị mây đen bao phủ bao lâu. Người trong Nhạn tộc đều phát hiện Hải Đường không vui vẻ, trong cuộc họp vài ngày trước đó có người thậm chí còn đề nghị muốn đi Tây Hoàng đem Hiên Viên Khiếu bắt trở về.

Đề nghị này thật không biết lượng sức, nhanh chóng bị gạt bỏ. Bất quá, xem ra không cần đến Tây Hoàng trời người, nam nhân này thật sự đã vội vàng chạy đến tìm Hải Đường.

Hải Đường nhìn bốn người trên mặt đất, đột nhiên hiện lên một tia vui sướng trên lông mày.

“A, bốn vị tỷ tỷ, các tỷ sao lại đến đây? Là không chịu nổi tình mạch, cho nên chạy tới tìm ta sao?” hắn cao hứng đi lên, giúp từng người đứng lên. “Đông Mai tỷ, ta biết tỷ không thể xa ta được.” Hắn đắc ý nhìn nữ tử áo trắng nói.

Hải Đường lúc này mới nhớ đến, cô gái áo xanh kia là nha hoàn cùng Hải Đường u hoan trong bụi cỏ. Bất quá, nghe miệng Hải Đường cũng biết cả bốn nữ nhân kia đều cùng có một chân với Hải Đường.

Thì ra không chỉ có Xuân Lan, Hạ Hà, Thu Quế mà ngay cả Đông Mai, Hải Đường cũng không tha, đem bốn tỷ muội người ta hoàn toàn ăn sạch sẽ.

“Sử tỷ, chẳng lẽ ngay cả tỷ cũng...” Ba người đồng thanh kinh hô, kinh ngạc nhìn Đông Mai. Bốn tỷ muội không ai thoát khỏi thiếu niên tuấn mỹ này nhúng chàm, ngay cả sư tỷ lạnh lùng kia cũng bị Hải Đường dễ dàng ăn sạch.

Đông Mai sắc mặt đỏ lên, thẹn quá hóa giận, không trả lời Hải Đồng, ngược lại nhìn về phía Hiên Viên Khiếu, “ Hiên Viên Khiếu, tỷ muội chúng ta võ công không bằng người không còn gì để nói. Nhưng lần này dám ra tay, chúng ta đã chuẩn bị đối mặt với cái chết. nhưng người cho dù thắng được bọn ta cũng khó thoát được cái chết.” Nàng kiên định nói.

Hiên Viên Khiếu tầm mắt trầm xuống, “ Người đã làm gì ?” thanh âm của hắn cực lạnh, tràn ngập sát khí. Hắn rất ít giết người, nhưng nếu có ai đe dọa đến an nguy của Hải Đường hắn sẽ không do dự mà xuống tay.

Khí thế bức người làm Đông Mai run run, nàng miễn cưỡng duy trì bình tĩnh, “ Trên sông Phục Hi chúng ta đã chôn thuốc nổ, đợi sau khi nổ nước sông sẽ tăng vọt xâm nhập tới nơi này, người và ta đều sẽ trở thành vong hồn nơi đáy nước.”

Hải Đồng vừa nghe xong sắc mặt đại biến, vội vàng lấy dây thừng trói bốn nữ nhân lại một chỗ.

“ Đùa giỡn cái gì ? đừng nhiều lời vô ích, chạy mới quan trọng a.” Hắn kéo 4 nữ nhân, luống cuống tay chân liền chạy ra bên ngoài. Ở lúc nguy hiểm này cũng không quên cứu ra hậu cung của mình.

19. Chương 19

Đột nhiên lúc đó một tiếng nổ mãnh liệt truyền đến, toàn bộ huyết động xuất hiện một loạt chấn động , các tảng đá lớn nhỏ rớt xuống như mưa, dòng nước bên ngoài chảy mạnh vào bên trong, nháy mắt dòng nước chảy xiết đã muốn bao phủ căn phòng nhỏ.

“ Chúng ta đi mau.” Hải Đường vội vàng , biết nếu không nhanh bọn họ không phải sẽ chết đuối mà sẽ bị đá đè chết....

Đột nhiên lúc đó một tiếng nổ mãnh liệt truyền đến, toàn bộ huyết động xuất hiện một loạt chấn động , các tảng đá lớn nhỏ rớt xuống như mưa, dòng nước bên ngoài chảy mạnh vào bên trong, nháy mắt dòng nước chảy xiết đã muốn bao phủ căn phòng nhỏ.

“ Chúng ta đi mau.” Hải Đường vội vàng , biết nếu không nhanh bọn họ không phải sẽ chết đuối mà sẽ bị đá đè chết.

Hiên Viên Khiếu ôm thắt lưng của nàng, sử dụng khinh công đem nàng ra ngoài động. Hắn nheo mắt, cúi đầu liếc nàng một cái, “ Nàng chờ ở chỗ này.” Hắn ra lệnh.

Làm cho Hải Đường sợ tới mức tim ngừng đập, hắn lại đi vào huyết động kia. Huyết động đã bị nước nhấn chìm một nửa, bức tường bốn phía xem ra cũng lung lay sắp đổ, nếu lại đi vào khẳng định chỉ có một con đường chết.

Thân ảnh hắn biến mất bên trong huyết động, Hải Đường cắn môi, không chút nghĩ ngợi, cũng hướng bên trong chạy vào.

“ Hải Đường đừng đi !” Hải Đồng phía sau kêu to kinh hoàng.

Nàng không thể trở mắt nhìn Hiên Viên Khiếu sẽ gặp nguy hiểm, lòng của nàng đều đặt trên người hắn, cho dù sẽ chết nàng cũng muốn cùng hắn chết một chỗ.

Dòng nước chảy xiết, càng lúc càng cuồng liệt, không ngừng đập vào bức tường đá yếu ớt.

Hải Đường sờ soạng trong nước bước tới, đá trong nước cắt da thịt của nàng thật đau quá. Trước mắt một mảnh lơ mơ, cũng không biết là nước sông hay là nước mắt của nàng vì lo lắng mà chảy ra. Nàng rất sợ sẽ không tìm thấy hắn.

“ Hiên Viên !” Nàng cao giọng gọi lớn, uống phải mấy ngụm nước sông, vẫn không từ bỏ ý định vẫn bước tới. sức nước kinh người, phát ra tiếng nổ ù ù, tiếng kêu của nàng đều bị nhấn chìm.

Chân bị cuốn vào một dòng chảy xiết, nàng bị trượt chân ngã vào trong nước, hai tay đánh động ở trong nước.

Đột nhiên một cánh tay dùng sức ôm lấy nàng, dễ dàng đem nàng từ trong nước kéo ra.

“Khụ....khụ...Hiên Viên...khụ...” Hải Đường mãnh liệt ho khan, ôm chặt lấy Hiên Viên Khiếu. Nàng lạnh như băng dựa sát hắn, cảm tạ trời xanh không đoạt đi mạng nhỏ của nàng.

“ Nàng sao lại vào đây ?” Hắn rống to phần nộ muốn dùng lực điều nàng.

“ Thiếp không thể...để một mình chàng ở bên trong ! Khụ ...khụ... chàng sẽ...sẽ có nguy hiểm.” Nàng vừa ho vừa nói. Thở được vài hơi đã nghe tiếng thét chói tai của hắn , “ nàng vì sao lại xông vào ? như vậy khác nào tự sát ?”

Tay trái hắn ôm nàng, tay kia rút ra một khối băng lụa.

“ Khối băng lụa này không phải nàng rất để ý sao.” Hiên Viên Khiếu chậm chạp nói, đem băng lụa đưa cho nàng. Bởi vì biết nàng rất quan tâm vật này nên mới mạo hiểm đi vào huyết động giúp nàng tìm kiếm.

Cảm xúc âm áp đột nhiên dâng đầy ngực, làm cho nàng khó có thể hô hấp, cũng không thể nói chuyện, nàng mở to mắt nhìn hắn, đột nhiên sáng tỏ, đây là phương thức biểu đạt tình của hắn. Hắn có thể vì vật nàng để ý không cần đến cả tính mạng, việc này chẳng lẽ không phải là yêu nàng sao ?

Hiên Viên Khiếu yêu nàng ! người này thực ngốc, thì ra là yêu nàng như vậy !

Hải Đường vừa khóc vừa cười, không biết nên đánh hắn hay là cứ gắt gao ôm hắn. Nàng cầm lấy khối băng lụa, ném vào trong nước cũng không thèm liếc nhìn một cái.

“ Ngu ngốc, chàng thật ngu ngốc, thiếp không cần khối băng lụa kia, thiếp là để ý chàng.” Nàng hô, ôm nhanh thân hình của hắn.

Hắn thật rất yêu nàng, cho dù nói dối cũng tuyệt vọng muốn lưu giữ nàng bên cạnh.

Hành động của Hải Đường làm cho toàn thân hắn cứng ngắc. Ánh mắt hắn sáng quắc nhìn nàng, hai tay ôm nàng càng chặt. “ Trước tiên chúng ta nhanh ra ngoài.” Hắn nói bên tai nàng, ôm chặt nàng ngược nước mà đi.

Trong tình huống nguy cấp Hải Đường vẫn mỉm cười thỏa mãn. Hắn yêu nàng ! làm cho trong lòng nàng như trăm hoa đua nở, tựa hồ quên đi tình thế lúc này thật nguy hiểm, hai người lúc nào cũng có thể chết.

Ở trong dòng nước chảy xiết, nàng lại nghe thấy tiếng chuông bạc. nàng cả kinh nhớ tới cặp song sinh. Ánh mắt thối qua, quả nhiên nhìn thấy hai đứa bé đứng ở vách đá bên cạnh, không biết sống chết nhìn nàng mỉm cười.

“ Đi mau đi, tại sao còn không đi? Nàng nóng như lửa đốt, vội vàng hô. Nàng bị Hiên Viên Khiếu gắt gao ôm lấy trong dòng nước mãnh liệt nhưng vẫn muốn chạm đến hai đứa bé kia.

Vì sao Hiên Viên Khiếu không nhìn thấy hai đứa bé kia ? Vì sao nước đã dâng cao như vậy mà bọn chúng vẫn một thân khô ráo không chút ẩm ướt?

“ Tốt, chúng ta đi. Không lâu sau, gặp lại tại Hiên Viên phủ.” Hai đứa bé cười mỉa mắt, hơ tay áo, một chút cũng không khẩn trương, nhưng đã nhảy vào trong nước.

Dòng nước chảy xiết, tuy nhảy vào trong nước dùng nói là bọt nước mà ngay cả một tiếng động cũng không có.

“ Uy...” Hải Đường hét chói tai, hai tay còn hướng trong nước sờ soạng, nhưng âm thanh hai bên vách tường làm cho nàng dừng lại động tác.

Bên trong bức tường bởi vì nước đánh vào mà xuất hiện một khe hở tư thế như hổ rình mồi.

“ Đáng chết.” Hiên Viên Khiếu mắng, tay vận nội lực nhưng vẫn thật khó thi triển trong nước. Hắn biết rõ, nếu bức tường kia bị nước công phá bọn họ sẽ bị nghiền thành từng mảnh nhỏ. Chính là biết rõ như vậy nhưng hắn vẫn là bất lực.

Khe nứt dần dần mở rộng, hai người dùng sức ôm chặt lấy nhau, hắn đem thân mình chuyển động, quyết tâm thay nàng chặn đi đại lực đánh vào. Cho dù như thế nào cũng muốn nàng may mắn tồn tại.

một tiếng, khe nước sập xuống, dòng nước như sói đối hướng hai người đánh tới.

Phút chốc, một bóng trắng trong không trung chợt lóe, một mảnh thú linh hoạt lúi tới sau lưng Hiên Viên Khiếu thay hấn chắn đi một lực lớn nước đánh tới.

“ Grào” Bạch hổ rống lên một tiếng to, tiếp theo mảnh liệt ngã vào trong nước.

Dòng nước chảy xiết , tuy được Hiên Viên Khiếu ôm chặt trong lòng nhưng toàn thân nàng vẫn cảm thấy đau nhức như sắp vỡ vụn, thậm chí không thể hô hấp.

Hai người một hổ, đều bị dòng nước nhấn chìm mảnh liệt cuốn vào bên dưới dòng sông.

Không biết có phải hay không nàng hoa mắt nhìn lầm, trong dòng nước nàng tựa hồ loàng thấy lưng Hiên Viên Khiếu phát sáng, mà tay nàng đang ôm chặt lưng hấn cũng cảm thấy dấu ấn bạch hổ đang phát ra từng trận cực nóng...

Trong dòng nước, Hải Đường dần mất đi ý thức.

Tiếng chim thanh thúy làm Hải Đường bừng tỉnh.

Nàng dần dần tỉnh lại, toàn thân đau nhức không chịu nổi như là bị người ta dùng loạn bổng đánh qua. Nàng phát ra thân ngâm, tiếp theo mở to mắt hoang mang nhìn bốn phía.

Nơi này là một thảo nguyên cách lòng chảo Phục Hi không xa, bọn họ chắc bị dòng nước đánh tới đây. Cổ dưới chân đều bị dòng nước đánh ngã về một phía.

“ Hiên Viên.” Nàng đột nhiên nhớ tới nguy hiểm trong huyết động mà lo lắng tìm kiếm.

Nàng nghĩ đến Hiên Viên Khiếu dùng thân chắn đi toàn bộ lực đánh vào, sức mạnh của dòng nước đủ để đánh nát lục phủ ngũ tạng của chàng.

Cách nàng không xa là một thân hình quen thuộc cùng bạch hổ đang nằm.

Nàng vội vàng chạy qua, té ngã bên cạnh hấn, bàn tay run run vỗ về thân hình đầy vết thương cùng vết máu của hấn. Hấn vì bảo vệ nàng mới trở thành như vậy.

“ Hiên Viên, chàng tỉnh lại đi, tỉnh lại đi.” Nàng nhẹ nhàng lay động hấn, sợ gây thương tổn đến vết thương của hấn. Nhưng hai mắt hấn vẫn nhắm chặt, sắc mặt nhợt nhạt, không có chút tức giận.

Nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống trên ngực hấn. tay nàng đặt trên người hấn run run. Ông trời sẽ không tàn nhẫn như vậy đâu ? tại sao ngay lúc hai người nhận ra tình cảm của nhau lại trước mắt nàng cướp đi hấn.

“ Không, sẽ không, chàng sẽ không chết!” Nàng khóc, thanh âm dần dần thành lớn, hai tay run run tuyệt vọng vuốt ve, không được đáp lại sức ở hai tay dần tăng lên biến thành những cái đánh.

Hai mắt nàng chỉ là nước mắt, lòng nàng đau quá, “ Tỉnh lại, thiếp van xin chàng tỉnh lại. Hiên Viên, việc gì thiếp cũng nghe lời chàng, cùng chàng quay về Tây Hoàng ngoan ngoãn ở bên cạnh chàng, không bao giờ gây chuyện Thiếp...thiếp....” Nàng khóc nức nở, không thể tưởng tượng mình có thể sống một ngày mà không có hấn.

Tiếng khóc của nàng truyền khắp thảo nguyên, nàng không phát hiện cách đó không xa bạch hổ phát ra một tiếng kêu, nàng vẫn đắm chìm trong đau thương.

“ Van cầu chàng tỉnh lại, Thiếp...thiếp yêu chàng.” Nàng xoay người, nằm úp trên người hấn.

“ Ô ô, chàng thật ngu ngốc, thiếp không cần băng lụa, cũng không cần chức tào thuật, thiếp muốn chàng, chỉ cần chàng !”. Nàng kích động, còn ô ô khóc.

Thân hình tĩnh mịch bắt đầu có động tĩnh, cặp mắt trác động vài cái, sau mở ra. Hấn cắn chặt răng, miễn cưỡng thừa nhận toàn thân đau nhức, tứ chi bị thương rất nặng đủ để mất mạng.

Nhưng nhờ vào tiếng khóc mà thần trí Hiên Viên Khiếu mới khóc bước vào bóng tối, dần dần tỉnh lại. Cho tới bây giờ hấn vẫn cứ luyến tiếc tiếng khóc của nàng.

“ Hải Đường.” hấn khó khăn hé miệng, phát ra một tiếng gọi nhỏ.

Hải Đường đang nằm trên ngực hắn khóc lóc đau lòng đột nhiên ngừng lại ngẩng đầu lên, ánh mắt không dám tin nhìn hắn. tiếp theo nàng chuyển sang mừng rỡ như điên.

“Nha, Hiên Viên!” nàng kích động ôm lấy hắn, toàn thân run run. Nàng thật muốn lớn tiếng hoan hô, ăn mừng vì hắn chưa chết.

“Đừng khóc.” Hắn thấp giọng, mỗi một chữ nói ra đều cảm thấy đau đớn kịch liệt. Đau đớn biểu thị hắn vẫn còn sống, hắn thật vui sướng mà ngênh đón sự đau đớn này.

“Thiếp không khóc, thiếp không khóc.” Nàng liên tục gật đầu, thực cố gắng tuân thủ lời hứa hẹn ngoan ngoãn nghe lời hắn. Đây là nước mắt vui sướng, nàng không thể khống chế được.

Hiên Viên Khiếu cố sức giơ tay lên, lau đi nước mắt đem khuôn mặt nàng đặt vào trong lòng bàn tay. Bạch hổ giúp hắn thoát được một kiếp. Tuy hôn mê nhưng mỗi một câu một chữ của nàng hắn đều nghe thấy, nữ nhân này không ngừng ở bên tai nhắc lại rằng nàng yêu hắn.

Nàng vì hắn mà lo lắng, vì lo sợ hắn chết đi mà tuyệt vọng, cảm xúc như vậy hoàn toàn xuất phát từ chân tâm không có nửa phần giả dối.

Trong một giây nguy cấp, hành động của nàng đã chứng minh hết thảy. Thứ nàng muốn không phải chức tạo thuật mà là người của hắn.

Băng tuyết trong lòng hắn như gặp được ánh nắng mặt trời mà hoa tan, hắn tâm tình vui sướng không còn có nửa điểm hoài nghi.

“Lại đây.” Hắn không thể di chuyển cho nên yêu cầu nàng đến gần.

Hắn bá đạo như vậy tức là tánh mạng đã không còn nguy hiểm, nàng lập tức nín khóc, mỉm cười can tâm tình nguyện đến gần.

Mới tới gần một chút, cánh tay liền mạnh ôm lấy nàng, đem nàng hướng vào trong lòng. Phía dưới ngực hắn, trái tim đập thiet mạnh biểu hiện tràn đầy sinh lực.

Nỗi lo âu trong lòng Hải Đường đã vơi đi, cũng gắt gao ôm lấy hắn, thề cả đời sẽ hết sức yêu thương hắn.

“Nàng phải trở về, trở lại bên người ta.” Hiên Viên Khiếu nói, cẩn thận hôn nàng, ngữ khí vẫn bá đạo quen thuộc. “Trong phủ lại không ai dám tiếp cận ta, bọn họ luôn tránh xa ta, sợ tới mức không ngừng phát run; Bọn trẻ Tây Hoàng vừa thấy ta lại khóc lớn. Ghê tởm hơn là, ngay cả con bạch hổ chết tiệt kia cũng cúi kính với ta.”

20. Chương 20: Kết Thúc

Một năm sau

Tiếng quát tháo của Hải Đường truyền khắp Hiên Viên phủ, lúc này không phải là tiếng kêu hoan ái mà là tiếng kêu đau đớn khan cả giọng.

Người gây ra vẫn chính là Hiên Viên Khiếu.

“A...không cần, không cần, ta không cần sinh ! Đau quá...” Hải Đường dùng hết sức hét chói tai, còn dùng hết những lời thô tục biết được mắng mười tám đời tổ tông của Hiên Viên Khiếu.

Hiên Viên Khiếu muốn ở lại trong phòng sinh, cổ vũ cho thê tử, nhưng lúc này lại chật vật trốn thoát, trên mặt khắc sâu vài dấu tay như đao tạc, bị thê tử đang đau đến hôn mê ban tặng cho.....

Một năm sau

Tiếng quát tháo của Hải Đường truyền khắp Hiên Viên phủ, lúc này không phải là tiếng kêu hoan ái mà là tiếng kêu đau đớn khan cả giọng.

Người gây ra vẫn chính là Hiên Viên Khiếu.

“ A...không cần, không cần, ta không cần sinh ! Đau quá...” Hải Đường dùng hết sức thét chói tai, còn dùng hết những lời thô tục biết được mắng mửi tám đời tổ tông của Hiên Viên Khiếu.

Hiên Viên Khiếu muốn ở lại trong phòng sinh, cổ vũ cho thê tử, nhưng lúc này lại chật vật trốn thoát, trên mặt khắc sâu vài dấu tay như đao tạc, bị thê tử đang đau đến hôn mê ban tặng cho.

Cổ Chuyên ở một bên, lạnh lẽo nói, “ Khiếu vương, xin đến phòng sau. Vương phi cát nhân thiên tướng sẽ không có việc gì.” Hắc an ủi nói.

Trong phòng sinh lại truyền đến tiếng thét kinh thiên động địa, hai người đồng thời chạy chối chết.

Từ lúc thoát trên trong dòng Phục Hy đến nay đã một năm. Hiên Viên Khiếu được Hải Đường chiếu cố, thương thế rất nhanh khỏi hẳn, dấu ấn bạch hổ trên lưng sao lần mạo hiểm đó cung thần kỳ biến mất. Thủ hộ bạch hổ linh chắn đi tử kiếp.

Phụ nghiệt mang trên người từ trước đến nay, cũng theo dấu ấn bạch hổ biến mất, rút cuộc cũng tan thành mây khói, hẳn thoát khỏi bóng ma của Hiên Viên Vô Cực.

Sau khi thương thế khỏi hẳn, hẳn ở lại thánh địa Nhận tộc, làm bạn với Hải Đường, dạy cho tộc của nàng về chức tạo thuật. Bạch hổ cũng dần dần khôi phục khỏe mạnh, vẫn duy trì bộ pháp, đi theo bên cạnh hai người.

Hắc đối với thân phận Tây Hoàng chi vương không còn lưu luyến biết trong cuộc đời này chỉ có Hải Đường mới là quan trọng nhất.

Là nàng dạy hẳn về tình yêu, về đủ loại tươi cười nếu không phải nàng hẳn vĩnh viễn bị nhốt trong sự cô đơn.

Nhưng dân cư Tây Hoàng không nguyện ý, bọn họ tìm kiếm xung quanh nơi Hiên Viên Khiếu rút xuống mấy trăm dặm, đi vào thánh địa Nhận tộc thỉnh mời hai người quay lại Hiên Viên thành, chỉ nhận định Hiên Viên Khiếu mới là người thống trị của họ.

Người Tây hoàng biết Hiên Viên Khiếu tuy nghiêm túc nhưng là một minh quân. Huống hồ, sau lưng có Hải Đường khuôn mặt lãnh khốc kia ngẫu nhiên sẽ lộ ra một tia mỉm cười, tuy rằng thực hiếm thấy, nhưng cũng đủ làm cho nhóm người trong lòng phấn khởi.

Một năm sau, làm ọi người hân hoan chờ mong, đại chủ nhân thứ hai của Hiên Viên thành sắp xuất thế.

Hải Đường hét lên một tiếng cao hơn, Hiên Viên Khiếu ngồi trong đại sảnh liêu mạng uống rượu, thần sắc hẳn không hề nghiêm khắc này chỉ còn đơn thuần là lo lắng.

Bạch hổ ghé vào một bên, mắt nhắm một nửa, nhìn hẳn lo âu.

Lại một thanh âm vang lên, tiếng khóc trẻ con nỉ non truyền đến, thân hình cao lớn của Hiên Viên Khiếu nhảy dựng lên khỏi ghế.

“ Khiếu vương.” Một nha hoàn lão đảo chạy đến, vẻ mặt vui sướng, “Vương phi sinh rồi.” nàng vội vàng thông báo.

Thân ảnh Hiên Viên Khiếu nhanh như cắt, mọi người còn không kịp nháy mắt, hẳn đã chạy đến phòng sinh, đi đến nhuyển tháp bên cạnh, “ Hải Đường.” hẳn kêu nhỏ, đau lòng nhìn thê tử người đầy mồ hôi lạnh, hô hấp yếu ớt.

Hải Đường từ từ mở mắt, thật vất vả mới có thể nói “ Chàng đã đến rồi? Đã nhìn thấy con chưa?” nàng bưng hơi thở, chỉ cảm thấy mệt mỏi, quá mệt mỏi.

“ Không có ?” Hiên Viên Khiếu lắc đầu, nhìn thấy nàng muốn ngồi dậy, vội vàng đỡ lấy nàng, “ Nàng đừng lo được không ? cảm thấy như thế nào ?”

“ làm gì có phụ thân không nhìn mặt con một cái ?” Nàng bật cười.

“ ta càng lo lắng cho nàng.” Hắc trả lời, vỗ nhẹ khuôn mặt nàng, trong ánh mắt tràn đầy thâm tình.

Trong lòng Hải Đường thật ấm áp, dựa vào ngực hần lắng nghe tiếng tim đập. Chính là khi dựa vào hần, nàng cảm thấy thật yên tâm, “ thiếp muốn nhìn con, chàng nhanh ôm tới cho thiếp xem, được không ?” nàng muốn ở trong lòng hần xem kết tinh tình yêu của hai người.

Tuy rằng khi sinh đau đến thấu trời, nhưng khi đưa bé sinh ra , tình mẹ trong lòng nàng mãnh liệt bao lấy tất cả.

Bà mẹ ẵm đến một đứa bé bọc trong tơ lụa màu đỏ,thật cẩn thận đưa vào khuỷu tay Hiên Viên Khiếu.

Hai người nín thở, đang muốn mở ra, thận trọng nhìn thành viên mới của gia đình, nhưng bà mẹ lại ôm đến một đứa bé khác bọc trong tơ lụa màu xanh.

“ Trai thanh gái lịch.” Bà mẹ cười nói.

“ Hai đứa?” Hải Đường nói, hoàn toàn không dám tin.

“ Đúng vậy, Vương phi là sinh đôi một đôi huynh muội thật xinh đẹp.”

Hải Đường lấy tay ôm miệng, nước mắt vui sướng mau chảy xuống, cơ bản không nghĩ tới mình sẽ sinh ra một đôi huynh muội. Nàng dùng tay nhẹ nhẹ mở bọc tơ lụa, phát giác thân hình cao lớn của Hiên Viên Khiếu run run. Lâu nay ở trên sa trường đối mặt trăm ngàn kẻ địch mặt hần đều không đổi sắc, thế nhưng cũng sẽ run run

Đó là một cặp song sinh rất đáng yêu, gương mặt trắng đẹp, đang trong bọc tay ôm lấy chân nhìn thật tràn đầy sinh lực. Trên trán em bé đều giống Hải Đường, có một dấu chu sa đỏ hồng như đoá hoa.

Nước mắt xuất ra, nghi hoặc trong lòng rốt cục cũng có lời giải đáp. Đôi song sinh kia quả nhiên tuân thủ hứa hẹn, lại lần nữa đến trước mặt nàng, cùng nàng gặp mặt.

Nàng nhào vào trong lòng Hiên Viên Khiếu, bởi vì quá hạnh phúc mà khóc, trẻ con bị nàng cuốn hút cũng ô ô khóc lên, mẫu tử ba người ở trong lòng hần khóc thành một đoàn.

Bạch hổ run run râu, nằm sấp ở chỗ cũ, dùng hai chân trước giữ lỗ tai, không chịu nổi tạp âm quấy rầy.(đáng yêu quá đi)

Hiên Viên Khiếu an ủi Hải Đường, hai tay đều đang ôm hai đứa bé, không thể giúp nàng lau đi nước mắt chỉ có thể mặc nước mắt của nàng dính trên áo quần của hần. Mặc dù có chút luống cuống tay chân, nhưng tâm hần tràn ngập hân hoan. Ánh mắt kia không bao giờ muốn toát ra vẻ lãnh khốc, chỉ biết nhìn thê nhi ngập tràn thâm tình.

Hần khi còn sống, rốt cục không còn gì để cầu mong.

Ánh mặt trời lan tỏa, mọi người trong thành Hiên Viên vì biết được tin tức mà vui mừng khôn xiết. Hận thù cùng đau khổ, từ nay về sau đều cùng Tây Hoàng không quan hệ, người nơi đây vĩnh viễn tràn ngập tiếng cười.

– HOÀN –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tay-hoang-dau-my-nhan>